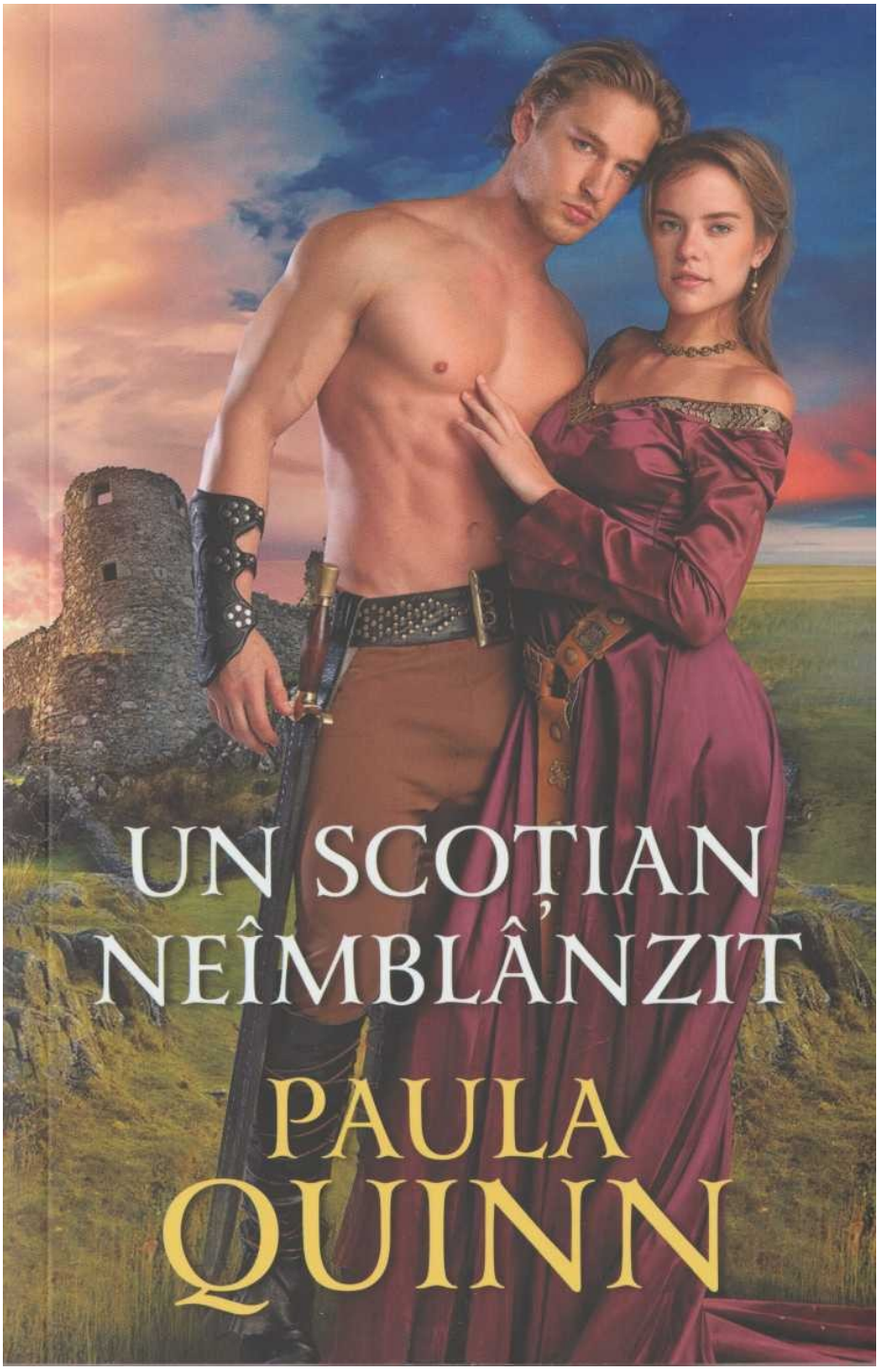
UN SCOȚIAN
NEÎMBLÂNZIT
PAULA
QUINN

PAULA QUINN
UN SCOŢIAN NEÎMBLÂNZIT
SERIA FAMILIA MACGREGOR 2

***A Highlander Never Surrenders by* Paula Quinn**

Copyright © 2008 Paula Quinn
Toate drepturile rezervate
Ilustraţia copertei: Chris Cocozza
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
QUINN, PAULA
Un scoţian neîmblânzit / Paula Quinn
trad. din lb. engleză: Anca Mihăilescu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6870-7
I. Mihăilescu, Anca (trad.)
821.111
Traducere din limba engleză Anca Mihăilescu
LITERA
Bucureşti
2020

Taţi...
Te voi iubi mereu.

Capitolul 1

Scoţia
Toamna anului 1659

Totul a mers îngrozitor de prost. S-a întâmplat lucrul de care mă temeam cel mai mult.

Duhoarea de vin ieftin şi de bere umplea taverna ca o ceaţă densă şi se depunea pe masa unde Graham Grant, şeful puternicului clan MacGregor, şedea privindu-şi prietenul, pe cel de-al unsprezecelea conte de Argyll, golindu-şi cea de-a patra cană cu bere.

— Se vede că te apasă treaba cu Connor Stuart.

Robert trânti cana pe masă şi îşi ridică ochii cu pleoape grele spre el.

— De ce spui asta?

— În ultima vreme, te îmbeţi şi stai încruntat mai mult decât pot suporta.

— N-am băut decât patru căni, replică Robert morocănos. Pe tine te-am văzut bând de două ori pe atât.

Zâmbetul uşor dispreţuitor al lui Graham nu cerea explicaţii suplimentare, dar el le oferi totuşi:

— Sunt scoţian din Ţinuturile înalte, făcu el şi duse cana la gură.

— Pot să beau la fel de mult ca oricare dintre voi, zise Robert şi se răsuci pe scaun, se clătină, se redresă şi încercă să atragă atenţia slujnicei care servea.

Reuşi, dar privirea fetei cu decolteu adânc trecu pe lângă el şi se opri asupra lui Graham. Graham o studie şi el din cap până-n picioare, gândindu-se că era păcat să o trimită de acolo, dar ultimul lucru de care avea nevoie prietenul lui era şi mai multă bere. Un clătinat discret din cap fu de ajuns ca ea să treacă mai departe, pretinzând că nu îl văzuse pe Robert chemând-o.

— La naiba, înjură Robert, apoi chemă o altă slujnică.

— Rob.

— Ce e?

— Uită-te la mine, zise Graham serios, şi Robert îl ascultă. Nu ai de ce să te ruşinezi că nu l-ai găsit pe Stuart. Bărbatul e la fel de înşelător precum Callum. Găseşte-ţi o femeie pentru la noapte şi uită de datorie.

Robert împinse cana la o parte, îşi trecu mâna prin părul negru şi îi aruncă prietenului său o privire care spunea că nu avea să înţeleagă niciodată ce simţea.

— Graham, generalul Monck mi-a dat sarcina să-l găsesc. De când eram mic, mi-am dorit să servesc regatul. Acum, când mi s-a oferit această onoare, am dezamăgit.

— Pe cine ai dezamăgit, Rob? îl întrebă Graham şi îi făcu cu ochiul unei slujnice drăguţe, care îi atrăsese atenţia.

Îşi întinse picioarele lungi şi goale în faţa sa, încrucişându-şi cizmele la glezne, şi dădu pe gât restul de bere.

— Oliver Cromwell a murit. Fiul lui pacifist, Richard, a fost îndepărtat din poziţia sa de tirani militari care susţin că urăsc despotismul, dar care se luptă pentru putere ca să stăpânească ţara.

— Dar cineva trebuie să ne conducă, Graham. Generalul Monck a fost unui dintre cei mai vajnici războinici ai Armatei Noului Model.

— Aşa e, fu Graham de acord, sarcastic. Atât de vajnice au fost victoriile sale asupra regaliştilor în Scoţia, încât bătrânul Lord Protector l-a numit guvernator peste ţara pe care a subjugat-o cu talent.

— Ţara ta, adăugă Graham privind ţintă spre prietenul său.

— Asta a fost cu mulţi ani în urmă, preciză Robert. S-a purtat drept cu poporul nostru şi a refuzat să susţină dizolvarea parlamentului.

Graham căscă.

— În afară de asta, favorit să câştige titlul este John Lambert. Îţi aminteşti că el comandă toate forţele armate din Anglia.

Graham surprinse cu privirea o apariţie, distrăgându-l,

din fericire, de la înflăcărarea obositoare cu care prietenul său vorbea despre politică. Superba Lianne. Fata se insinuase în gândurile lui de mai multe ori de când îi părăsise patul, cu o noapte în urmă.

El îşi lăsă privirea înfierbântată să alunece peste corpul ei în timp ce ea se apropia de masă, purtând un urcior cu bere.

Asta era genul de pasiune de care avea nevoie Rob. Când plecase, cu doi ani în urmă, de acasă, împreună cu recent confirmatul conte de Argyll, Graham jurase să-l înveţe pe lordul cu faţă rozalie cum să îmbine datoria cu plăcerea. Robert încă nu experimentase plăcerile pe care i le putea oferi o femeie. Graham miji ochii spre el. Ce naiba aştepta? Iubirea? Graham aproape că pufni tare. Nu era loc de aşa ceva în viaţa unui războinic. Un bărbat era fie soţ, fie mare războinic. Nu putea fi şi una, şi alta. Graham alesese cu multă vreme în urmă. El era un mare războinic, pentru că nu se temea de moarte. Nu avea nimic de pierdut, nu distrugea viaţa nimănui. La naiba, văzuse întâmplându-se asta atât de des. Femei rămase văduve, prunci lăsaţi înfometaţi, fără un tată care să aibă grijă de ei. El nu voia să poarte cu sine acea teamă, acea vulnerabilitate când îşi înfrunta duşmanii.

Îi făcu semn lui Lianne, şi ea aproape că se aruncă la el în poală.

— Mai doriţi bere, lordul meu?

— Nu, frumoasa mea, zise Graham şi îşi încolăci braţul în jurul taliei fetei, plasându-şi palma pe posteriorul ei. Prietenul meu a băut de ajuns.

Auzindu-l, Robert îi aruncă o privire iritată.

— Dar i-ar fi de folos să fie distras un pic de la necazurile lui, continuă Graham, ignorându-l.

Cu o mişcare blândă, o împinse pe Lianne din poala lui spre Robert, apoi se lăsă pe spate în scaun ca să privească.

— Aşa să fie? Fata cu părul blond îşi puse tava pe masă, îşi aruncă şorţul jerpelit peste umăr şi se pregăti pentru ce ştia să facă mai bine. Am aşteptat toată ziua ca

să pot fi de ajutor unui nobil aşa rafinat ca dumneata.

Robert abia dacă ridică privirea. Îşi sprijini cotul pe masă şi îşi lăsă capul în palmă.

— Mă tem, draga mea, că nu mă poţi ajuta.

Ea alunecă în jos pe pieptul lui Robert până când ajunse cu fundul pe genunchii lui.

— Nu te grăbi aşa, domnule. Nu ai idee ce talente posed.

Graham avea. Zâmbi, misiunea lui fiind îndeplinită, şi îşi lăsă privirea să alunece prin tavernă în căutarea altei fete care să-l ajute să treacă noaptea cât timp Robert devenea bărbat.

— Eu… hmm…

Sunetul lui Robert poticnindu-se îi aminti lui Graham că mai avea multe să-l înveţe pe tânărul conte. Dar, mai înainte, unde dispăruse fata aceea oacheşă?

— Ne putem retrage la etaj noi doi.

Vocea Liannei devenise o şoaptă senzuală.

— Dar am crezut că tu… Robert făcu o pauză şi înghiţi audibil în timp ce Lianne se aplecă spre el. Am crezut că îţi place de prietenul meu.

— Da, tovarăşul tău e, într-adevăr, o creatură păcătoasă.

Ochii ei de un albastru palid poposiră asupra lui Graham şi se întunecară de plăcere, de parcă prin minte tocmai i-ar fi trecut cea mai decadentă amintire.

— Dar, în seara asta, zise ea şi îşi reîndreptă atenţia spre Robert, îmi doresc un înger în pat.

O umbră care se ridică deasupra lui îl făcu pe Graham să îşi mute rânjetul cu gropiţe de la prietenul lui undeva în sus. Foarte sus.

— Ar fi trebuit să fii la masa mea, Lianne. Am plătit în avans.

Scoţianul era uriaş.

Tartanul său murdar i se întindea pe pieptul lat în timp ce îşi lăsa ochii să alunece peste Robert şi apoi spre Graham. Provocarea din ei era de netăgăduit. Se întoarse spre Lianne.

— Acum, mişcă-ţi fundul înapoi acolo unde îţi e locul.

„La naiba”, se gândi Graham, uşor dezamăgit pentru Robert. Sigur că ar putea să se ridice şi să se lupte pentru compania lui Lianne din seara asta, dar bruta plătise şi era un individ masiv. Câtă vreme Robert nu deschidea gura, mai exista o şansă ca ei să-şi consume în seara asta energia pe ceva mai palpitant decât o luptă.

Nederanjată, Lianne se ridică de pe locul ei şi îl plesni pe bărbat peste braţ cu şorţul, în trecere. Drept răspuns, vizitatorul furios îi dădu un brânci între omoplaţi, înainte să se întoarcă şi să plece.

— Hei, tu de acolo, urâtule!

Umerii lui Graham trosniră, în timp ce Robert se ridică de pe scaun.

Uriaşul se întoarse încet, expresia lui întunecată anunţând intenţii criminale.

— Vorbeşti cu mine?

— Da, îl asigură Robert pe un ton rece. Deşi sunt surprins că ai suficientă inteligenţă ca să îţi dai seama de asta.

Privirea nestatornică a bărbatului se îngustă. Graham nu îşi putu reţinu un zâmbet, bănuind că bruta fie se întreba dacă tocmai fusese iar insultat, fie decidea care din membrele lui Robert să aibă de suferit mai întâi.

Când scoţianul zâmbi, dezvelindu-şi puţinii dinţi pe care îi mai poseda, Graham îşi îndreptă privirea spre ceruri şi scutură din cap. Era la fel de rău ca o călătorie cu clanul MacGregor.

— Mă rog, de dragul tău, să posezi suficientă înţelepciune cât să mă crezi că, dacă mai pui mâna pe acea doamnă, te voi scoate pe uşă şi te voi bate până te las lat.

Încrederea cu care rostise ameninţarea îi convinsese, probabil, pe ceilalţi clienţi care priveau că băiatul intenţiona să se ţină de cuvânt. Dar Graham ştia mai bine. Neavând nimic altceva de făcut în adolescenţă decât să se antreneze în folosirea armelor pe câmpurile din Glen Orchy şi să studieze cuvintele barzilor şi ale poeţilor, Robert Campbell devenise un spadasin excelent – şi un cavaler excesiv de

zelos, care se trezea tot timpul implicat în lupte pentru că apăra „onoarea” cuiva. Dar, în ciuda antrenamentelor cu spada, tânărul nebun avea probleme să aplice un pumn în faţa cuiva.

Din păcate pentru Robert, uriaşul doar râse şi făcu un pas în faţă, lovind masa care stătea între ei, îndepărtând-o din drum.

Graham făcu un pas în lateral ca să nu fie lovit în cap de lemnul care zbură prin încăpere. Făcu o grimasă când un pumn uriaş îl doborî pe Robert la pământ. Voia să-l ajute, dar contele avea nevoie să înveţe cum să se lupte fără spadă, şi acum era o ocazie la fel de bună ca oricare alta. Cu toate astea, îşi împinse pălăria pe spate, pe coama arămie de bucle, şi se pregăti de luptă. Avea să intervină dacă acel căpcăun îl mai lovea o dată pe Robert în faţă.

— Ai de gând să stai aici fără să faci nimic, în timp ce Atard îţi omoară prietenul? îl atacă Lianne, venind iute lângă el.

Graham se gândi că intenţiona să-l mobilizeze prin admonestarea ei, dar, când ea îşi lovi uşor movilele albe din decolteu cu şorţul, el fu tentat să îl lase pe Robert să se descurce singur şi să o ia în braţe şi să o ducă la etaj.

— Prietenul meu se descurcă, zise el şi îşi arătă gropiţele, la fel de frivole ca grija lui. Iată, e din nou în picioare.

Corpul lui Robert îl contrazise în timp ce zbura pe lângă umărul lui Graham.

Mormăind o înjurătură în barbă, când contele lovi cu putere peretele, Graham se întoarse spre uriaşul care se apropia. Luă un picior de la masa zdrobită, îşi luă avânt şi făcu lemnul să crape în două când îl izbi de faţa lui Atard.

Păşind peste corpul scoţianului, Graham îngenunche lângă prietenul său nemişcat.

— Rob, zise el şi-l pălmui uşor. Trezeşte-te!

Robert se mişcă, ridicându-şi pleoapele grele.

— Unde e?

— Departe, îl asigură Graham şi se uită cu asprime la el. De câte ori trebuie să-ţi spun să nu te baţi cu scoţieni

beţi?

Îl apucă pe prietenul său de subsuori şi îl ridică pe picioarele nesigure.

— Ticălosul a maltratat o femeie.

Lianne îi oferi cavalerului un zâmbet recunoscător, dar buza umflată a lui Robert îl reţinu să îi întoarcă zâmbetul.

— Ce pot să fac – zâmbetul Liannei se schimbă semnificativ când făcu un pas spre ei – ca să vă conving pe amândoi să vă opriţi din nou aici, la întoarcere?

Rânjetul languros al lui Graham trimise o flacără direct în vintrea Liannei.

Da, se gândi ea, topindu-se dinaintea lui, gura acestuia era la fel de mortală precum sabia sa, o sabie cu care ştia ce să facă. Ah, şi era o încântare să-l priveşti. Buzele îi erau pline şi făcute pentru plăceri păgâne. Ochii îi sclipeau în lumină ca smaraldele aprinse din interior. Iar ameninţarea drăgălăşeniei era alungată de pe trăsăturile lui de o masculinitate robustă şi de nasul care arăta ca şi cum ar fi fost rupt o dată sau de două ori.

Scoase o exclamaţie de surpriză când el o apucă de talie, o lipi de trupul lui dur şi îi cuprinse gura cu a lui. Sărutul lui era precum păcatul, ademenind-o să uite şi de ultima urmă de decenţă pe care o avea şi să îl implore să o ia cu el.

— M-ai convins, zise el şi îi dădu drumul cu o palmă peste fund şi un semn lasciv din ochi, care îi promitea că avea să se întoarcă.

Simţindu-se ca o fecioară prostuţă, Lianne le făcu semn de rămas-bun, apoi îşi aruncă şorţul peste umăr şi se duse spre un client care cerea de băut.

*

— Arăţi ca dracu’!

Robert îşi lăsă privirea să alunece spre Graham, care călărea alături de el, în timp ce ieşeau din oraşul Stirling. Orice altceva ar fi mişcat îl durea.

— Mă simt ca şi cum aş fi fost fix în iad.

— Nu trebuie să-ţi faci gânduri în privinţa asta, Rob, zise Graham şi îşi ajustă pălăria pe frunte. Iadul lui nu te-ar fi primit. Ceea ce e bine pentru mine. Nu vreau să petrec o eternitate cu tine.

Robert se îndoia serios că prietenul său ar putea petrece măcar o secundă în acel loc fierbinte. Dacă cineva era în stare să-l convingă pe Bunul Dumnezeu că merita să intre în graţiile sale, acela era Rob.

— Deşi nu ai pic de onoare când vine vorba despre femei, să le atragi în patul tău nu e un păcat pentru care să meriţi damnarea eternă.

Gura arcuită a îndoială a lui Graham îl convinse pe Robert de contrariul. Robert zâmbi, apoi tresări şi îşi duse mâna la maxilar.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, găseşte o femeie căreia să-i dăruieşti inima şi las-o să facă un om decent din tine.

Graham îi aruncă o privire piezişă şi râse.

— Mă tem că acele cărţi ale tale despre iubire şi curtare te-au indus în eroare şi departe de adevăr. Ai uitat că am unsprezece surori, cele mai multe fiind căsătorite cu ticăloşi mizerabili care au început ca bărbaţi decenţi. Ridică palma, pentru că Robert voia să intervină, tăindu-i vorba. Fetele sunt pentru dezmierdat, iubit şi părăsit. Altfel, te vei trezi mereu bătut la cap cu nesfârşite probleme, iar bărbăţia îţi va fi la fel de inutilă precum sabia.

— Poate că vina e la surorile tale, zise Robert. Callum nu se poartă urât cu Kate.

— Aşa e, fu Graham de acord, uitându-se cum vânătaia de sub ochiul tânărului conte devenea mov. Sora ta e o pasăre rară. Dar chiar şi Diavolul MacGregor a renunţat la sabie de dragul căsniciei.

Robert oftă şi scutură din cap. Avea multe de spus pe subiectul ăsta, dar maxilarul lui se simţea de parcă ar fi fost lovit de un buzdugan. În afară de asta, mai avusese discuţia asta cu Graham de zeci de ori, şi, de fiecare dată, cuvintele lui se dovediseră a fi inutile.

Graham se ţinea ferm de convingerea că singurele lucruri palpabile şi rezistente pe pământ erau bătăliile şi moartea. Şi era hotărât să se bucure de viaţă între cele două.

— Ar fi trebuit să luăm armata mea cu noi, zise Robert după un moment de tăcere. Dacă în faţa noastră ar sta acum Connor Stuart, mă tem că nu aş putea să-mi scot sabia din teacă.

— Ţi-am spus, Rob, armata l-ar fi alertat de căutarea noastră. Stuart e viclean. De asta şi e conducătorul rebeliunii regaliste. Aminteşte-ţi că el a fost cel care a organizat ambuscada asupra armatei generalului Lambert după ce înăbuşiseră rebeliunea din Cheshire, cu două luni în urmă. Sunt familiarizat cu genul lui de strategie. Poveştile despre bravura lui se extind în fiecare zi. Conform unora de la han, Stuart se luptă acum cu oamenii lui Monck. A atacat o legiune din garnizoana guvernatorului, nu departe de aici. E foarte priceput şi simte primejdia cu zile bune înainte ca aceasta să ajungă la el. O să-l găsim mai repede dacă suntem doar noi doi. Crede-mă în privinţa asta.

— Te cred. Pentru că încă îmi amintesc de şiretenia ta la spargerea zidurilor de la Kildun, când MacGregor a venit după unchiul meu, cu doi ani în urmă. Dar nu mai am timp, prietene.

Robert se îngrijora cu voce tare, mişcându-şi umărul pentru a mai slăbi cârcelul care i se tot punea.

— În doar câteva zile, va trebui să mă prezint cu mâna goală în faţa generalului Monck.

La început, Robert considerase o onoare faptul că generalul Monck îl însărcinase să-l găsească pe regalistul rebel Connor Stuart. Cum nu mai era nimeni în mod formal „la comanda” celor trei regate, Anglia, Scoţia şi Irlanda, campania regaliştilor de întoarcere a lui Carol al II-lea pe tron era dezlănţuită. Stuart era vărul regelui exilat şi liderul rezistenţei armatei engleze de ocupaţie în Scoţia. Monck voia să fie găsit, dar individul era la fel de înşelător precum vântul.

— Nu îl voi găsi decât dacă vine la mine, iar el nu va face asta.

— Nici eu n-aş face-o dacă m-ar vâna susţinătorii parlamentului.

— Unii m-ar considera şi pe mine unul dintre ei, îi reaminti Robert, dându-şi seama, din nou, cât de precară era prietenia lor.

Graham ridică din umeri, rămânând cu privirea aţintită asupra drumului care se întindea dinaintea lor.

— Da, susţii un parlament care a fost de curând dat jos de armată. Era mai bine în Scoţia când aveam rege.

— Tu eşti regalist, Graham, şi înţeleg. Dar ar trebui să-mi uit credinţa faţă de Commonwealth?

— Commonwealth-ul tău e condus de generali care se luptă între ei şi care ne oprimă poporul. Nici măcar parlamentul nu are încredere în ei.

Robert îşi mişcă maxilarul de frustrare din pricina propriei nesiguranţe. Familia Campbell servise legea timp de generaţii. Faptul că legea era stabilită de un singur om sau de mai mulţi nu reprezenta nicio diferenţă. Să întoarcă spatele regatului însemna trădare. Cu toate astea, ştia că Graham avea dreptate. Întoarcerea unei puteri suverane era mai bună decât completa anarhie din Anglia de acum.

— De ce mă ajuţi să-l găsesc pe Stuart dacă tu crezi în cruciada lui?

Graham se uită la faţa umflată a prietenului său şi oftă.

— Pentru că mă tem că te va ucide.

— Încrederea ta în talentele mele e minunată, replică Robert, încercând să afişeze un rânjet sardonic la care Graham îi răspunse cu un rânjet similar.

— Aş avea mai multă încredere dacă ai reuşi să dai şi tu câte un pumn.

Robert îşi scutură capul, rănit cum era şi fizic, dar şi în mândria lui.

— Cred că ticălosul mi-a rupt maxilarul.

Capitolul 2

Am fost cu toţii trădaţi.

Pe boaşele Satanei, nu avea de gând să moară în felul ăsta! Claire Stuart se uită urât la capul bărbatului îngropat între sânii ei. Trase încă o dată de legături, fapt ce îi confirmă cât de strâns îi erau prinse încheieturile de stejarul din spatele ei, strânse din dinţi şi şi-i înfipse în umărul ticălosului.

— Ah! Căţea! Atacatorul ei se trase înapoi strângându-se de rana însângerată. O să te omor pentru asta.

Se năpusti spre ea, fără să ţină seama că picioarele ei erau libere. Niciunul dintre bărbaţi nu se gândise să-i lege şi picioarele de copac. La urma urmei, cu braţele mânuise sabia cu atâta îndemânare împotriva lor, ucigându-le şapte dintre camarazi când dăduseră peste ea în dimineaţa asta.

Dar atacatorul îşi dădu seama de greşeala făcută când ea îl lovi zdravăn în locul sensibil şi îl făcu să cadă în genunchi.

— Eşti o fată curajoasă.

Un alt bărbat se apropie cu mers arogant. Claire îşi promise în sinea ei să scape de el în clipa în care reuşea să se elibereze – dacă reuşea să-şi desfacă afurisitele de legături de la mâini.

— Curajoasă… Individul păşi peste tovarăşul său şi, cu un zâmbet care îi indica limpede intenţiile, îşi lipi vârful săbiei de gâtul ei… Şi suficient de nesăbuită încât să călătorească singură. Poate că o să te duc cu mine înapoi la Londra. Cu siguranţă, generalul Lambert îmi va permite o soţie după atâţia ani de serviciu credincios.

— Lambert? mârâi Claire în timp ce se lupta să-şi slăbească legăturile. Ce caută oamenii lui Lambert în Scoţia?

— Deschidem calea pentru conducătorul nostru şi mai ucidem nişte regalişti pe drum. Cineva trebuie să facă şi treaba asta, având în vedere că Monck pierde vremea în castel şi nu face nimic pentru a-i opri.

El îşi propti privirea în adâncitura albă a pieptului ei, pe jumătate expus de cămaşa ruptă. Apoi, mai jos spre şoldurile şi picioarele ei bine făcute, îmbrăcate în pantaloni strâmţi şi cizme.

— Ciudate straie pentru o lady, zise el, uitându-se la ochii ei în flăcări. Cum te cheamă?

La naiba, individul era prost ca noaptea. Chiar credea că ea avea să îi spună numele adevărat dacă era regalistă? Ceea ce, fiind verişoara regelui, chiar era. Ea scoase un oftat exasperat. Cât aveau să-i mai irosească ăştia doi timpul? Sora ei putea fi obligată în orice clipă să se mărite cu un susţinător dezgustător al parlamentului.

— Eu sunt o Campbell şi, dacă îmi vei da drumul imediat, îl voi implora pe tatăl meu să-ţi cruţe viaţa lipsită de valoare.

— Minte, John. Niciun Campbell nu şi-ar lăsa fiica să călătorească singură.

Bărbatul pe care-l lovise se ridică clătinându-se, frecându-se la vintrea rănită.

— Omoar-o pe căţea! Ba, mai bine, lasă-mă pe mine să o omor după ce i-oi înfige sula în fund.

— Atinge-mă încă o dată, zise Claire cu un mârâit profund şi o să-ţi scot maţele şi te sugrum cu ele, fiu jegos de târfă ce eşti!

El veni iute spre ea şi, dând sabia lui John din drum, o plesni puternic peste faţă.

— Opreşte-te, Geoffrey! porunci John, dându-se la o parte din calea cizmelor periculoase ale lui Claire.

— Dacă e o Campbell, vom fi biciuiţi pentru că am lovit-o! Îşi îndreptă vârful săbiei spre gâtul ei ca să o ţină nemişcată, apoi ridică cealaltă mână şi-i dădu la o parte o şuviţă de păr bălai de pe faţă. O s-o ducem în tabără şi o să aflăm cine e. John se apropie uşor de ea, astfel că, atunci când vorbi, respiraţia îi atinse maxilarul încordat. Dacă

minte, o s-o iau eu primul şi apoi îi las şi pe ceilalţi.

Claire îşi închise ochii, îngreţoşată, când el îi atinse buzele cu limba. Îi imploră pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii să aibă o ocazie de a-i ucide pe cei doi ticăloşi, cât mai repede. Trebuia să îşi găsească sora.

Doamne sfinte, Anne! Biata Anne! Fusese luată din casa ei de armata generalului Monck, dar Claire nu ştia cu câtă vreme în urmă. Era la castelul Ravenglade, aşteptând întoarcerea fratelui ei din Anglia, când primise vorbă că acesta fusese omorât. Pornise la drum spre casă pe dată, pentru a-i da lui Anne teribila veste, dar sora ei dispăruse. Un mesaj fusese lăsat pentru Claire, scris de însuşi Monck, prin care îi transmitea că îi promisese tutorelui lor că avea să le protejeze de independenţii fanatici din Anglia. Claire nu credea asta. Nu după ce i se întâmplase lui Connor. Generalul avusese îndrăzneala să adauge în misivă că era de părere că viaţa lor era în primejdie şi că venise să le ducă la Edinburgh.

Avea să le forţeze să se căsătorească. Cu Connor dispărut şi regele exilat în Franţa, pământurile Stuart puteau fi date unui bărbat ales de Monck. Nu. Nu avea să asculte niciodată de bărbatul vinovat pentru moartea fratelui ei. Avea să-l omoare pe Monck mai întâi şi apoi să îşi salveze sora.

Se blestemă pentru că se întâlnise cu rezistenţa la Ravenglade în loc să fie acasă şi să o protejeze pe Anne. Sora ei era delicată şi blândă. Nu avea firea de luptătoare a lui Claire. După ce Carol fusese exilat din Scoţia, ea nu arătase nici cel mai mic interes faţă de rebeliune. Anne refuzase să ridice sabia chiar şi după ce părinţii lor fuseseră ucişi. În schimb, se încuia împreună cu cărţile ei, fără să se plângă de absenţele îndelungate de acasă ale fraţilor ei.

Ei ar fi trebuit să o protejeze, iar Claire eşuase. Se ruga să nu fie prea târziu, altfel avea să fie nevoită să-şi transforme sora în văduvă. Tot ce trebuia să facă era să scape de idioţii ăştia doi, după care putea porni la drum.

— Geoffrey, zise John şi se întoarse spre tovarăşul lui, văzând că nu obţine nicio reacţie de la ea. Mă duc să aduc

caii. Să nu o dezlegi până nu mă întorc.

Claire rămase singură cu soldatul care rânjea. Geoffrey se apropie, scoase un pumnal de la centură şi îl trecu peste obrazul ei.

— Nu mai eşti aşa curajoasă acum, nu? Crezi că tot o să vrei să mă ucizi după ce o să ţi-o trag pe la spate?

Fiecare muşchi din corpul lui Claire ardea de nevoia de a sfârşi viaţa acestui porc.

— Sunt sigură că te voi ucide doar pentru că ai respirat înspre mine.

El ridică mâna să o lovească din nou, dar o comandă fermă îi făcu mâna să încremenească în aer.

Claire se uită peste umăr şi văzu doi bărbaţi călare pe cai mari de război, apropiindu-se prevăzători, unul uitându-se la cei şase bărbaţi morţi răspândiţi pe jos, altul studiind-o pe ea.

— Dă-i drumul acelei lady şi raportează pe dată ce s-a întâmplat aici!

— Cine eşti tu să-mi comanzi mie?

John se îndreptă spre cei doi bărbaţi cu mâna pe sabia de la şold. Claire văzu şi motivul pentru precauţia lui. Unul din cei doi bărbaţi era scoţian din Ţinuturile înalte. Aceşti războinici din nord erau uşor de identificat, fiind mai mari ca englezii, cu tartanele lor şi în picioarele goale.

— Eu sunt Lord Robert Campbell, conte de Argyll, spuse unul din ei, în vreme ce al doilea, cu aspect mai dur, descălecă şi începu să înainteze spre ea şi spre Geoffrey.

Ce făcea un asemenea scoţian la drum cu un Campbell prezbiterian? „Un alt trădător al tronului”, se gândi Claire, aruncându-i contelui o ocheadă dispreţuitoare şi mutându-şi apoi privirea spre scoţian.

Auzea doar de departe vocea sacadată a lui John întrebând dacă ea aparţinea de familia Campbell, în timp ce îl privea pe războinicul care se apropia rapid. Acesta se mişca fără pauză, gambele lui frumoase având muşchii încordaţi, cizmele lui răsunând în timp ce se apropia de ea. Privirea lui dură părea şi mai ameninţătoare sub umbra bonetei din lână de un albastru-indigo, asemănătoare cu a

ei. În timp ce se apropia, el îşi lăsă boneta într-o parte peste părul des şi creţ.

Claire ridică bărbia în semn de provocare, în timp ce ochii lui verzi o studiară de sus până jos, oprindu-se o fracţiune de secundă pe sânii ei abia acoperiţi.

Avusese dreptate când se gândise că Geoffrey era un idiot, pentru că acesta îndreptă pumnalul amărât spre invadator, pregătindu-se de luptă. Gestul lui îi atrase un pumn trosnitor de oase, care îi sparse nasul şi îl doborî la pământ, lăsându-l inconştient.

Văzând soarta tovarăşului său, John trase sabia şi o flutură spre contele de Argyll. Scoţianul scoase un pumnal dintre faldurile tartanului, îi tăie legăturile lui Claire şi îl aruncă, înfigându-l în pieptul lui John.

Liberă în sfârşit, Claire se apropie de războinicul care tocmai o salvase.

— Graham Grant, se prezentă el cu un rânjet la fel de mortal ca reflexele lui. Comandantul…

În timp ce el vorbea, ea îi apucă sabia mare, cu două tăişuri, din teacă şi se întoarse în cealaltă direcţie. Când ajunse la Geoffrey, ridică sabia cu ambele mâini şi o coborî cu o lovitură răsunătoare spre pieptul acestuia.

După ce îşi recuperă pumnalul din mâna fără viaţă a lui Geoffrey, ea se întoarse alene spre scoţian şi, fără să-i zâmbească sau să-i mulţumească pentru că o eliberase, îi puse sabia la loc de unde o luase. Îşi înălţă cu îndrăzneală privirea spre el, aşteptându-se să vadă şocul şi dezaprobarea obişnuite la bărbaţi când o vedeau luptând. Dar ochii acestuia sclipeau a aprobare. Păcat că nu avea timp să îi acorde măcar un moment, se gândi ea îndepărtându-se. Trebuia să pornească mai departe. Uitând de el, începu să caute printre morţi. Când găsi ce căuta, luă şapca pe care bărbatul şi-o îndesase în taşcă şi şi-o puse la cingătoare.

— Lady, aţi fost rănită? întrebă tovarăşul lui Grant.

— Asta nu e treaba dumitale, Campbell, zise ea verificând cămaşa unuia dintre morţi de pete de sânge.

Negăsind niciuna, i-o trase mortului peste cap. Când

se îndreptă, privirea îi alunecă înapoi spre scoţian. Se uită la el urât din pricina felului în care el îi examina posteriorul. El îi răspunse cu un zâmbet, ameţindu-i simţurile cu două gropiţe nesăbuit de sexy.

— Dimpotrivă. E datoria mea să-i protejez pe cei fără apărare.

Claire îi aruncă lui Robert Campbell o privire neinteresată şi îşi trase peste cap cămaşa pe care o găsise. Când capul îi apăru în deschizătura de la gât, îşi aruncă privirea în jos şi îi oferi lui Robert un zâmbet care sugera că era la fel de prost ca morţii din jur.

— Pot să te asigur că nu sunt lipsită de apărare.

Dintr-o mişcare a încheieturii, îşi scoase coada bălaie, lungă, împletită de sub cămaşă. Atârna ca o sfoară groasă până la şolduri. Fără să se mai sinchisească de bărbaţii care o priveau, îşi băgă mâinile pe sub cămaşă şi desfăcu cămaşa cealaltă, ruptă, îndepărtând-o. Ştia cum să se schimbe de haine în faţa unor bărbaţi. Făcuse asta de nenumărate ori, când era împreună cu Connor şi armata lui.

— Te aştepţi să cred că i-ai ucis pe toţi aceşti bărbaţi? întrebă Campbell descălecând, în timp ce ea începu să caute din nou.

— Ai vrea să-ţi demonstrez cumva?

Ea zări ceea ce căuta la câţiva paşi de copac şi se aplecă să ridice obiectul. Sabia era subţire, cu mânerul învelit în piele uzată. Sângele de la lupta de dinainte sclipea pe lama de oţel. Cu o mişcare graţioasă a braţului, îşi poziţionă lama lipită peste celălalt cot, cu vârful spre conte. Ridică dintr-o sprânceană, aşteptându-i răspunsul. Îl studie cu o privire dură din vârful cizmelor prăfuite până la părul nisipiu. Nu arăta ca un susţinător al parlamentului. Părul nu îi era tuns scurt, în maniera caracteristică acestora. Dar era un Campbell, şi Campbellii erau susţinători ai parlamentului.

— Spune-mi de ce să nu te ucid.

— Lasă sabia jos, fătuco!

Claire îşi mută privirea spre scoţian. Vocea îi era blândă, dar avertismentul din ochii lui şocant de verzi nu

era defel blând. Ea nu avea timp pentru o altercaţie, şi scoţianul ăsta nu arăta ca un tip care să se lase doborât uşor.

Se îndreptă de spate şi se trase înapoi.

— Datoria ta e îndeplinită. Vezi-ţi de drum!

Ea îşi şterse sabia însângerată de cămaşa ruptă, înainte să o arunce pe aceasta din urmă, apoi îşi puse sabia în teaca atârnată de talia ei subţire. Se potrivea perfect.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Grant.

Claire nu se putu abţine să nu-şi lase privirea să adaste asupra lui. Buclele moi de culoarea mierii care ieşeau de sub bereta lui capturau razele soarelui, dându-i un aspect aproape angelic. Gura… La naiba, gura lui o hipnotiza, cu buze pline, îmbufnate care îi solicitau atenţia. Tot restul la el trăda duritatea unui războinic. Sub tunică şi sub tartan, corpul îi era musculos şi construit pentru rapiditate şi luptă. Avea umerii laţi şi picioarele puternice. Nuanţa de bronz de pe obraji şi maxilar – care nu ascundea acele afurisite de gropiţe – îi sporea virilitatea aspră.

— Ăştia sunt oamenii lui Lambert. Eu…

— De ce s-au întors oamenii lui Lambert în Scoţia?

Campbell făcu un pas spre ea. Ea făcu un pas în spate şi îşi sprijini mâna de mânerul săbiei.

— Au venit aici să facă acelaşi lucru ca tine, parlamentarule. Să ucidă regalişti.

— Eu n-am ucis pe nimeni, se apără contele. De ce te ţineau prizonieră? Cine eşti?

Claire nu avea de gând să-i spună.

— Nu sunt decât o biată slujnică. Au tăbărât pe mine în dimineaţa asta şi au vrut să mă violeze.

— Erai singură? întrebă scoţianul, uitându-se în jur la morţi şi apoi din nou la ea.

— Cum de ştie o femeie, o *slujnică,* să mânuiască sabia atât de bine încât să ucidă atâţia bărbaţi? întrebă Campbell, părând la fel de sceptic precum tovarăşul său.

— Fratele meu m-a învăţat să lupt, zise ea, uitându-se fără frică în ochii lui verzi-aurii. Nu mă crezi?

— Te cred, răspunse tânărul conte. Am exersat

adesea scrima cu sora mea, în copilărie.

— Asta nu e scrimă, Campbell, zise ea, lăsându-şi privirea să alunece pe vânătăile de pe faţa lui. Poate ar fi trebuit să exersezi mai serios. Arăţi de parcă ai fi fost izbit de un versant de câteva ori.

Ea fu surprinsă de răspunsul lui, aşteptându-se să se laude cu marile lui talente, cum ar fi făcut orice bărbat.

— Lupta mea, deşi am pierdut-o, a fost una nobilă.

Ea aproape că zâmbi.

— La fel a fost şi a fratelui meu.

Capitolul 3

De aş fi ştiut adevărul. Acum, nu am ce să fac decât să mă gândesc la moartea lui.

Fata îl intriga. Graham o urmări urcându-se pe un armăsar castaniu dintr-un singur salt plin de graţie, iar sângele din vene îi dădu în clocot. Nu crezuse niciodată că o femeie putea arăta atât de atrăgător în straie bărbăteşti. Picioarele ei erau lungi şi suple, făcute pentru alergare… şi pentru a se înfăşură în jurul taliei unui bărbat. Totul la ea era o contradicţie. Avea faţa unui înger, pură ca zăpada proaspătă, însă ucisese şase bărbaţi, după care se învârtise în jurul trupurilor lor ca un războinic călit în luptă, neimpresionată defel de sângele pe care îl vărsase. Trupul ei era delicat, foarte feminin, însă se mişca asemenea unei feline de pradă. Ştia că imaginea ei de când o văzuse prima oară avea să-l bântuie luni în şir. Scânteia de furie colorând ochii ei albaştri într-o nuanţă de indigo. Şuviţe de păr blond subliniindu-i obrajii înroşiţi. Imaginea ei neajutorată, legată de un copac, pe jumătate goală, gata să fie devorată… satisfacţia neobrăzată care îi încinsese ochii când îi vârâse la loc sabia în teacă.

— Nu-i slujnică, spuse Robert, încălecând imediat după Graham. Minte. De ce?

— Nu ştiu, spuse Graham, urmărind-o cu privirea. Hai să ne ţinem după ea şi să aflăm!

— Nu pot. Trebuie să merg la Edinburgh, Graham.

— Şi s-o lăsăm pe fătuca asta fără apărare? întrebă Graham, ştiind prea bine ce armă să folosească pentru a-l convinge pe prietenul lui să-l urmeze. Unde e onoarea aia pe care am ajuns s-o preţuiesc atât de mult la tine, Rob?

Robert îi aruncă privirea lui cea mai urâtă.

— Asta a fost foarte josnic, chiar şi venind din partea ta. Nu voi zăbovi doar pentru că ţi-a căzut cu tronc încă o femeie. Nu ştim nici cine e, nici unde merge.

— Fătuco, strigă Graham. Când ea se întoarse, inima i se strânse la vederea frumuseţii chipului ei. Îşi jură că, şi dacă l-ar fi anunţat că destinaţia ei era Franţa, el nu s-ar fi oprit. Încotro călătoreşti?

— La Edinburgh, le strigă ea peste umăr.

Graham rânji către Robert.

— Şi noi mergem la Edinburgh. Vom călători cu tine.

— La naiba, mârâi Robert, dându-şi ochii peste cap.

— Nu, n-o să faceţi asta, răspunse ea şi îşi îmboldi calul.

— Oricât am admira priceperea şi curajul tău, spuse Graham, grăbindu-se după ea, nu vom putea permite să călătoreşti singură.

Dintr-odată, ea îşi întoarse calul şi se afla în faţa lui. Graham lăsă privirea să savureze fiecare centimetru al ei. Drace, era frumoasă. Pletele ei dese se revărsau în cascadă peste umeri şi peste sâni. Nu era durdulie, precum jupânesele pe care le lua cu el în pat, dar nici nu-i păsa. Îl excita scânteia neînfricată din privirea ei. Era o provocare. Îi zâmbi. Ea nu-i zâmbi înapoi.

— Nu aveţi de ales.

— Şi ce ai să faci singură la Edinburgh? o întrebă Graham, incapabil să se gândească la altceva decât la forma înnebunitoare a gurii ei şi la cum tot acel păr des s-ar fi înfăşurat pe mâna sa în timp ce el i-ar fi tras capul înapoi pentru a săruta acel gât cremos.

— Îmi voi salva sora.

El ridică dintr-o sprânceană.

— De cine?

— De generalul Monck.

Lui îi veni să râdă, însă curba gurii ei şi strălucirea din priviri trădau o asemenea provocare, că aproape că o crezu în stare s-o facă.

Reacţia lui Robert la declaraţia ei fu exact pe dos. Aproape că se înecă atunci când spuse:

— Generalul Monck, guvernatorul?

— Da, oftă ea, bătând nerăbdător cu degetele în oblâncul şeii.

— Ai de gând s-o eliberezi din robie? întrebă Graham, bucurându-se de privirea îndrăzneaţă pe care i-o aruncă.

Ei nu-i păsa că ştiau că îi minţea. Iar lui Graham nu-i păsa câţi bărbaţi ucisese în acea dimineaţă, tot credea că era nesăbuită să creadă că putea înfrunta un regiment întreg de una singură.

— Ai fost vreodată la Edinburgh, fătuco? Sunt sute de oameni care patrulează pe metereze. Nu poţi să te lupţi cu toţi şi nici nu poţi să intri aşa, nitam-nisam, în casă la Monck şi să-ţi eliberezi sora.

— Şi totuşi, chiar asta am de gând să fac.

— Vom veni cu tine, insistă el.

— Veţi fi o piedică pentru mine.

Fu rândul lui Graham să râdă. Drace, arogantă mai era. Încrederea ei îi înfierbânta sângele. Felul în care îi răspundea privirii fără să roşească îl făcea şi mai dornic s-o subjuge. Nu avea de gând să-i dea drumul.

— Vino cu noi, şi vom discuta civilizat cu generalul despre eliberarea surorii tale. Dacă e doar o slujnică, atunci, prietenul meu aici de faţă poate…

— Nu. Nu vreau ajutor de la un susţinător al parlamentului.

— Începe să mă deranjeze catalogarea asta, mormăi Robert, apoi clătină din cap, temându-se că avea să regrete această conversaţie. Nu eşti o slujnică. Bănuiesc, după felul în care continui să mă insulţi, că eşti o regalistă. Una cu pricepere şi cu mai multe arme asupra ei decât ar trebui

vreo femeie să ştie să folosească. Orice ai avea de gând, te implor să nu fii nesăbuită. Vei muri.

— Aşa să fie, zise ea ridicând din umeri. Dar mai întâi îmi voi salva sora.

— E la Edinburgh împotriva voinţei ei? Când ea încuviinţă, Robert îşi trecu mâna prin păr. De ce e acolo?

Liniile feţei ei deveniră rigide, dezvăluind o expresie de beligeranţă pe care nicio slujnică n-o poseda.

— Este acolo să facă faţă unui destin mai rău decât moartea. Fără să mai spună un cuvânt, întoarse calul pentru a-i părăsi din nou.

— Vei da greş, strigă Robert. Lasă-mă s-o salvez eu!

Graham rânji către el, iar Robert strânse din dinţi înainte s-o pornească în urma lui. Era nesăbuit, nu trebuia să-i amintească cineva asta.

— De ce m-ai ajuta, Campbell? îi strigă ea peste umăr. Tu faci treaba parlamentului.

Ajungând-o din urmă, Robert îşi îndreptă calul înaintea ei, tăindu-i calea.

— Sora mea a fost răpită de clanul MacGregor. La fel ca tine, eram gata s-o salvez singur.

— De Macgregori? Îl măsură cu o urmă de apreciere în ochi. Foarte curajos, dar şi nesăbuit din partea ta.

— Exact, spuse el, aşteptând ca ea să înţeleagă.

Când o făcu, faţa i se întunecă. Apucă de frâu, dar el îi blocă din nou calea.

— Eu nu servesc armata, milady. Dar servesc parlamentul şi, deşi risc să pun pentru asta capul pe butuc după ce va fi restaurat, înţeleg ce vrei să faci şi de ce vrei să faci asta, indiferent de poziţia ta.

— De ca aş avea încredere în tine? îi aruncă ea, cu o privire plină de neîncredere. Campbellii pupă fundul oricui guvernează.

Apoi se întoarse către Graham, cu o scânteie acuzatoare în ochi.

— Şi tu, scoţiene… Clanul Grant a luptat ani de-a rândul de partea regelui, şi totuşi, călăreşti alături de un susţinător al parlamentului.

— Crezi despre noi ce vrei, spuse Robert, pe un ton aspru care o avertiza că orice obiecţie nu avea sens. Acum, onoarea dictează să ajut o domniţă la ananghie.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el, apoi îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Graham.

— Glumeşte?

— Nu, răspunse Graham, venind lângă ea. Cred că a fost dorinţa lui de o viaţă de a-l depăşi chiar şi pe Sir Galahad atunci când vine vorba despre onoare.

— Înţeleg. Îi aruncă un zâmbet strâmb lui Robert. Ai, aşadar, inima neprihănită?

— Ai auzit despre cavalerii lui Pendragon? o întrebă Robert, privind-o mai neîncrezător decât atunci când le spusese că ucisese şase oameni.

— Nu, dar sora mea ştie bine basmele alea. Odată, când era copil, a pretins că e Guinevere şi punea pe toată lumea s-o strige pe numele ăsta. Timp de un an, a refuzat să răspundă la numele de Anne.

Amintirea îi aduse o urmă de delicateţe în zâmbet în timp ce se întoarse spre Graham.

— Şi tu, comandante? Ai şi tu inima neprihănită?

Nu putea s-o mintă. Nu când buzele ei luau o curbură atât de provocatoare, care îi spunea că ştia deja răspunsul.

— Din păcate, nu, spuse, fără urmă de regret. Mă tem că sunt la fel de depravat ca Satana însuşi.

Îl fixă cu privirea suficient de mult încât să-l facă să se îndoiască de declaraţia sa.

— Mulţumesc de avertisment, spuse ea într-un târziu şi trase de frâie atât de tare, încât armăsarul ei se cabră. Robert nu avu încotro decât să se dea la o parte din calea ei ca să nu fie lovit de copitele din faţă ale animalului. Rămas-bun, parlamentarule şi derbedeule! strigă, năpustindu-se înainte. Pentru binele vostru, fie ca drumurile noastre să nu se mai încrucişeze!

Graham şi Robert se uitară la ea cum pleca, afectaţi de refuzul ajutorului lor şi de ameninţarea ei arogantă.

— Nu-i place de noi, spuse Robert pe un ton sumbru.

Graham se întoarse către el.

— Pe tine nu te place. Apoi, cu o privire răutăcioasă, pe care Robert o ştia prea bine după atâţia ani în compania lui Graham, acesta dădu pinteni calului său şi o porni după ea.

Capitolul 4

Ce n-aş da să fiu din nou cu tine, călărind alături, ca să te avertizez...

Claire bombăni o înjurătură împotriva vântului. Riscă şi aruncă iute o privire peste umăr, în timp ce calul ei galopa pe câmpia deschisă, smulgând cu copitele bucăţi de pământ. Cei doi bărbaţi erau încă în urma ei! Să-i ia iadul! Făcuse totul ca să scape de ei în ultima oră, mânându-şi bietul armăsar până la limită. Trecuseră furtunos peste pâraie, peste ziduri de ferme, prin două sate, dar vajnicii ei apărători erau încă pe urmele ei.

Trebuia să găsească o cale de a scăpa de ei. Dacă ar fi avut nevoie de bărbaţi care s-o ajute la ce avea de făcut, i-ar fi luat cu ea pe cel mai apropiat aliat şi cel mai bun prieten al lui Connor, James Buchanan, şi pe câţiva dintre oştenii săi. La naiba, James avea să fie furios pe ea pentru că plecase de la Ravenglade fără să-i spună. Dar nu exista niciun motiv ca el să fie ucis, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ea sosea la Edinburgh cu noul conducător al rezistenţei. În afară de asta, el nu ar fi fost niciodată de acord cu planul ei, iar ea îl iubea prea mult ca să se lupte cu el în privinţa asta. Dacă totul mergea bine, ea avea să o salveze pe Anne fără ca măcar să îşi scoată sabia ca să îi taie gâtul lui Monck. Asta dacă reuşea să scape de cele două belele care o urmăreau.

Probabil aveau intenţii bune. Cel puţin, Campbell avea intenţii bune. Da, era un Campbell, dar în ochii aceia mari, căprui nu era nici urmă de vicleşug, ci doar sinceritate autentică, pe care ea nu o văzuse la prea mulţi bărbaţi.

Galahad, într-adevăr.

Cu prietenul său afemeiat era o altă poveste. Cunoştea prea bine genul lui. Ea crescuse practic înconjurată de bărbaţi, care, timp de mulţi ani, consideraseră prezenţa ei pe câmpurile de exerciţii ale tatălui ei doar un mod plăcut de distragere a atenţiei, o femeie pe care tânjeau să o îmblânzească, să o facă a lor, să o cucerească. Niciunul nu reuşise vreodată şi mulţi purtau cicatricele tentativelor lor.

Pădurea apăru sumbră dinaintea ei. Bătând pielea bătătorită a animalului, ea îşi înfipse călcâiele în burta lui şi se îndreptă în goană spre copaci. Trebuia să scape de urmăritori în labirintul pădurii sau avea să fie obligată să îşi oprească animalul epuizat şi să discute cu ei. Dacă descopereau că era o membră a casei regale şi mireasa promisă a unuia dintre oamenii lui Monck, ei aveau să încerce să o ia în custodia lor şi să o depună la picioarele generalului.

Hotărâtă în ceea ce avea de făcut, ea se avântă prin pădurea deasă, cu urechile ciulite la sforăiturile cailor din urma ei. Ţâşnind printre stejari, se îndreptă spre sud, spre destinaţia ei. Nu avea să fie împiedicată să se salveze pe ea şi pe Anne de la căsătorii aranjate cu inamicii lor. Cel puţin, asta îşi spunea când armăsarul ei încetini şi în cele din urmă se opri din galop.

Încercă să convingă animalul să-şi reia galopul, dar nu avea niciun rost. Îl mânase prea tare.

— Îmi pare rău, Troy, zise ea şi se lăsă să alunece în şa, aplecându-şi faţa spre grumazul calului. Dar e urgent, prietene. Trebuie…

Scuzele ei fură întrerupte de sunetul urmăritorilor, care se opriră în spatele ei. Ei erau de vină pentru asta. Scrâşni din dinţi şi îşi ridică privirea, întorcându-se spre ei.

— Dacă îmi moare calul, zise ea şi îşi trase sabia, îndreptând-o spre cei doi, o să vă străpung pe amândoi cu sabia mea.

Scoţianul aruncă o privire spre cal, apoi sări jos. Se duse direct spre ea, tartanul fluturându-i pe lângă

genunchi, şi îşi scoase basca de pe cap. Claire rămase nemişcată în timp ce o buclă de păr auriu îi căzu pe frunte. Când ajunse la ea, îi dădu sabia la o parte, desconsiderând ameninţarea ei de parcă ea nu ar fi fost mai periculoasă ca un copil răzgâiat.

— Are nevoie de odihnă, zise el, trecând pe lângă ea şi studiind pielea şi botul animalului. Şi de apă.

Îl apucă pe Troy de frâie şi dădu să ia calul de acolo. Claire făcu un pas în faţă, întinzându-se după frâie, ca să-l oprească, dar el o prinse de încheietură.

— Ai fost neglijentă cu armăsarul tău, fătuco. Dacă animalul moare, va fi din vina ta.

Ea nu încercă să se elibereze din strânsoarea lui, deşi acuzaţia lui o înfurie. Încercarea ar fi fost inutilă, şi ea nu voia să-i ofere satisfacţia de a o vedea cum se chinuia cu strânsoarea lui. În schimb, făcu un pas mai aproape spre el şi îşi înclină faţa spre el ca să-i întâlnească şi să-i întoarcă privirea rece.

— Oricum ar fi, voi avea nevoie de alt cal. Al tău pare destul de în formă.

În ochii lui apăru o flacără de amuzament de care Claire era sigură că era o consecinţă a firii lui diavoleşti. Gura lui se ţuguie într-o expresie arogantă, a bărbatului care e încrezător că poate răzbate în orice provocare pe care i-o întindea ea. Într-adevăr, o întâmpina cu plăcere.

— Să mergem amândoi pe calul meu ne-ar încetini considerabil. Vocea lui profundă deveni un murmur răguşit în timp ce se apleca spre ea. Deşi ideea de a te avea cuibărită între coapsele mele până la Edinburgh e foarte tentantă şi aproape că m-ar face să scap chiar eu de calul tău.

Claire îi oferi un zâmbet obraznic şi clipi inocent, susţinându-i privirea.

— De asta vei fi mort când voi pleca.

Lângă colţurile exterioare ale ochilor lui apărură riduri de amuzament în timp ce se retrăgea. Dar amuzamentul lui era apreciativ, nu dispreţuitor. Claire nu ştia cum să reacţioneze la asta. De regulă, bărbaţii se simţeau ofensaţi

de ameninţările ei. Chiar şi dacă nu credeau până în ultima clipă că ea le-ar putea duce la îndeplinire, urau să fie provocaţi de o femeie.

Bărbatul din faţa ei chiar era arogant.

Claire se întoarse să îi arunce o privire încruntată lui Robert Campbell, rămas călare pe calul său. El o privi cu ochi mari, dezarmant de inocenţi, înainte să ajungă la o concluzie care nu îi plăcea.

— Am căutat doar să te protejăm, lady.

— Nu am…

Protestul ei fu întrerupt de un pumnal care trecu şuierând pe la nasul ei şi de Grant care o ridică şi o aruncă în spatele lui.

Strângând mânerul săbiei în ambele mâini, Claire se uită urât la umerii lui care îi blocau vederea şi apoi trecu din spatele lui în faţă. El îi aruncă o privire rapidă, dar nu mai mult de atât, în timp ce îşi scoase sabia cu două tăişuri din teacă. Împreună, îşi îndreptară privirea spre un grup mic de bărbaţi care ieşeau de după copacii din împrejurimi.

— Hoţi, bombăni Claire, observând hainele zdrenţuite şi sclipirea de apreciere din ochii lor la vederea cailor.

— Cam douăzeci şi doi, fu de acord comandantul.

— Douăzeci, îl corectă Claire, observând cu o anumită încântare poziţia lui de luptă.

— Nu, fătuco, mai sunt doi în spatele nostru.

Claire se uită peste umăr doar ca să constate că el avea dreptate.

— Predaţi-ne animalele şi nu vom ucide pe nimeni, strigă unul dintre ei în timp ce înaintau.

Claire se propti mai bine pe picioare şi se uită la fiecare mişcare a ticălosului peste marginea lamei spadei ei. Avusese destule pentru ziua de azi. Refuza să permită câtorva paraziţi să îi mai amâne sarcina fie şi cu un minut.

— Luaţi bestiile, răspunse ea. Caii sunt ai mei.

Chicotitul uşor al tovarăşului ei nedorit de lângă ea îi atrase privirea. Graham Grant îi considera îndrăzneala nebunească şi ameninţările slăbuţe.

Greşeala tuturor.

Ea o dovedi un moment mai târziu, când doi dintre hoţi se năpustiră spre ea cu săbiile trase şi mişcări iuţi. Îndoindu-şi genunchii, ea îşi trecu sabia peste abdomenul unuia din ei şi o întoarse într-un arc sclipitor, trecând-o pe sub bărbia celuilalt. Preţ de o clipă îngrozitoare, acesta rămase în picioare, în timp ce restul camarazilor săi atacau. Apoi se prăbuşi, cu sângele ţâşnindu-i din gât.

Claire nu se opri să vadă dacă eroii ei aveau nevoie de ajutor, ci pară o lovitură dură deasupra capului ei, apoi o alta menită să o taie la picioare. Mişcările curate ale sabiei ei zdrenţuiră tunica murdară a unui atacator, plus pieptul acestuia. Un alt hoţ, care se pregătea să ridice sabia asupra ei, o luă, în schimb, la goană.

Fără să mai aibă pe moment cu cine să se lupte, ea se răsuci şi privi direct în sus spre un zâmbet pieziş care îi făcu braţele să pară grele şi mintea buimacă. Corpul ei se înmuie alarmant. Fusese un singur bărbat în viaţa ei care îi zâmbea în felul în care o făcea scoţianul, cu apreciere pentru priceperea ei, nu cu dispreţ. Ea îi oferi o înclinare uşoară a capului, apoi privi, apreciind în tăcere puterea şi viteza braţului lui Graham când acesta îşi propti pumnul în faţa singurului hoţ rămas.

Descălecând, Campbell veni să stea lângă prietenul său şi îi aruncă tâlharului inconştient de la picioarele lor o privire întristată.

— S-a prăbuşit repede.

Graham fu de acord şi îl bătu pe umăr.

— O să mai exersăm, Rob.

— Ce să exersaţi? întrebă Claire, punându-şi sabia în teacă!

— Lupta cu pu…

— Hmm… Campbell îşi drese glasul, întrerupându-i, de parcă tocmai ar fi înghiţit o pietricică. Nu contează.

Claire zâmbi la disconfortul lui brusc şi la tăieturile şi vânătăile de pe faţa lui frumoasă. Era evident că bietul om nu ştia cum să se lupte. Păcat cu nu avea timp să-l înveţe, deoarece tovarăşul lui eşuase în mod evident la sarcina asta.

— Te-ai luptat foarte bine.

Complimentul contelui o luă prin surprindere, dar, înainte ca ea să-i poată mulţumi, el vorbi din nou, şi zâmbetul ei dispăru.

— Ai spus că fratele tău te-a învăţat?

— Adevărat, replică Claire şi îi răspunse privirii lui cercetătoare cu o expresie stoică.

Nu era un luptător, dar era mai inteligent decât îl crezuse ea la început.

— Aş putea afla numele unui războinic atât de priceput? se interesă el cu aceeaşi inocenţă cu care vorbeai, de regulă, despre vreme.

— Nu, nu poţi, răspunse Claire la fel de politicos. A murit, şi prefer să nu mai vorbesc despre el.

Privirea lui se mai îmblânzi.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Ea înclină din cap şi începu să se întoarcă, pregătită să plece, când scoţianul îi aţinu calea.

— Atunci, spune-ne numele tău.

Ea se gândi să refuze cererea. Nu putea să le spună cine era şi să se aştepte să o lase cu mâinile nelegate. Mai rău, aveau să ştie că Anne nu era o simplă slujnică, ci sora unuia dintre cei mai căutaţi rebeli din Scoţia. Chiar dacă Grant nu avea nimic de împărţit cu familia regală, familia Campbell cu siguranţă avea. Ar putea să se lupte cu amândoi şi să scape, dar, în momentul în care ajungeau la Edinburgh, contele l-ar avertiza pe Monck de intenţia ei de a o salva pe verişoara regelui.

Cu toate astea, chiar dacă logica ei ţipa să dea un nume fals, aşa cum făcuse cu oamenii lui Lambert mai devreme, gura o trădă când se uită în sclipirea de smarald din ochii scoţianului.

— Mă cheamă Claire.

— Claire, intonă el cu cea mai blândă dintre şoapte, de parcă nu ar mai fi auzit vreodată un cuvânt mai profund. Se întinse după mâna ei, îşi lăsă degetele să alunece sub ale ei şi le duse la buze. Suntem la mila ta.

Claire îşi trase mâna de la căldura răsuflării lui şi se

luptă cu tremurul înfiorat care îi gonea prin vene. Să-l ia naiba pe bărbat, dar nu spusese o minciună când susţinuse că era viclean. Era un luptător ticălos, întruparea pură a tentaţiei masculine. Gura plină şi zâmbetul slab, arzător avertizau asupra unor plăceri la care nicio lady cumsecade nu ar trebui vreodată să se gândească.

Dar Claire nu era cumsecade, iar cei care o cunoşteau nu o considerau o lady. De asta nu trebuia să zăbovească asupra momentului şi să se gândească la ce gust ar avea dacă şi-ar trece limba peste acele buze.

— Calul meu are nevoie de apă, zise ea, îndepărtându-se de el şi întinzându-se după frâie.

La ce naiba îi stătea capul? Era obişnuită ca bărbaţii să încerce să-i intre în graţii cu zâmbete languroase şi cuvinte drăguţe. Bărbatul acesta nu era diferit de alţii pe care îi respingea încă de la 14 ani. Ea refuză să se mai gândească la gura acestuia sau la orice altă parte a lui.

— Mulţumiţi-mi că am luptat cu voi şi nu împotriva voastră şi lăsaţi-mă să-mi văd de drum, rosti ea peste umăr.

Strânse din dinţi şi îşi închise ochii a frustrare când îi auzi pe cei doi bărbaţi grăbind pasul ca să o urmeze. Trebuia să o salveze pe Anne şi nu putea face asta cu oamenii generalului Monck pe urmele ei. Pe boaşele Satanei, ei nu îi dădeau de ales.

Trebuia să îi omoare.

Capitolul 5

...Fereşte-te de capcana vulpii.

Lui Graham i-ar fi plăcut să călărească alături de ea, putând astfel să se bucure de linia avântată a bărbiei ei, de curba incitantă a obrazului. Gândul de a-şi plimba buzele peste linia moale a gâtului ei îl făcea să tresalte. Dar, la naiba, era deja destul de satisfăcător să-şi ţină armăsarul în

urma ei şi să se bucure de privelişte.

Îşi îngădui plăcerea de a admira rotunjimea perfectă a feselor ei, mângâiate de cozile ei molatice. Straiele ei bărbăteşti accentuau curba înnebunitoare a şoldurilor ei, graţia feminină a picioarelor ei lungi.

Un cot în coaste îi îndreptă atenţia către bărbatul de lângă el.

— Ştii cine e?

— Dacă totul merge bine, va fi tovarăşa mea de pat pentru toată săptămâna următoare.

Robert îşi ridică privirea ca şi cum ar implora cerul să-i dea răbdare. Se apropie mai tare de Graham şi îi şopti:

— Nu, e Claire Stuart. Sora lui Connor Stuart! Verişoara regelui! Aruncă o privire înainte, să se asigure că ea nu auzise descoperirea lui entuziastă, apoi continuă pe şoptite: Părinţii lor au fost ucişi cam la un an după ce Carol al II-lea a fost surghiunit. John Stuart, mi s-a spus, a refuzat să i se supună lui Cromwell şi a fost convocat la Londra, în faţa parlamentului. Nici el, nici soţia lui nu s-au mai întors.

— Stuart a fost prost să se încreadă în englezi, murmură Graham, aruncând din nou o privire către fata aflată câţiva paşi mai în faţă. La naiba, nu putea să-şi ia ochii de la ea. Dar ce au toate astea de-a face cu ea?

— Cei trei copii, Connor, Claire şi Anne, le-au supravieţuit lui Stuart şi soţiei lui.

Acum, fu rândul lui Graham să se întoarcă spre el, cu sprâncenele încruntate, aducându-şi brusc aminte ce le spusese ea mai devreme.

— Sora ei îi punea pe toţi s-o strige Guinevere. Un an de zile n-a răspuns la numele de Anne.

Robert încuviinţă din cap.

— Monck trebuie s-o fi răpit pe Anne, pentru a-l face pe Connor să vină la el.

— Dar Connor e mort.

— Aşa zice ea, spuse Robert aruncând o privire fugară în direcţia ei. Pe capul lui Connor este pus un preţ, plătit de „ăia” cum mă numeşte ea. Dacă s-ar descoperi identitatea ei, ce cale mai bună de a pune capăt căutării lui ar fi decât

să pretindă că ar fi mort?

Graham întoarse ideea pe toate părţile în minte, în timp ce păşea peste o ramură căzută în calea lui.

— Ce spui tu nu poate fi adevărat. Se întoarse din nou către Robert. Connor Stuart şi-a petrecut ultimii opt ani luptând împotriva armatei engleze. Că eşti sau nu de acord cu asta, chiar dacă crezi că eforturile sale au fost nebuneşti, nu a fost un laş.

Robert făcu o pauză şi, uitându-se la femeia din faţa lui, bucuria descoperirii lui i se risipi de pe faţă.

— El nu şi-ar fi trimis sora să facă treaba lui. Rostea cu voce tare gândurile lui Graham. Atunci, fata spune adevărul. Connor Stuart e mort.

— Aşa se pare, încuviinţă Graham, apoi scăzu vocea. Poate că Monck i-a trimis pe alţii să-l găsească pe Stuart, atunci când el n-a reuşit, şi poate ei au fost cei care l-au omorât?

— Nu, Monck îl voia viu pe Stuart.

Aşadar, se putea ca generalul să nu ştie că tânărul Connor Stuart era mort, trase Graham concluzia când ajunseră la o pajişte plină de ferigi, cu un pârâu curgând prin ea. Razele soarelui, filtrate prin ramurile copacilor, luminau delicat unduirile sale. Pe malul plin de muşchi al pârâului, Claire lăsă frâiele pe şa şi mângâie grumazul lung al calului ei. Graham îi urmărea delicateţea mişcărilor, tandreţea atingerii în timp ce îşi mângâia armăsarul.

Ea îşi ridică faţa, şi o rază de soare îi mângâie gura arcuită gingaş. Asemenea unui înger binecuvântat, rămase aşa timp de şase respiraţii agitate ale lui Graham, apoi aplecă uşor capul şi îl privi.

Nici urmă de înger. Gura lui Graham schiţă un rânjet. Strălucirea privirii ei îi dezvăluia adevărata fire – şi intenţiile.

— Nu-i pomeni identitatea, Rob, spuse Graham încet. E foarte hotărâtă în căutarea ei, şi noi suntem deja o piedică.

Veninul din privirea ei ar fi dat oricărui alt bărbat motive serioase de îngrijorare, dar gândul de a se măsura

în săbii cu ea îi ademenea imaginaţia lui Graham. O voia în toate felurile posibile, în patul lui, în pădure, pe calul lui. Voia să simtă micul ei trup dedesubt, opunându-i-se ca o iapă sălbatică, până când suspinele ei întrerupte i-ar permite să şi-o supună.

— Arăţi zdrenţuită şi plină de praf, spuse el ajungând lângă ea. Ochii ei albaştri scânteiară. El zâmbi. De ce nu lepezi veşmintele să te speli?

— Asta e cea mai bună încercare să mă vezi goală? îl întrebă ea ridicând dintr-o sprânceană – ceea ce lui Graham i se păru adorabil. Serios, derbedeule, mă dezamăgeşti. Eşti la fel de priceput în arta de a seduce pe cât de slab e la bătaie braţul prietenului tău.

Pe loc, Robert bâlbâi o scuză, dar privirea lui Claire era fixată pe Graham şi pe haloul însorit al cârlionţilor ce se revărsară pe faţa lui când acesta îşi îndepărtă boneta. Desfăcu tartanul de pe umăr. Lâna grea alunecă de-a lungul pieptului şi se opri deasupra şoldurilor. Ea îl urmări cum îşi trage tunica peste cap, expunând abdomenul sculptural şi pieptul cizelat. Ridică privirea de la sfârcurile mici şi maronii, care îi făcură imediat gura să-i saliveze, şi rămase privind la gropiţa lascivă când el duse mâna la curea. El se întoarse cu spatele la ea în timp ce lâna i se prăvălea la picioare, oferindu-i o privelişte minunată a spatelui său în timp ce se îndrepta către apă, aruncând cizmele cât colo.

Claire roşi puternic şi se întoarse, gata să-i acorde atenţie lui Campbell şi să-şi răcorească sângele. Era prea târziu. Acesta se îndreptase spre unul dintre copacii care străjuiau poiana şi închisese deja ochii, să tragă un pui de somn.

Claire mai văzuse bărbaţi goi, când intrase în corpul de gardă de la Ravenglade, în timp ce bărbaţii se schimbau pentru antrenament. Niciunul dintre acele trupuri nu o impresionase. Era acolo ca să exerseze cu acei bărbaţi, şi, după ce îşi dovedise priceperea aproape tăind câteva braţe, cei mai mulţi o acceptaseră în preajma lor. Dar haimanaua asta se dezbrăca pentru plăcerea ei, încet şi senzual.

O provoca, după remarca ei despre abilităţile sale de seducător, cu un corp plămădit pentru luptă. Nici măcar oamenii lui Connor, neobosiţi în eforturile lor de a o câştiga, nu fuseseră atât de îndrăzneţi vreodată.

Auzind bălăceala din spatele ei, refuză să se uite în altă parte decât la vârfurile copacilor. Era nebun să se îmbăieze aşa în plină toamnă! Era deci adevărat că oamenii din nord erau mai puţin afectaţi de frig. Când paşii scoţianului în spatele ei o avertizară că ieşise din pârâu, închise ochii. Bineînţeles, ticălosului nu-i lipsea defel încrederea în aspectul său. Câte jupânese slabe de înger o fi sedus aşa? „Mare nenorocit”, se gândi ea, scrâşnind din dinţi.

— Apa e cam rece, dar şi-a făcut treaba.

Amuzamentul din vocea lui o călca pe nervi. Ştia bine ce voia să spună. Connor glumise de multe ori cu James despre efectele apei reci asupra… extremităţilor unui bărbat.

— Mă tem că nu îndeajuns, răspunse ea cu un calm detaşat, pe care, de fapt, nu-l simţea. O înfuria. Îi aprinsese toate terminaţiile nervoase, şi, pentru asta, îl ura. Nu te-ai înecat.

Nu rată micul zâmbet de pe faţa lui Campbell, iar Claire bănuia că era prima oară când auzise o femeie spunându-i tovarăşului său altceva decât „la-mă la tine în pat”, lucru care îi făcu reală plăcere. Dacă era aşa, acum, urma să-l facă să chiuie de fericire.

— Mare păcat că eşti un susţinător al parlamentului. Se prefăcu că suspină deznădăjduit când Campbell ridică o pleoapă ca să se uite la ea. Învârtind o buclă în dosul urechii, se apropie de locul unde stătea el sprijinit de trunchi. Acum avea ambii ochi deschişi. Găsesc că smerenia ta e mai răcoritoare decât lătratul câinilor nedresaţi la un lup.

Ochii lui Robert priveau amuzaţi când şi-i ridică spre prietenul său, care se îmbrăca undeva în spatele ei, apoi şi-i mută spre ea.

— Da, lupii sunt pricepuţi.

Claire încuviinţă şi înclină capul spre el, întrebându-se de ce folosise cuvântul „priceput”, când simţi în ceafă răsuflarea scoţianului.

— Dar nu cade chiar şi cel mai fioros lup pradă vânătorului, odată şi odată?

Să fi fost vocea sa, melodios huruită, sau ritmul glasului său, sau doar felul în care o spusese, că inima începu să-i bată mai tare. Se răsuci şi se pomeni cu nasul la câţiva centimetri de tunica lui umedă şi strâmtă. Ridică privirea de la pieptul lui şi, cu un acces de încredere în sine, spuse:

— Nu şi lupul ăsta.

Îl ocoli şi se îndreptă spre malul râului să vadă ce făcea Troy. Tânărul armăsar părea să fie mai bine decât ea. Îşi dădu seama că-i tremurau mâinile abia când ridică frâiele lui Troy. Respiraţia îi era întretăiată, sângele – fierbinte în briza proaspătă. Să-l ia naiba cu zâmbetul său neruşinat, până şi lui Satana i-ar fi plăcut. Faptul că îi adresa câte un zâmbet de fiecare dată când îl provoca o înfuria şi o excita în acelaşi timp. Claire iubea o luptă pe cinste, dar nu avea timp pentru derbedei atât de siguri pe sine. Era tare păcat că scoţianul nu avea să fie suficient prin preajmă ca să sufere înfrângerea. I-ar fi plăcut să-l umilească, respingându-l. Ha! Neghiobul n-avea idee cine era ea ori câţi pretendenţi refuzase, fără să le arunce măcar o privire. Îl sfidase pe tatăl său şi chiar şi pe fratele ei şi alesese să trăiască într-o lume a bărbaţilor. Era imună la farmecele lor, la afecţiunea lor. Îi păsa numai de clanul ei, de ţara ei şi de restaurarea lui Carol pe tron. Îşi aplecă uşor capul şi aruncă o privire spre Graham în timp ce îşi aranja tartanul pe trupul său ud şi discuta încet cu Campbell. Simţindu-se privit, scoţianul înălţă capul şi-i făcu cu ochiul. Pe toţi dracii, se gândi ea. Trebuia să scape de el. Şi cât mai repede.

Capitolul 6

Sunt chinuit de plânsul florii Scoţiei, salvează-mă!

— Unde crezi că pleci? întrebă Graham, uitându-se cum Claire îşi punea piciorul în scăriţa de la şa.

Pregătită să încalece, ea se opri cu mâinile pe şa şi îi aruncă o privire glacială.

— Unde *cred* că mă duc? Mă duc la Edinburgh. Singură.

— În câteva ore se întunecă, şi în păduri nu e sigur. Vom înnopta aici şi…

Râsul ei îl întrerupse, dar, când ea scoase piciorul din scăriţă şi se duse spre el, rânjetul ei deveni ucigător.

— Chiar ai impresia că îmi poţi da ordine, bădăran insuportabil?

Graham se desprinse de copacul de care se sprijinise chiar înainte ca ea să ajungă la el. Nu se putu abţine să nu-i admire focul din mersul legănat. Era o femeie senzuală, înflăcărată în urmărirea unui scop şi aparent rezistând atenţiilor lui. Îşi spuse că voia să rămână lângă ea ca să aibă grijă ca ea, aşa încăpăţânată cum era, să nu fie ucisă. Dar îi făcea sângele să clocotească aşa cum nici o altă femeie înaintea ei nu reuşise. Îi bântuia gândurile, stârnindu-i curiozitatea să afle mai multe despre ea. În mod normal, o vânătoare, aşa cum părea să fie cazul cu ea, ar fi fost de ajuns. Dar el nu voia ca ea să fugă, şi ea ar fi fugit dacă nu o încolţea.

— Nu aş îndrăzni să-ţi dau ordine, fu el de acord pe un ton blând, îţi dau de ales. Dacă pleci acum, să fii sigură că voi fi pe urmele tale toată noaptea.

Un colţ al gurii i se ridică uşor, sugerând că voia să spună cu totul altceva, mult mai provocator decât să o urmărească.

— Dacă aştepţi până dimineaţă, îţi voi spune bun-rămas.

Claire se uită fix la el, cercetându-i expresia, în căutarea adevărului.

Oare amândoi aveau să o lase să-şi îndeplinească

obligaţia la răsăritul soarelui? Chiar nu aveau să-i mai stea în cale? Îşi mută privirea spre conte, care acum era şi el în picioare. Ar fi fost mai înclinată să îl creadă pe el.

— Am promisiunea ta, Campbell?

El îi aruncă prietenului său o privire întrebătoare, scrâşni din dinţi şi apoi se întoarse spre ea.

— Cred că cel mai bine ar fi să rămânem împreună. Nu-mi place să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu am fi fost cu tine mai devreme.

— Cred că nu ţi-am oferit niciun motiv să te gândeşti la astfel de lucruri, replică Claire hotărâtă, încrezătoare în priceperea ei.

— Recunosc că mânuieşti sabia chiar mai bine decât sora mea, fu contele de acord pe un ton relaxat. Dar trebuie să te întreb: Ce fel de frate nu îşi învaţă sora să se teamă de pădure?

O întrebare îndreptăţită, decise Claire, mai ales că el nu ştia nimic despre ea sau despre Connor. Acest bărbat era susţinătorul republicii, nefamiliarizat cu primejdiile vieţii de proscris. Nu putea să-l judece prea aspru pentru ignoranţa sa, aşa că răspunsul ei fu simplu:

— Genul de frate care a învăţat-o să rămână în viaţă în pădure. Acum, îmi dai cuvântul tău?

Expresia lui deveni tensionată, dar ezită să accepte, apoi încuviinţă din cap şi se îndepărtă.

Claire se uită la el cum pleacă. Când acesta ajunse la pârâu, îngenunche şi îşi băgă mâinile în apa curgătoare. Poate, spera ea, se spăla pe mâini de ea. Simţind o a doua pereche de ochi asupra ei, îşi mută privirea spre scoţian.

Doamne, era frumos cum stătea acolo, cu umărul sprijinit de copac, braţele încrucişate peste piept şi zâmbetul iritant de triumfător curbându-i buzele senzuale. Ea decise că, dacă ar fi vreodată să-şi ia un bărbat, ar prefera umilinţa tăcută a tovarăşului lui decât aroganţa neruşinată a războinicului. Dar, când se întoarse, pregătită să petreacă restul de timp cu cel mai puţin dezagreabil din ei doi, gândurile rămaseră în urma ei. De ce călătorea un scoţian catolic cu un susţinător prezbiterian al

parlamentului? Care din ei îşi trăda alianţele? „Probabil ticălosul”, se gândi ea, dând cu piciorul în ţărână. Sclipirea diabolică din ochii lui ca nişte smaralde faţetate îi trăda inima de bandit. Loialitatea şi devotamentul lui nu aparţineau nimănui. Poate că era un mercenar, plătit de nobilul conte ca să-l protejeze în drumul spre Edinburgh. Grant fusese angajat probabil după ce Campbell se alesese cu faţa învineţită.

— Cum ai fost prinsă de oamenii lui Lambert în dimineaţa asta?

Întrebarea contelui îi distrase atenţia de la propriile gânduri, şi ea se uită în jos, descoperind că ajunsese la el.

Se uită dincolo de râu, spre liziera pădurii de pe partea cealaltă.

— Au dat de mine în timp ce dormeam. Am omorât trei dintre ei, dar alţii veneau spre mine din toate direcţiile. Am reuşit să mai dobor trei înainte ca restul să mă imobilizeze. Mi-au luat sabia şi m-au târât la copacul unde m-aţi găsit.

— Serios, nu am mai întâlnit o femeie ca tine.

Auzind regretul din complimentul lui, Claire îşi îndreptă privirea spre el.

— Vorbeşti ca un războinic, zise el.

— Şi dezaprobi asta?

El ridică din umerii îmbrăcaţi în tunica indigo şi îşi ascunse privirea sub genele lungi, nisipii.

— Cred că e datoria unui bărbat să protejeze o lady.

Claire se strădui să-şi ascundă un zâmbet. O astfel de declaraţie serioasă nu merita ironizată, deşi era limpede că el nu se putea proteja pe sine, darămite pe o lady. Contele de Argyll avea idealuri născute într-o altă epocă şi, oricât de drăgălaşe erau, păreau prosteşti în acele vremuri.

— Nu ţi-ai învăţat sora să lupte?

— Nu prea aveam altceva de făcut, zise el ridicându-şi ochii mari spre ea şi privind-o cum îngenunchea ca să se aşeze lângă el. Eu mă antrenam în fiecare zi, şi iniţial Kate doar îmi ţinea companie. Apoi, Amish şi John au învăţat-o şi pe ea.

Cu coatele sprijinite pe genunchii îndoiţi, Claire îl studia în timp ce vorbea. Era un susţinător al republicii, un inamic al monarhiei. El, la fel ca mulţi alţi nobili din Scoţia, îşi negociase loialitatea în schimbul pământurilor şi al titlurilor. Dar, stând aici, în sunetul calm al apei curgătoare şi în foşnetul frunzelor, ea îl găsi chiar plăcut.

— Tu te-ai antrenat de când erai copil şi tot nu poţi să lupţi. De asta ai angajat un comandant din Ţinuturile înalte ca să te ţină în siguranţă?

Înainte să se poată opri, ea se întoarse şi se uită la Graham. Ticălosul! El stătea întins sub un copac, de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lumea asta, cu basca trasă peste ochi în timp ce se odihnea, cu picioarele-i lungi întinse în faţa lui.

— Graham? întrebă contele, urmându-i privirea. E adevărat că mi-a salvat viaţa de mai multe ori, dar eu mă pricep să lupt destul de bine cu sabia. Doar că nu consider necesar să omor pe toată lumea care se apropie de mine.

Claire se întoarse să se uite iarăşi la el, cu o privire nedumerită.

— Lucru care nu se potriveşte cu cineva care a fost crescut de soldaţi. Spune-mi atunci, zise ea, şi privirea i se înăspri, ce crezi despre armatele care nu aderă la modul de gândire al generalilor lor?

— Generalul Monck e un bărbat drept. Nu ştiu să…

— Generalul Monck e chiar mai rău decât ceilalţi, îl întrerupse Claire cu înflăcărare. Generalii ca el conduc oamenii la război. Nu ştiu nimic despre loialitate şi despre cum se guvernează regatele. Să punem binele naţiunii în mâna unor oameni însetaţi de sânge, cărora nu le pasă de oamenii lor, ci sunt interesaţi doar de putere?

— Şi rezistenţa regalistă i-ar opri ucigându-i pe toţi? o întrebă Campbell, pe un ton neutru, cu ochii săi ageri, dar calmi aţintiţi asupra ei. Bărbatul care îi conduce la război e mai puţin însetat de sânge?

Claire se zbârli la auzul caracterizării nedrepte a fratelui ei, dar se opri la timp, înainte să se arunce în dispută. Era evident că ea era membră a unei astfel de

rezistenţe şi nu-i păsa dacă el ştia asta. Dar asta era tot ce era dispusă să divulge sub privirea lui atentă.

— Refuzăm să acceptăm ce se încearcă să ne fie impus cu forţa, răspunse ea rece. Nu avem altă opţiune decât să luptăm. Scoţianul tău ar trebui să înţeleagă asta.

— O face.

Claire ridică dintr-o sprânceană auzind răspunsul lui scurt şi se uită la el, aşteptând mai mult.

— Graham a luptat de partea clanului MacGregor timp de mulţi ani. Le e prieten loial membrilor acelui clan, în ciuda proscrierii şi a consecinţelor acesteia pentru simpatizanţi.

Fiecare nobil de la sud de Aberdeen ştia că clanul Grant se aliase cu clanul MacGregor de mulţi ani, ba chiar susţinând a fi rude. Dar Claire era surprinsă să audă despre devotamentul constant al lui Graham pentru clanul proscris. Ea credea că nu era devotat nimănui. La naiba, îi spusese el însuşi că era un ticălos neruşinat şi se dezbrăcase în faţa ei, confirmând ce spusese.

Se luptă cu dorinţa de a se uita din nou la el şi se întrebă ce provoca un asemenea devotament într-un ticălos autoproclamat. Şi, mai mult, dacă era într-adevăr un prieten al clanului MacGregor, ce căuta cu un Campbell?

— Ai spus că sora ta a fost răpită de clanul MacGregor. Cum se face, atunci, că totuşi călătoreşti alături de aliatul lor.

— El e mai mult decât aliatul lor. E comandantul lor.

Claire ridică dintr-o sprânceană, impresionată.

— Kate e căsătorită cu Lord MacGregor, şi între Argyll şi clanul lor e pace acum.

— Pace trecătoare, bombăni Claire şi se aplecă să-şi bage mâna în apă. Luă nişte apă în palmă şi se stropi pe faţă. L-am auzit pe fratele meu vorbind adesea despre stăpânul negurilor. Un mare războinic, care a luptat împotriva legilor care îl oprimau. Se zvoneşte că l-a ucis pe Duncan Campbell, contele de dinaintea ta, iar tu ai impresia că o să cred că e pace între clanurile din neamul tău?

— Stăpânul negurilor nu mi-a ucis unchiul.

— De unde ştii că nu?

— Pentru că e soţul surorii mele, şi eu eram cu el şi cu unchiul meu când s-au luptat.

Claire râse.

— Eşti cumnat cu Diavolul MacGregor? Când el încuviinţă din cap, ea îi aruncă o privire înţelegătoare. Înseamnă că nu ai reuşit să o salvezi. Asta probabil te apasă tare, cavalere, dar eu nu vreau să sufăr acelaşi eşec.

— Nu mi-am lăsat sora de izbelişte, zise Robert şi se lăsă pe spate în iarbă, punându-şi un braţ sub cap şi închizând ochii. Iar dacă sora ta seamănă cu tine, Monck şi oamenii lui sunt cei care suferă acum probabil.

Claire aruncă o privire supărată spre trăsăturile lui relaxate şi apoi îl înghionti cu degetul în coaste.

— Să nu vorbeşti urât despre sora mea! Anne nu seamănă deloc cu mine.

El căscă.

— Atunci, cum e?

— E tăcută şi... Ea făcu o pauză, în căutarea cuvântului care s-o descrie pe draga de Anne. E melancolică, modestă şi mult mai elegantă decât mine. E secretoasă, dar emoţiile i se citesc pe faţă, e uşor să-i citeşti gândurile.

Claire zâmbi şi îşi aminti apoi de bărbatul de lângă ea. Se uită în jos şi fu surprinsă să vadă că era încă treaz şi o privea.

— Şi mai cum?

Pe Claire n-o deranja să vorbească despre ea. De fapt, o ajuta să se concentreze la ce avea de făcut. Îşi pierduse fratele. Nu avea de gând să-şi piardă şi sora, nici măcar într-o căsătorie. Gândul aproape că îi opri inima. Ar muri înainte ca ea sau Anne să se mărite cu un susţinător al parlamentului. În calitate de verişori ai regelui, ea ştiuse întotdeauna că viitorul lor depindea de toanele monarhiei. Nu voia să ia un soţ şi să renunţe la viaţa de războinic pentru care optase.

Dar, dacă trebuia să se mărite, atunci avea să fie cu

cineva ales de regele Carol.

— Are părul la fel ca al mamei noastre, drept ca săgeata, în toate nuanţele de roşu. Ochii ei au culoarea cerului dinaintea furtunii şi, dacă te uiţi în ei, ai impresia că te uiţi în ochii unui şoim.

— Pare să fie foarte frumoasă, zise contele pe un ton care sugera că chiar credea asta.

— Este, fu Claire de acord. Şi este pe atât de ascultătoare, pe cât sunt eu de rebelă. Se va duce în faţa preotului, deşi inima ei va protesta în tăcere, şi se va căsători cu oricine va alege generalul Monck pentru ea.

Contele se ridică, expresia lui fiind acum marcată de uimire.

— E la Edinburgh ca să se căsătorească?

— Da, cu un susţinător al parlamentului. Acum, înţelegi de ce trebuie să mă grăbesc ca să o salvez.

El se uită înspre apă preţ de o clipă, expresia încruntată umbrindu-i ochii şi ascunzând gândurile din spatele lor. Rămase tăcut şi îşi trecu apoi ambele mâini prin păr.

— Vom pleca spre Edinburgh la răsărit.

— Noi?

El îi aruncă o privire.

— Da, noi. Eu voi…

— Ce vei face? Tu îl serveşti pe Monck, se răsti Claire la el, supărată că el îşi trădase cuvântul dat.

Necugetatul de el avea să strice totul dacă alerta întregul Edinburgh că sosise ca să salveze o domniţă în primejdie, pe Anne.

— Ce vei face când îţi va refuza cererea ridicolă pe care i-o vei adresa? Îl vei sfida? Te vei lupta cu el? Poate chiar îl vei ucide, dacă îţi e forţată mâna? Nu, n-o s-o faci! Aşa că, spune-mi, cavalere, cum ai putea să ne ajuţi pe vreuna din noi?

— Voi negocia cu el.

Claire aproape că îi râse în faţă.

— Şi ce ai tu care ar putea el să vrea?

— Pe Connor Stuart.

Chipul ei deveni împietrit. Când el întinse o mână spre ea, ea sări înapoi.

— Claire, zise el şi îşi ridică palma ca să o împiedice să fugă, pentru că asta intenţiona să facă. Generalul Monck nu ştie că fratele tău a murit. I-l voi promite pe Connor în schimbul lui Anne.

El ştia. Ticălosul ştiuse tot timpul că ea era sora lui Connor. Cu mâna pe mânerul pumnalului, ea analiză cea mai bună metodă de a-l răni fără să-i trezească prietenul.

— Ar trebui să te omor.

— Aş prefera să nu o faci.

Ea se uită în jur. Scoţianul nu se mişcase. Calul ei era în apropiere. Ar putea să-l lovească pe conte şi să dispară în câteva secunde.

— De ce crezi că generalul nu ştie că fratele meu e mort?

Privirea lui Campbell se opri asupra mâinii ei.

— Pentru că, zise el şi trase adânc aer în piept, ridicând apoi privirea ca să-i întâlnească expresia ucigaşă din ochi, m-a trimis ca să-l găsesc.

Capitolul 7

Salvează-mă de sărutul diavolului!

Pumnalul lui Claire sclipi în lumina slabă a soarelui în timp ce se ridica.

— Ştiam eu că nu se poate avea încredere în tine, zise ea şi ridică mâna să-l lovească. Căutarea ta se termină aici.

Degete late îi cuprinseră încheietura, oprind mişcarea cu o forţă dureroasă. Cu o răsucire a braţului care o lăsă aproape fără suflare, ea fu întoarsă pe loc şi se lovi de corpul tare al scoţianului din spatele ei.

Avea expresia întunecată şi privirea de nepătruns în timp ce îi prindea încheietura la spate. O trase puternic mai aproape şi îi ridică braţul mai mult. Ea strânse din dinţi

străduindu-se să nu ţipe.

— Dă-i drumul, o avertiză el cu o uşoară răsucire a încheieturii ei.

Uitându-se urât la el, ea deschise degetele şi dădu drumul pumnalului.

El îi scoase sabia din teacă şi o aruncă deoparte. Ochii lui nu îi părăsiră pe ai ei nicio clipă, şi nici nu slăbi strânsoarea. Ea se luptă în îmbrăţişarea oţelită, dar el nu făcu decât să afişeze un rânjet enervant şi îşi coborî faţa spre a ei.

— Ajunge cu d-astea, fătuco!

Timbrul profund al vocii lui îi provocă fiori stranii pe şira spinării.

El era cu cel puţin două capete mai înalt decât ea. Corpul lui îl învăluia pe al ei în putere pură şi căldură. Corpul ei aproape că se lăsă moale. El slăbi un pic strânsoarea.

Şi apoi se prăbuşi la pământ, ţinându-se de vintre cu ambele mâini.

În picioare acum, Robert îl privi pe Graham căzând, cu trăsăturile schimonosite de durere. Când Claire se răsuci, Robert făcu prevăzător un pas în spate şi o lăsă să alerge spre calul ei, fără să se opună.

Asta până când degetele ei apucară frâiele şi apoi căzu şi ea în nas. Încă în genunchi, Graham se azvârli spre ea, apucând-o de glezne cu o secundă înainte ca faţa lui să lovească iarba. Cu o opintire puternică, el o trase înapoi, o întoarse pe spate şi se târî deasupra ei.

— Crezi că onoarea lui e a mea, gâfâi el greoi, călare pe ea. Îi ţinea mâinile ferm deasupra capului şi îşi lăsă privirea să alunece îndrăzneaţă peste sânii ei care se ridicau şi coborau cu răsuflarea ei agitată. Te înşeli. Dacă mai îndrepţi vreodată o armă împotriva noastră, şi asta include şi genunchiul, o să-ţi leg mâinile, picioarele şi…

Dinţii ei se înfipseră în braţul lui, transformând ameninţarea într-un urlet. Ea simţi gust de sânge şi apoi fu trasă în sus, corpul ei plutind în aer. El o puse pe picioare cu o zdruncinătură care îi desprinse dinţii din carnea lui. Se

uită la încheietura însângerată, apoi în ochi îi apăru o sclipire de avertisment, şi o trase în braţele lui.

Claire mai fusese sărutată; un sărut cast pe obraz de la Kenny, fiul tăbăcarului, când avea 12 ani, un sărut furat de Sir Rupert, valetul, când exersa cu el, şi apoi îl pusese la pat pentru o săptămână. Şi de la James, înainte să plece spre Anglia cu Connor. Dar nu fusese niciodată sărutată în felul ăsta. Gura lui era poruncitoare, cuceritoare de-a dreptul. Buzele lui frământau şi dezmierdau cu atâta pricepere, că îi sorbea puterea din corp. O mângâia atât de profund cu limba, şi senzaţia era atât de erotică, de intimă, încât se înfioră în îmbrăţişarea lui.

El se retrase după alte două săruturi mai scurte, dar la fel de pasionale, înainte ca privirea să i se oprească asupra ei.

— Ticălosule! şuieră ea spre el. Dacă mai îndrăzneşti…

Ea făcu ochii mari când el îi smulse mâneca stângă a cămăşii de la umăr. Urmă şi mâneca dreaptă. Prea uluită ca să mai vorbească, Claire privi cum îi înfăşoară mânecile peste pumnii strânşi şi cum începe să-i lege încheieturile. Ea încercă să-i dea un picior, şi el îi legă şi gleznele.

— Fiu de capră rumegătoare, ţipă ea la el. O să te văd…

— Ai fost avertizată, fătuco, o întrerupse el cu o voce profundă, pe un ton ucigător, în timp ce îşi înfigea degetele în umerii ei ca să o ţină să nu cadă. O să-ţi leg şi gura cu restul cămăşii.

Restul cămăşii includea partea care o acoperea, şi, cum nu se îndoia de ameninţarea lui, ea îşi lipi strâns buzele. Nările îi fremătau de furie. Ochii ei sclipeau cu promisiunea răzbunării.

— Stai jos!

— Să putrezeşti în iad!

Mâna lui o apucă de ceafă, şi el îşi lipi din nou gura de a ei, sărutând-o de o ameţi. Îşi dădea vag seama că braţul lui o ţinea în partea de jos a spatelui şi că picioarele i se ridicară de pe sol. Când îi dădu drumul, Claire se trezi

aşezată în fund, pe iarbă. Buzele o furnicau, şi îşi simţea capul uşor. Stând deasupra ei, scoţianul îi aruncă o privire înflăcărată, dar cuceritoare, apoi se întoarse cu spatele şi se duse la prietenul său.

— O să avem nevoie de un foc.

— Şi de mâncare, fu de acord tovarăşul său. Nu avem destul pentru trei oameni.

— Da, vezi ce poţi găsi. Eu o să fac focul.

Claire îl văzu pe conte depărtându-se de poiană şi apoi se uită în jur după orice ar fi ajutat-o să scape. Pumnalul ei se afla la câţiva paşi mai încolo, sabia, şi mai departe. Se uită la Troy, care păştea liniştit. Niciun ajutor de acolo. În cele din urmă ajunse să se uite la cel care o capturase. „Bastard dezgustător”, blestemă ea în gând, în timp ce el se întindea să rupă o ramură subţire din unul dintre copacii din jur. De parcă ar fi simţit-o privindu-l, el se uită peste umăr la ea, îi observă privirea ucigătoare şi chicoti. Claire se bosumflă, dar nu spuse nimic, ca el să nu îi captureze din nou gura. Gândul îi trimise fiori nedoriţi de dogoare pe şira spinării. Doamne, Dumnezeule, el chiar ştia să sărute!

Fără îndoială, sărutase nenumărate femei cu aceeaşi ardoare, pecetluindu-le soarta – să tânjească după el ca nişte pisoi mieunând după lapte cald.

— Eu nu sunt un afurisit de pisoi, bombăni ea.

— Ai spus ceva? întrebă el şi depuse un morman de crenguţe la câţiva paşi distanţă, întorcându-se apoi spre ea.

Împotriva voinţei ei, ea îl studie din cap până-n picioare. De la cizmele de piele murdare la forma umerilor săi, el era o operă de artă zveltă şi musculoasă.

— Nu am nimic să-ţi spun, în afară de faptul că nu am urât niciodată pe cineva aşa tare.

— Ah, asta ar explica atunci focul din sărut.

El îşi îndesă mâna în punga pe care o avea atârnată la brâu şi scoase un pic de coajă de mesteacăn şi nişte muşchi uscat.

— Ceea ce ai simţit era repulsia mea.

El îi oferi o privire plină de îndoială şi îşi îndreptă

atenţia spre locul unde voia să facă focul. Lucră în tăcere, lăsat pe vine ca să frece lemnul şi să aprindă surcelele. Îşi ţuguie buzele şi suflă uşor în tentaculele mici de fum, până când flacăra deveni mai puternică.

Claire deveni fascinată de forma buzelor lui. O, erau sculptate pentru plăceri păgâne, dureros de pline şi de moi…

— Cum a murit fratele tău? întrebă el dintr-odată, adăugând crengi şi beţe pe surcelele arzânde.

Claire clipi.

— Nu ţi-e de ajuns să savurezi plăcerea trecătoare a umilinţei mele? Ai vrea să afli detalii despre moartea lui Connor ca să poţi să râzi de el cum râzi de mine?

Privirea lui se îmblânzi, şi el se îndreptă de spate, venind apoi spre ea.

— Nu râd nici de tine. Nu mă îndoiesc că el a fost cel care a întreţinut un astfel de foc în tine, pentru cauza voastră. Priceperea şi curajul tău spun multe despre el. Vreau să aflu cum şi-a găsit sfârşitul un bărbat asemenea lui.

Claire se uită în sus la el, în timp ce el se aşeza lângă ea, privirea ei urmărind forma frumoasă a picioarelor lui, pe care el le întinse dinaintea sa, încrucişându-şi gleznele. Tot acel corp, se trezi gândindu-se, toţi acei muşchi pulsând lipiţi de ea când el îşi forţase sărutul asupra ei.

— A fost trădat, îi spuse ea, sperând că acum, că aflase, avea să meargă în altă parte.

Oftă când constată că el nu dădea semne că ar vrea să plece.

— Ce-ţi pasă ţie, oricum? Îl vânezi împreună cu un susţinător al parlamentului. Nu erai dispus să i-l oferi generalului Monck ca să fie spânzurat la Edinburgh?

El nu îi răspunse, şi ea încuviinţă din cap, ştiind că el nu putea, şi se întoarse cu spatele la el.

— Cum a fost trădat?

— Fusese stabilită o întâlnire între fratele meu şi partizanul lui Lambert, generalul Fleetwood. Dar a fost o capcană.

Graham se aplecă un pic mai mult spre ea, atingând-o pe braţ, când ea refuză să se uite la el.

— Claire, fratele tău era un patriot radical. De ce ar fi acceptat o întâlnire cu inamicul?

Ea scutură din cap şi râse uşor, parcă pentru sine. Apoi se întoarse să se uite la el.

— Pentru că generalul Monck îl rugase să o facă.

*

— Crezi că este o idee bună să ne încredem în ea în spatele copacilor ălora?

Robert mesteca o rădăcină, făcu o grimasă la gustul amar şi o aruncă în flăcări.

Aşezat în faţa lui, Graham refuză rădăcinile pe care le adunase Robert şi se întinse după pâinea uscată.

— Trebuia să se uşureze.

— Şi i-ai dat armele înapoi.

Robert se uită în întuneric, în căutarea ei, dar era prea puţină lumină ca să o vadă.

— Dacă supravieţuieşti nopţii, spune-i surorii mele că o iubesc.

— N-o să ne omoare, Rob, zise Graham şi aruncă o zmeură în gură.

— Nu are încredere în nimeni.

— Pe bună dreptate, replică Graham şi se uită în focul care trosnea. Generalul Monck al tău i-a trădat fratele.

Acum, fu rândul lui Robert să izbucnească în râs.

— Crezi povestea aia cum că Monck se gândeşte să-l instaleze pe tron pe regele Carol?

— Cred că generalul l-a convins pe Connor Stuart că avea de gând să o facă.

— Nu are niciun sens, argumentă Robert. Ea îţi spune că Monck şi fratele ei erau aliaţi, dar dacă generalul era apropiat de Stuart şi îi dorea moartea, de ce nu l-a ucis el însuşi?

— Îţi spun eu de ce, zise Claire şi ieşi de după copaci, venind în lumina focului. Fratele meu şi susţinătorii săi

luptă pentru independenţa de sub ocupaţia engleză. Cauza lor e apreciată de multă lume. În vreme ce ceilalţi generali luptă ca să devină următorul Lord Protector, generalul Monck îşi petrece timpul în linişte aici, în Scoţia. Va ataca în curând, când ceilalţi vor fi slăbiţi. Dar are nevoie de susţinerea oamenilor. Uciderea apărătorului lor nu i-ar aduce decât şi mai mulţi duşmani. Aşa că i-a pus pe Lambert şi pe Fleetwood să o facă.

— Tot nu cred, zise Robert scuturând din cap spre ea când se aşeză lângă Graham. Guvernatorul nu îşi doreşte titlul de Lord Protector. Îi pasă de Scoţia şi nu o va părăsi.

— Da, şi nu o va pierde nici în favoarea unui rege reînscăunat. S-a luptat amarnic ca să o câştige, nu uita asta.

Claire îl ţintui cu privirea pe deasupra focului.

— A cucerit Stirlingul în patru zile. Dundee-ul în două.

— Unchiul meu mi-a spus despre victoriile generalului sub Cromwell, fu Robert de acord. Dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. De atunci, nu s-a aliat cu ceilalţi generali pentru nimic. Susţine parlamentul, nu armata.

Claire zâmbi uşor.

— Te păcăleşte. Exact cum i-a păcălit pe Connor şi pe James. Doar Dumnezeu ştie ce i-o fi spus şi lui Anne. Ea nu ştie despre implicarea lui în moartea lui Connor.

— Cine e James? întrebă Graham şi luă o înghiţitură de apă din plosca lui.

— Un prieten drag.

Plosca se opri în dreptul buzelor lui Graham. Ochii lui sclipiră pe deasupra luminii scăpărătoare.

— Cât de drag?

— Foarte drag.

Claire nu se osteni să se uite la el şi îşi ţinu atenţia îndreptată asupra lui Robert.

— Monck a jurat fra…

— A murit şi el?

— Cine să moară? întrebă ea şi se întoarse spre Graham exasperată de desele întreruperi.

— Acest James care îţi e ţie foarte drag.

Claire miji ochii la el, încercând să îi citească expresia. Părea destul de calm, dar vocea îi era încordată, iar întrebările – dure.

— Nu, nu e mort.

— Mulţumeşti sfinţilor, da? întrebă el, studiindu-i reacţia.

— Aşa e, zise ea sincer. Asta fac în fiecare zi.

— Bine. Graham zâmbi şi îşi aruncă pâinea în foc. Mă bucur să aud asta.

După un moment în care ascultară greierii din preajma lor, Robert îşi îndreptă următoarea întrebare spre prietenul său:

— Ai terminat?

Graham îi oferi o privire ucigătoare lui Robert, singurul răspuns pe care acesta avea să-l primească.

— Foarte bine, atunci, continuă tânărul conte. Permite-mi să te întreb, milady. De ce m-a trimis Monck să-l găsesc pe fratele tău dacă ştia despre moartea lui Connor?

— Poate că asta ar trebui să fie o întrebare pe care să i-o pui generalului când o să-l vezi.

— Asta şi intenţionez, o asigură Robert, apoi se uită la sabia din poala ei. Ar trebui să dormim un pic. O să stau eu primul de pază.

Surprinse un rânjet slab pe faţa lui Graham când prietenul său se întinse pe pătura lui. Graham n-avea decât să-l creadă un prost pentru că nu credea că ea nu le-ar tăia capetele în somn. Avea toate motivele să îi vrea morţi şi era în stare să o facă. O studie în timp ce ea îşi punea capul pe pământ. Era clar că Graham se simţea atras de ea. Era frumoasă şi independentă. Prea independentă pentru gustul lui. Se gândi la sora ei şi la cât puteau să fie de diferite. De ce o obliga guvernatorul pe Anne să se căsătorească?

— Lady Stuart? zise el şi îi aşteptă răspunsul adormit. Când l-a trimis generalul pe Connor în Anglia?

— Nu Monck l-a trimis. Connor era deja acolo, luptând împotriva oamenilor lui Lambert în Cheshire, când Monck i-a trimis veste despre întâlnire. A fost ucis pe drumul spre

Londra.

Ea se foi neliniştită, apoi tăcu din nou.

Robert analiză chestiunea în gând. Ceva nu se lega, după părerea lui. Atât de multe nu aveau sens. Şi atunci, îşi dădu seama de ceva. Ceva de care se părea că se prinsese şi Graham, pentru că se ridică, şi amândoi se uitară la Claire.

Connor se luptase cu oamenii lui Lambert în august. Dacă el fusese ucis cu două luni în urmă, atunci cine îi atacase pe oamenii lui Monck lângă Stirling cu câteva săptămâni în urmă?

Capitolul 8

Cum să scap de ceea ce mă reţine de la datoria supremă?

În liniştea albăstruie a zorilor, Graham se uita cum lumina joasă a focului juca pe chipul adormit al lui Claire. Îşi luă timp să studieze curba obraznică a nasului, liniile fine ale pometţilor şi curbele atractive ale buzelor, atinse de umbre şi lumini. Gustul gurii ei pline şi fervoarea rezistenţei ei îi rămăseseră în gând şi îi făceau sângele să clocotească. Sărutase multe fete, dar niciodată nu simţise că ar înnebuni dacă nu le-ar săruta din nou. Era oare curbura acelei guri arogante ceea ce-l făcea să dorească să o cucerească? Scânteia de rezistenţă când se uita la el ceea ce-l făcea să tânjească după capitularea ei? Savura lupta, aşa cum ar face-o orice războinic cu experienţă. Nu era nimic mai înviorător ca un adversar pe măsură, ceva ce nu prea găsea în călătoriile lui. Da, Claire Stuart era cu adevărat frumoasă. Vederea ei îl distrăgea, dar curajul şi convingerile ei îi stârneau dorinţa a încă unei victorii asupra ei.

Puţin dincolo de flăcările aproape stinse, ritmul constant al respiraţiei lui Robert fu întrerupt de un sforăit şi

îl aduse pe Graham de la gândurile relaxate la cele mai presante. Connor Stuart era mort. Sau? Conform celor pe care el şi Robert îi chestionaseră în timpul căutărilor lor, Stuart nu doar că era în viaţă, bine şi sănătos, dar lansase şi o campanie sălbatică împotriva oamenilor lui Monck, dar şi ai lui Lambert. Şi cine era acest James despre care vorbise Claire? Felul în care vocea ei se îmblânzise atunci când îşi mărturisise uşurarea că James nu murise îi stârnise şi el furia lui Graham. Ce îi plăcea are aşa mult la acest James? Trebuia să fie un membru al rezistenţei, pentru că era sigur că ea nu şi-ar fi dăruit inima unui bărbat care nu-i susţinea cauza. Cel mai probabil, James era un recrut de-al lui Connor, poate chiar un comandant, dacă petrecuse destul timp cu acesta încât să fie „înşelat” odată cu el.

O mişcare îi atrase atenţia. Privirea îi alunecă spre degetele lui Claire, care se strângeau uşor în jurul mânerului săbiei ce se odihnea pe abdomenul ei. Îşi înălţă capul şi se uită mai întâi la Robert, care dormea dincolo de foc. Când îşi îndreptă privirea în sus, spre Graham, el închise ochii şi rămase nemişcat.

Ea se mişcă asemenea unei fantome printre umbrele violete. Fiecare pas era făcut cu atenţia şi tăcerea unei feline în timp ce se îndepărta de lumina focului. Trase basca de la cingătoare şi şi-o puse pe cap, îndesându-şi coada groasă, împletită, dedesubt.

Cu sabia în mână, ea se îndreptă spre calul ei. Graham zâmbi. Oare de unde plăcerea asta de a o urmări? Avea să o lase să fugă o vreme, înainte să o prindă. Acordul lor fusese, era el obligat să îi amintească, să rămână până dimineaţă, şi încă nu era dimineaţă.

Râsetul unui bărbat de dincolo de copaci îl făcu pe Graham să sară în picioare, fără să-i pese dacă ea îl auzea.

Ea îl auzi, şi spre surpriza şi oroarea lui, arătă în direcţia din care venise sunetul şi apoi se năpusti într-acolo.

Fără să se oprească şi să-i blesteme graba, Graham se repezi după ea. Ea ajunse printre copaci cu o secundă înaintea lui şi se lăsă pe vine în iarbă atât de repede, încât Graham se rostogoli peste ea. Se ridică în fund, apoi sări la

ea.

— Ce naiba crezi că faci, fătuco?

Îi prinse încheieturile deasupra capului, acoperind-o de sus până jos cu corpul lui.

— Nu-ţi dai seama din direcţia lor că traseul îi va duce direct prin tabără?

Replica ei fu o şoaptă joasă în întunericul ce se estompa. Graham simţea privirea ei arzătoare asupra lui. Ea se luptă sub el şi apoi se opri brusc în clipa când el se ridică de pe ea, mutându-şi greutatea de pe umeri pe şolduri.

— Şi te-ai gândit să ne salvezi pe mine şi pe Robert năpustindu-te cu capul înainte în calea lor, fără să ştii dacă era vorba despre unul sau despre cincizeci?

— M-am oprit să număr, dar apoi ai căzut peste mine, namilă ce eşti. Acum, dă-te de pe mine înainte să…

— Câţi sunt, Claire?

— Poftim?

— Câţi oameni sunt acolo? zise el şi o ţinu nemişcată.

— Nu am avut timp…

— Sunt doisprezece, o lămuri şi îşi lăsă capul în jos ca să şoptească peste obrazul ei. Şi nu ai fi avut nicio şansă împotriva lor.

Respiraţia lui caldă îi mângâia lobul urechii, şi ea constată că nu putea protesta. Abia reuşea să formeze un gând.

— Sunt din clanul MacGregor, şi, dacă ne aud furişându-ne prin tufişuri, o să murim foarte iute. Poţi să rămâi cât se poate de tăcută şi să mă laşi să încerc să evit să se întâmple asta?

El luă tăcerea ei drept aprobare şi se ridică încet de pe ea.

— Angus MacGregor, sunt Graham Grant, strigă el, cu faţa spre călători, şi se ridică.

Unul dintre bărbaţi, cu o statură uriaşă călare pe un armăsar castaniu, ridică o mână şi opri trupa care se apropia.

— Graham? Tu eşti, ticălosule? Vino mai aproape, ca

să te putem vedea.

O secundă mai târziu, îşi scoase sabia mare din teacă şi o ridică deasupra capului.

— Nu e Graham! le strigă celorlalţi.

— Staţi! Eu sunt! Graham ridică braţele ca să îi oprească.

— Graham Grant nu se culcă cu băieţi, nici ziua şi nici noaptea! strigă alt bărbat din stânga şefului.

Graham urmări vârful săbiei lui Brodie MacGregor şi se întoarse să o vadă pe Claire stând lângă el. Se uită la basca ei pusă strâmb pe cap, se încruntă la ea şi apoi i-o dădu jos. Coada ei lungă, împletită, se desfăcu şi alunecă până în talie, dezvăluind privitorilor adevăratul ei sex.

— Ba da, e Graham! anunţă Brodie tuturor cu un oftat de uşurare. Se tăvălea cu o fată sub clar de lună.

Îşi puse sabia în teacă şi rânji spre Claire.

— Nu am fost tăvălită, îl corectă Claire şi îşi smulse basca dintre degetele lui Graham. Cu excepţia momentului când s-a împiedicat de mine.

— Cum mai eşti, Graham? Angus îi ignoră reacţia şi descălecă apoi cu un mormăit greoi. Au trecut vreo doi ani de când ne-am văzut la Camlochlin. E şi Robert cu tine?

— Da, doarme într-o poieniţă din apropiere, zise Graham plecând de lângă Claire ca să fie cuprins în îmbrăţişarea zdrobitoare a lui Angus.

— Ce te aduce aşa departe în sud? îşi întrebă el uriaşul prieten când acesta îl slobozi din îmbrăţişare.

— Mergem spre Edinburgh, îi spuse Angus. Callum a fost invitat acolo de guvernator, dar refuză să îi lase pe Kate şi pe copil. Ne-a trimis să…

— Generalul Monck a trimis după Callum? Graham se întoarse cu maxilarul încordat spre Claire. Du-te şi adu-l pe Rob!

— Nu e nevoie. Sunt aici.

Robert ieşi alergând dintre copaci. După o reuniune scurtă şi prietenoasă cu amicii lui şi asigurarea că sora şi nepotul lui erau bine, el repetă întrebarea lui Graham, interesându-se ce făceau cei din clanul MacGregor aşa

aproape de Edinburgh.

— Monck a cerut să discute cu Callum, îi spuse Graham lui Robert în timp ce Angus îşi duse mâna sub tartan ca să scoată o ploscă.

— În ce scop? întrebă Robert, uitându-se la Angus în acelaşi timp cu Graham.

Angus îşi trecu dosul palmei peste gură, apoi puse plosca la loc.

— Generalul are nevoie de ajutorul lui Callum. Înainte să mai spună ceva, se uită în stânga şi-n dreapta. Am putea să ieşim din drum şi să discutăm asta? S-ar putea să fie duşmani prin preajmă.

Încuviinţând din cap, Graham conduse toată trupa înapoi la locul de tabără. După ce refuzară oferta lui Robert să guste la micul dejun din rădăcinile pe care le culesese, Angus şi ceilalţi se aşezară în jurul tăciunilor de la foc.

Acum, că se ridicase vălul întunericului, Claire îi studie pe scoţienii aflaţi dinaintea ei. Aşadar, aceştia erau bărbaţii din clanul MacGregor. Arareori văzuţi după ce fuseseră proscrişi, poate doar când câţiva războinici rebeli măcelăreau nobili englezi şi scoţieni deopotrivă, înclinaţia lor pentru violenţă îi făceau o legendă de temut în Midlands. Claire însă nu se temea de ei. Nu, simţea ca un fel de camaraderie cu membrii clanului de proscrişi. Ei protestaseră atunci când le fusese luat totul. Exact aşa cum Connor o învăţase şi pe ea să facă. Ea îl studie pe cel brunet, pe nume Brodie, când privirea lui rece o întâlni pe a ei. El îi oferi o înclinare uşoară a capului, de parcă ar fi recunoscut beligeranţa ei din felul în care îşi ţinea bărbia.

— Acum, spuneţi-ne de ce vrea Monck să discute cu Callum, îi îndemnă Graham.

— Cine e Callum?

Toţi ochii se întoarseră spre ea, şi, preţ de o clipă, Claire se simţi complet expusă, profund conştientă de atenţia pe care i-o acordau bărbaţii, în sfârşit.

— Cine e femeia, Graham? întrebă Angus mijindu-şi ochii spre ea, studiind fiecare centimetru din ea, inclusiv sabia de la şold.

Părul lung şi roşcat îi atârna dincolo de umerii laţi de aproape un metru. Expresia lui dură părea şi mai periculoasă din pricina cicatricei lungi care îi desfigura partea stângă a feţei. Claire se luptă cu tentaţia de a-şi feri privirea în faţa ochilor săi scrutători.

— E verişoara regelui Carol, Claire Stuart.

Claire îi aruncă lui Graham o privire ucigătoare, dar el îi răspunse făcându-i cu ochiul.

— O, e sora lui Lady Anne Stuart?

Claire clipi şi se întoarse încet spre el.

— Ce ştii despre sora mea?

— Am venit să o luăm, explică Angus. Callum – e lordul nostru, adăugă el lămuritor pentru Claire – a primit o misivă de la Monck în care îi cerea să vină la Edinburgh să o ia şi să o aducă…

— I-a dat-o pe sora mea lordului vostru? întrebă Claire şi ţâşni în picioare, pentru prima dată de când Graham o întâlnise cu o expresie de panică pe faţă. Ea se uită în jur de parcă n-ar fi ştiut în ce direcţie să fugă. Apoi îşi strânse buzele şi pumnii. O să-l omor încet pentru asta.

— Vorbeşte despre Callum al nostru? făcu Angus şoptit, apropiindu-se de Graham. Pentru că, dacă aşa e…

— Vorbeşte despre Monck, explică Graham ridicând o mână să o atingă pe a ei.

— Claire, zise el încet, privirea lui încălzindu-se când ea se uită spre el. Fratele tău nu te-a învăţat să fii aşa necugetată, nu-i aşa? O să aflăm despre ce e vorba, şi apoi noi doi trebuie să vorbim.

Ea avusese de gând tot timpul să îl omoare pe Monck. La naiba, nebuna avea să fie omorâtă.

— Îţi spun despre ce e vorba dacă poţi să o faci pe fătucă să nu mă mai întrerupă.

Graham îi făcu semn din cap lui Angus şi strânse degetele pe încheietura lui Claire. O trase uşor şi o făcu să se aşeze lângă el.

— Guvernatorul, continuă Angus, i-a spus lui Callum că familia Stuart e în grija lui.

Claire scoase un pufnet, şi Graham o trase din nou de mână.

— În misiva lui scria că se teme că parlamentul va fi dizolvat curând.

— Aşa s-a întâmplat, îi spuse Robert, apoi îi făcu semn să continue.

— Crede că există trădători printre aliaţi şi e de părere că Lady Anne şi Lady Claire ar putea fi în pericol. A scris că ele ar trebui să se căsătorească imediat la curtea lui, cu bărbaţi aleşi de el, conform înţelegerii lui cu protectorul lor.

— Ştiam eu! exclamă Claire, ridicând privirea spre ceruri.

Graham îşi lăsă privirea să alunece spre ea. Deci trebuia să se căsătorească.

Ce ciudat că ideea asta nu îi plăcea nicicum! Dar nu spuse nimic.

— Dar, continuă Angus, până descoperă cine sunt trădătorii, nu le va da nimănui, cu excepţia clanului MacGregor.

— A spus misiva ceva şi despre ce fel de trădare este vorba? întrebă Robert.

— Nu, dar a scris că aşteaptă sosirea fratelui celor două lady, Connor Stuart.

— Asta înseamnă că el crede că Stuart poate fi găsit, interveni Robert şi îi aruncă o privire satisfăcută lui Claire, apoi lui Graham.

Ştia că Monck nu avea habar despre moartea lui Connor. Generalul nu îl trădase.

— E dispărut? se interesă Angus, scoţând plosca şi mai luând o înghiţitură.

— E mort, îi spuse Claire.

— Atunci, făcu Brodie deasupra tăciunilor care se răceau, Monck are toate motivele să se teamă pentru viaţa ta şi a surorii tale, îmi închipui.

— Aşa e, fu Angus de acord. O să vii cu noi la Skye, Lady Stuart. Nu trebuie să-ţi mai faci griji de acum pentru siguranţa dumitale. Vei fi în siguranţă. El îi aruncă o privire

ameninţătoare lui Graham. N-ai deflorat-o, sper, ticălosule.

— Cu siguranţă, reputaţia ta e cunoscută, îi aruncă Claire lui Graham, înainte să se întoarcă spre Angus. Dacă Skye e locul unde vă veţi întoarce, vă asigur că veţi merge fără mine şi fără sora mea. Pericolul pentru vieţile noastre vine din partea bărbatului în care şeful vostru de clan se încrede cu atâta uşurinţă. Callum MacGregor fie e trădător al regelui, fie e minţit aşa cum a fost minţit şi fratele meu. Vă spun că în Monck nu se poate avea încredere.

Sunetul săbiei lui Brodie ieşind cu un şuierat din teacă îl făcu pe Graham să-şi îndrepte atenţia spre el. Îi aruncă acestuia o privire dură şi-l avertiză să se calmeze.

— Am ucis oameni pentru că l-au făcut pe Callum trădător din motive mai puţin însemnate decât ce sugerează ea, replică Brodie cu un mârâit profund. O avertizez o singură dată să aibă grijă ce vorbeşte.

— Atunci, ai avertizat-o. Eu tot sunt comandantul tău. Pune sabia aia la loc!

Grimasa lui Graham era la fel de ameninţătoare. Când Brodie se conformă, Graham se întoarse spre Claire.

— Iar tu nu vei vorbi cu atâta neglijenţă despre stăpânul MacGregor. Nu e un trădător. Dacă Monck reprezintă o ameninţare pentru el, îţi promit că te ajut să-l omori.

— Monck nu reprezintă o ameninţare, zise Robert, în continuare convins de asta. Vrea ca Anne să stea la Skye pentru că nimeni nu se va gândi să o caute acolo, şi, chiar dacă ar face-o, ar fi greu să ajungă la ea. Am fost la Camlochlin, milady. Fortăreaţa e pământul din jur. Dacă Anne e în pericol, ar trebui să stea cu clanul MacGregor.

— E adevărat, îi spuse Graham. Doar câţiva nobili de sub stăpânirea lui Cromwell ştiu despre Camlochlin. E ascuns între stâncile din Elgol.

Claire încă nu era convinsă că Anne ar fi în siguranţă în altă parte decât cu James. Niciunul dintre generali nu ştia despre Ravenglade. Deşi Connor avusese încredere în Monck, nu îi dăduse poziţia armatei sale. Cu toate astea, fratele ei avusese destulă încredere în el, şi asta îl costase

viaţa. Ea nu avea să facă aceeaşi greşeală.

Să scape cu viaţă din Edinburgh cu Anne avea să fie destul de greu. Cum naiba avea să îşi salveze sora de brutele astea? Se uită la mâna ei, încă prinsă de a lui Graham Grant. Degetele acelea care se strângeau în jurul degetelor ei aproape că o cutremuraseră până în străfunduri. Era obişnuită să simtă mânerul săbiei în mână, nu degetele calde, aspre şi puternice ale unui bărbat. Nu-i plăcea cum o afecta atingerea lui. O făcea să se simtă lipsită de apărare. Putea să se descurce pe câmpul de luptă, dar un simplu zâmbet de la acest bărbat o făcea să se înmoaie toată. Nu putea gândi cu el ţinând-o atât de intim. Dar trebuia să o facă, de dragul lui Anne.

Ea zâmbi când îi veni o idee de a o scăpa pe sora ei din mâinile clanului MacGregor. Nu trebuia să aibă încredere în aceşti bărbaţi. Trebuia pur şi simplu să-i facă să aibă ei încredere în ea. Şi pentru asta trebuia să înceapă cu comandantul lor. Ea avea să îi ofere ce voia. Ceea ce dorea de când o găsise în mâinile oamenilor lui Lambert: timp ca să încerce să o seducă. Va trebui pur şi simplu să se concentreze la ce avea de făcut şi să ignore ce simţea în adâncul ei.

— Atunci, ar trebui să călătorim împreună spre Edinburgh, se oferi Claire, ridicând o privire umbrită spre Graham.

Planurile ei se schimbaseră, ea făcuse ajustările necesare.

Grant era bărbat, şi, cum crescuse înconjurată de bărbaţi care încercau să-i refuze toate dorinţele, învăţase să obţină ce îşi dorea prin tactică, nu prin forţă.

— Voi face aşa cum spuneţi până când vom descoperi unde se află trădătorii adevăraţi.

O umbră de amuzament trecu pe faţa lui la auzul neaşteptatei înţelegeri din partea ei. Îşi trecu degetul mare peste dosul palmei ei, trimiţându-i fulgere de plăcere în vintre.

— Nu ai de ce să te temi de aceşti bărbaţi. Odată ce vei ajunge la Skye cu ei, vei fi convinsă. Se întoarse spre cei

doi bărbaţi care şedeau lângă Angus. Andrew, Donel, veţi pleca cu Lady Claire acum. Restul vom merge în oraş şi o vom lua pe Anne.

Claire îşi smulse mâna dintr-a lui. Ce naiba se întâmplase? El fusese dornic să o urmeze încă de când se întâlniseră, dar acum, că ea fusese de acord să petreacă zile întregi împreună, el o dădea la o parte. Era prost dacă îşi imagina…

— Nu plec nicăieri fără sora mea.

Ochii lui se întâlniră cu hotărârea din privirea ei, şi ea clipi, pentru că el păru să privească prin haine, să-i străpungă carnea, să ajungă direct la gândurile ei. Ochii îi ţâşniră spre Andrew şi Donel, care se ridicau, pregătindu-se să plece şi să o ia cu ei. Doamne sfinte, dacă s-ar lupta cu bărbaţii ăştia, ar putea fi rănită, fiind apoi incapabilă să o salveze pe Anne. Îşi aminti cum cândva James refuzase să o lase să participe la o ambuscadă asupra unui grup de soldaţi englezi. Ba chiar se certase cu Connor din pricina asta, dar până la urmă ea ieşise victorioasă. Un simplu sărut şi câteva cuvinte rostite încetişor ca să-i mângâie egoul de bărbat rezolvaseră totul. Reuşind să-şi reţină o înjurătură, pentru că avea impresia că Graham urma să o facă să plătească un preţ mai mare, ea îşi puse mâna pe coapsa lui.

— Aş prefera să rămân cu tine. M-aş simţi mai… în siguranţă.

Modul în care el strâmbă din buze o făcu să se îndoiască de propriile cuvinte.

— La naiba, trebuie să fi fost tare dificil.

„Nu la fel de dificil cât să mă controlez să nu-ţi trag un pumn în nas acum”, se gândi Claire.

— Dimpotrivă, zise ea şi îşi transformă vocea într-o şoaptă senzuală, apropiindu-se uşor de el. E dificil să capitulez în faţa unui bărbat care e mai puternic, mai iute şi mai inteligent decât mine?

Ochii lui se îngustară, dar, ah, ea îşi dădea seama după sclipirea de satisfacţie din ei că el asta îşi dorea să audă.

— Nu am de ales decât să mă las complet în mâinile tale.

Ochii lui verzi se întunecară. Îl prinsese pe ticălos.

— Dar doar ale tale.

Buzele lui senzuale se ţuguiară, contemplând noul ei comportament docil.

Apoi ridică din umeri, de parcă nu i-ar fi păsat de scopul aflat în spatele deciziei ei.

— Foarte bine, în mâinile mele să fii.

Ea izbândise. Victoria era din nou a ei. De ce simţea atunci că tocmai păşise în bârlogul diavolului?

Capitolul 9

Pe cale de înşelăciune, eu însumi am fost înşelat.

După două ore scurse din călătoria lor spre Edinburgh, Claire Stuart îşi dădu seama că era inutil să încerce să se gândească la altceva în afară de Graham Grant.

El îşi îndemnase calul într-un ritm constant puţin înaintea ei, oferindu-i priveliştea completă a spatelui lui, cu buclele lucioase revărsându-se de sub basca lui şi sclipiri ale unei coapse bronzate lipite de calul său. La naiba, el o tâmpea.

Desigur, Anne rămânea o grijă permanentă, dar nu avea ce să facă în privinţa ei deocamdată. Cel puţin, generalul decisese să aştepte înainte să o oblige pe Anne să se căsătorească cu un susţinător al parlamentului. Dar dacă plănuia să o dea unui MacGregor? Claire se uită la oamenii care o înconjurau şi simţi cum o cuprinde un fior rece. Sora ei nu ar supravieţui unei nopţi cu unul dintre aceşti bărbaţi duri de la munte. Claire trebuia să găsească o cale să ajungă la Perth, după ce Anne era salvată de lângă Monck. Acolo putea să se înarmeze împreună cu James şi cu oamenii din garnizoana Ravenglade şi să scape o dată pentru totdeauna de nedoriţii ei tovarăşi. Trebuia

pur şi simplu să găsească o cale de a ajunge acolo.

Încercă să se concentreze asupra lui Connor şi a felului în care suna el când râdea împreună cu James. Se gândi la vocea lui şi îşi aminti de tonul mai ascuţit şi mai profund pe care-l folosea în timp ce o învăţa neobosit cum să lupte. Era atent şi de încredere şi mereu optimist. Avusese încredere în generalul Monck şi fusese de acord să se întâlnească pentru un armistiţiu cu Charles Fleetwood. Da, asta era o cale pentru a ucide un războinic fără să te lupţi cu el. Era vorba despre trădare şi era o metodă ce trăda laşitate. Ba, mai rău, îi lua războinicului şi gloria de a muri în luptă.

Trebuia să găsească o cale să-l omoare pe trădătorul fratelui ei. De asta puteau fi siguri şi sfinţii din ceruri. Dar, deocamdată, nu putea face nimic. Nimic în afară de a-şi ţine simţurile treze la pericol în timp ce călătoreau şi ochii departe de un anume războinic din Ţinuturile înalte. Necazul era că Graham Grant era dureros de chipeş şi insuportabil de îngâmfat. Era sigură că el îşi dădea foarte bine seama de puterea devastatoare chiar şi a celui mai trecător zâmbet, pe care se simţea obligat să i-l ofere de mai multe ori pe zi în timpul călătoriei.

Ce naiba era cu ea? El era doar un bărbat! Un desfrânat, obişnuit ca femeile să îi zacă la picioare! „Destul!” se certă ea pe sine şi se pocni peste coapsă. Nu intenţiona să-i mai acorde nici măcar un gând, cu excepţia faptului că avea să savureze ideea loviturii pe care urma să o încaseze el când avea să îşi dea seama că ea era imună la farmecele lui. Nu îl plăcea şi nu avea să se…

— Ai nevoie să te opreşti pentru odihnă?

…Culce niciodată cu el.

Murmurul lui mieros îi atrase privirea spre el. El îşi încetinise calul ca să ţină pasul cu al ei. Privirea îi adăstă alene pe buzele ei, apoi urcă spre ochii ei, fără nici cea mai mică urmă de vinovăţie din cauza examinării lui obraznice.

— Arăţi obosită şi inconfortabil în şa, zise el, după ce trecu un moment fără alt răspuns în afară de o privire aprigă de la ea.

Până acum, îi spusese că arăta zdrenţăroasă, prăfuită şi obosită. De câte ori mai intenţiona să o insulte?

— Cu cât te cunosc mai bine, zise ea cu vocea plină de sarcasm, cu atât sunt mai convinsă că gura ta nu este cea mai letală armă din arsenalul împotriva femeilor.

El ridică din umerii puternici, muşchii jucându-i leneş.

— Sunt multe fătuci care nu ar fi de acord cu această apreciere.

La naiba, să-l ia Hades, probabil avea dreptate.

De fiecare dată când se uita la el, îşi amintea felul în care o sărutase, atât de aspru şi atât de… acut de excitant. Un astfel de sărut neinvitat ar fi trebuit să o înfurie, dar, în schimb, ea aproape că se topise.

— Gura ta, pe de altă parte, zise el cu un zâmbet de nestăpânit, este mortală, într-adevăr.

Claire simţi că îi iau foc obrajii şi îşi feri privirea, pentru ca el să nu observe. Efectul pe care îl avea asupra ei îi era complet străin şi nedorit. Câţiva bărbaţi o lăudaseră vreodată pentru priceperea braţului ei; niciunul însă pentru puterea sărutului. Nu ştia cum să răspundă, în afară de a se înroşi până la rădăcinile părului şi de a-l avertiza să nu îndrăznească să o mai sărute o dată.

— Limba ta, continuă el fără milă, e la fel de iute ca a unei vipere şi la fel de vicleană.

Faţa ei se înfierbântă şi mai tare. Ticălosul nu vorbea deloc despre sărutul ei, ci despre…

— Vicleană? făcu ea şi-i aruncă o privire neliniştită. Nu am idee despre…

— Te pricepi la înşelăciuni, Claire Stuart.

Ochii lui scăpărară în timp ce o privea, savurând disconfortul pe care i-l provoca.

— Chiar credeai că un bărbat atât de „iute şi de inteligent” ca mine ar putea fi păcălit aşa uşor?

Buzele ei se strânseră într-o linie rigidă la auzul vorbelor pe care i le aruncase el.

— Ticălosule!

El prinse hăţurile şi îşi aduse calul mai aproape, până când genunchiul lui se frecă de al ei. Se aplecă şi reduse şi

mai mult distanţa dintre ei, respiraţia lui amestecându-se cu a ei.

— Dacă aş fi cu adevărat ticălos, te-aş fi făcut să demonstrezi promisiunea de a face ce spun eu şi ţi-aş fi cerut un alt sărut înainte să fiu de acord să te las să vii cu noi.

Claire nu se retrase, deşi o parte din ea o avertiză că ar fi trebuit să o facă. Indiferent de primejdia pe care o reprezenta el pentru sănătatea ei mintală, nu avea să îi arate ce efect avea asupra ei.

— Şi eu ţi-aş fi căzut la picioare simţind forţa seducţiei tale?

— Da, cred că ai fi făcut-o dacă ai fi considerat că e util pentru scopurile tale. El ridică degetele spre curbura maxilarului ei. Atingerea îi era delicată şi părea să vrea să îi studieze fiecare centimetru al feţei. Se retrase, lăsând în urmă căldura rămasă în urma respiraţiei lui pe piele. E o decizie chiar lăudabilă.

Doamne sfinte, ce lucru fermecător spusese! Ah, el era cu mult mai periculos decât crezuse ea iniţial.

Ce viclenie perfectă să o seducă cu complimente nu doar pentru aspectul ei fizic, ci şi cu genul de complimente pe care doar un singur alt bărbat considerase că merita să le primească.

Ea se uită cum se îndepărta de lângă ea, simţind că lua cu el şi minţile ei. Dumnezeu să o ajute, voia să îl sărute din nou.

Câteva ore mai târziu, Graham decise să se oprească. Se aşeză cu Robert în timp ce mânca şi râse cu Angus şi Brodie, dar privirea lui o găsi adesea pe Claire în timpul mesei.

— De ce nu e şi Jamie cu tine? îl întrebă pe Angus şi refuză plosca pe care i-o oferi uriaşul scoţian. Mi-ar fi plăcut să ştiu că fratele meu e bine.

Brodie pufni şi îşi îndesă o bucată de pâine uscată în gură.

— Maggie conspiră împreună cu Kate ca să-l

transforme în panseluţă[1].

Robert râse, şi încruntarea lui Brodie se adânci.

— Sora lui, i se plânse el lui Graham, ţine hăţurile strânse în jurul inimii lui Callum şi trebuie doar să-i ceară lordului să-i interzică lui Jamie să meargă, de dragul lui Maggie, şi se rezolvă.

Graham se uită cum un Brodie supărat scutura din cap.

— Asta face căsătoria dintr-un bărbat.

— Sunt sigur că există femei în Skye care şi-au predat demnitatea în mâinile soţilor lor.

Claire se uită la expresia lui Graham cu o ridicare obraznică din sprânceană.

— Atunci, să spun din nou, zise Graham. Asta face căsătoria din oricine.

În mod straniu, Claire nu găsi nicio satisfacţie în concesia lui. Ei nici măcar nu-i păsa dacă avea să se mărite vreodată. Să îşi umfle pântecele cu un copil şi să-şi petreacă zilele dereticând nu erau lucruri pe care spera să le facă într-o bună zi. Dar, din cine ştie ce motiv, aversiunea lui Graham faţă de căsătorie nu îi plăcea.

— Poate nu chiar din oricine, contracară ea, înainte să se poată abţine. Sora mea e de părere că iubirea poate face o căsnicie tolerabilă, deşi, sigur, nu are de unde să ştie dacă e adevărat.

— Poate că e adevărat, admise Graham. Fratele meu crede că a găsit iubirea. Sunt convins că şi Callum crede asta, şi ei par destul de fericiţi.

Aflat lângă el, Robert îi aruncă lui Graham o privire şocată. Graham alese să îl ignore.

— Unii sunt născuţi să iubească, în vreme ce alţii, nu.

Ridică din umeri, încheind conversaţia.

— Toţi sunt născuţi ca să iubească, replică Robert. Acesta este planul pentru toţi.

Graham râse, şi Claire simţi cum îi tresaltă abdomenul.

— Alţii pentru ce simt născuţi, atunci? întrebă ea,

1 În limba engleză, *pansy* înseamnă şi panseluţă, şi fătălău (n.red.)

aşteptându-se la un comentariu dur despre femei care se prostituau.

El se uită la ea, veselia lui transformându-se într-un zâmbet uşor ameninţător.

— Sunt născuţi ca să pună lucrurile în ordine. Cu asta.

Îşi duse mâna la mânerul săbiei şi se uită la ea cum aproba. Zâmbetul vesel îi apăru din nou un minut mai târziu, când Angus aprobă cu un râgâit puternic, apoi îşi ridică plosca în cinstea tovarăşilor săi noi şi vechi care îşi găsiseră moartea pe câmpul de luptă.

Claire îl studie pe Graham în lumina slabă a zilei. Când bărbaţii făcură focul, ea deveni fascinată de felul în care sclipirea luminii dansa peste unghiul fin al maxilarului lui cu barbă aurie, de nimbul de bucle angelice.

Se uită cum i se mişca gura rând vorbea, atrasă de curburile atrăgătoare şi de mişcările dureros de senzuale. El zâmbi la ceva ce spusese Robert, şi Claire îşi prinse buza de jos între dinţi. Pentru numele lui Dumnezeu, avea un zâmbet glorios. Ea şi-l imagină în luptă, cu promisiunea morţii înăsprindu-i chipul, muşchii netezi pulsând de putere şi de scop. Îşi feri iute privirea când el îşi ridică ochii de smarald spre ea de dincolo de foc. Umerii i se încordară când el se ridică şi se aşeză, un moment mai târziu, alături de ea.

— Mâine ajungem la Edinburgh. Nu vei încerca să fugi din nou în timp ce eu mă fac că dorm, nu-i aşa, Claire?

Curbura plină de speranţă a gurii lui o făcu să zâmbească împotriva voinţei ei.

— Nu-ţi pasă de cât eşti de evident, nu-i aşa? În orice clipă, mă aştept să te milogeşti.

— Pentru ce?

Privirea lui era caldă şi tachinatoare, dar intensă.

Ea ştia exact pentru ce. El se uita la gura ei la fel de des cum se uita şi ea la a lui. Era surprinsă că el ar putea să vrea să o sărute din nou, deoarece reacţia ei prima dată fusese atât de rece. Dar poate că asta i-ar oferi avantajul de care avea nevoie. Îl judecase prea repede. El nu era doar un desfrânat fără alt gând în minte decât cu ce femeie

să se mai culce, ci era un comandant, un lider pe câmpul de luptă. El însuşi admisese că era născut pentru luptă. Ea îl înţelegea, pentru că şi ea se născuse în acelaşi scop şi avea să facă orice ca să câştige. Se uită peste flăcări la ceilalţi, care vorbeau între ei. Îşi trase genunchii la piept şi se întoarse în cele din urmă spre el.

— Pentru un sărut, poate?

El îşi ţuguie buzele şi miji ochii, aţintindu-i asupra ei, de parcă s-ar fi gândit la asta, apoi scutură din cap.

— Nu, când te voi săruta din nou, vei fi dispusă.

Acum, fu rândul lui Claire să râdă. Ce pungaş pompos! Ei bine, ea avea la fel de multă încredere în sine ca el. Nu era o fecioară ameţită, pregătită să-i cadă la picioare, şi venise vremea ca el să înţeleagă asta.

— Sunt multe lucruri pe care aş fi dispusă să le fac pentru rege şi pentru neamul meu. A te săruta pe tine nu se numără printre ele.

El se bosumflă, făcând-o să se îndoiască pe dată de declaraţiile ei.

— Ce păcat! Ai putea avea nevoie de exerciţiu – pentru James, poate.

Ea ar fi găsit sugestia despre James destul de stranie dacă nu şi-ar fi dorit să-l strângă de gât şi să-l lase fără suflare pentru că o insultase încă o dată.

— Lord Buchanan nu s-a plâns ultima oară când m-a sărutat, replică ea cu nasul pe sus, observând cu imensă satisfacţie faptul că aroganţa dispăruse din expresia lui.

— Ah, atunci, înseamnă că e un gentleman, zise el pe un ton uşor tăios, apoi se ridică şi îi ură noapte bună.

Până îşi dădu seama Claire de semnificaţia vorbelor lui, el era deja în partea cealaltă a micii tabere, îndreptându-se spre Robert.

Chiar şi aşa, era tentată să-i arunce pumnalul în spinare.

*

— James Buchanan.

— Ce? făcu Robert, ridicând privirea când Graham ajunse lângă el.

— James al ei. Ai auzit numele ăsta vreodată?

Robert scutură din cap şi studie expresia îngândurată a prietenului său, apoi se uită dincolo de foc spre Claire.

— James *al ei?* Ce ţi-a spus despre el?

— Doar numele.

Robert îl studie îngrijorat, apoi zâmbi.

— Iar numele e destul ca să te facă să arăţi de parcă ai fi pregătit să tai nişte capete? Fii atent, Graham, altfel s-ar putea să te trezeşti că-ţi dai sabia de dragul căsniciei.

Graham se uită la el cu o expresie de avertizare care îi sugera lui Robert că s-ar putea să fie capul lui primul care o să cadă. Apoi, fără alt cuvânt, se răsuci şi se duse lângă un copac din apropiere, se aşeză sub el şi închise ochii.

Capitolul 10

Iartă-mă, căci nu o pot salva.

Puţin înainte de periferia oraşului Edinburgh, a doua zi dimineaţă devreme, Graham opri mica trupă care călărea în urma lui. Toţi se conformară şi se pregătiră să asculte, în timp ce el se plimba prin faţa lor pe calul care pufăia. Privirea îi căzu mai întâi asupra lui Claire şi apoi trecu spre restul oamenilor.

— Robert, pe tine te aşteaptă Monck. Angus, tu ai fost invitat. Veţi intra împreună în oraş. Dacă sunt pericole, nu vreau pe nimeni singur.

Fără să aştepte încuviinţare din partea vreunuia din ei, se întoarse să se uite la Claire.

— Deocamdată, tu reprezinţi cel mai mare pericol pentru noi. Dacă încerci să-i faci rău generalului în vreun fel, vom fi obligaţi să luptăm cu o armată, şi nu suntem destui.

Vocea îi era neîndurătoare şi hotărâtă, în ciuda

graseierii fermecătoare. Nu conta cum de ştia el despre planurile ei de a-l ucide pe Monck, cert era că ştia şi că avea să o oprească.

Strângând din dinţi, Claire trase ferm de hăţuri. Fu surprinsă pe dată de o strânsoare fermă a braţului ei dezgolit.

— Dacă Monck e vinovat de trădare faţă de fratele tău şi i-a provocat moartea, eu voi opri pe oricine te împiedică în planurile tale de a-l omorî.

— Graham, îl întrerupse Robert. Dacă Monck e ucis, armata va declanşa război cu Scoţia.

— Nu ai încredere în el, deci, Robert? îl întrebă Graham, fără să-i dea drumul lui Claire. Dacă e nevinovat, nu o să i se întâmple nimic. Dar haide să aflăm cu certitudine cum stau lucrurile şi cum trebuie să acţionăm înainte să ne certăm din cauza asta.

El se întoarse din nou spre Claire, cu privirea mai puţin îndărătnică de data asta.

— O să mă ţin de promisiune. În acest răstimp, tu vei face ce spun eu, aşa cum ai promis.

Ea nu avea de ales decât să se încreadă în el. Ura faptul că el întorsese jocul împotriva ei, dar trebuia să recunoască faptul că fusese o tactică înţeleaptă. Ea jurase să asculte de el până descopereau adevărul. Avea să se ţină de cuvânt.

Când Robert şi ceilalţi rupseră rândurile şi o cotiră la stânga spre oraş, ea îşi regretă concesia făcută prea devreme. Se întoarse spre Graham şi fu cuprinsă brusc de o panică teribilă. Nu îi cunoştea pe aceşti bărbaţi şi nu ştia dacă puteau să îi salveze sora sau dacă asta nu era încă o capcană.

— Dacă există pericole, ar trebui să fim cu ei! Robert nici măcar nu ştie să lupte!

Undeva printre ceilalţi bărbaţi, Brodie chicoti.

— Iar ceilalţi ar putea fi doborâţi.

Robert trecu printre ea şi restul bărbaţilor MacGregor, toţi dornici să-şi exprime dezaprobarea faţă de cuvintele ei.

— Lady Stuart, zise el, fără să-i pese dacă ea credea

că nu ştia să lupte. Nu abilitatea de a se bate îl făcea pe el bărbat. O voi aduce pe sora dumitale înapoi. Orice se va întâmpla odată ce vom ajunge la destinaţie, o vei vedea din nou. Asta e promisiunea mea faţă de dumneata.

Claire credea că el vorbea serios, acest cavaler care căuta să-l întreacă pe Sir Galahad în privinţa onoarei. Doar că nu era sigură dacă el avea să îşi poată respecta promisiunea.

Simţi cum cineva trage de hăţurile din mâna ei şi văzu că era Graham, care îi trase calul înapoi şi se poziţionă dinaintea ei.

— Haide, plecaţi acum!

Ameninţarea din comanda lui era inconfundabilă, iar Claire înţelese de ce când se uită la ceilalţi scoţieni care încă bombăneau cu privirea la ea.

Când plecară în cele din urmă, iar ea rămase singură cu Graham, se uită la el încruntată.

— De ce nu poţi să mă supraveghezi la castel? De ce trebuie să aşteptăm aici?

— Pentru că nu am încredere să te afli atât de aproape de bărbatul pe care îl vrei mort. El îşi întoarse armăsarul şi trecu de ea, aplecându-se mai aproape, din mers. Şi nu am încredere în mine dacă trebuie să te caut prin castel.

Ea îşi muşcă limba ca să oprească fiorul care îi alunecă pe şira spinării la gândul a ceea ce el nu avea încredere în sine să nu facă. Ce era cu efectul ăsta pe care virilitatea lui o avea asupra simţurilor ei? Cum de reuşea el să o facă să uite orice alt afurisit de lucru în afară de promisiunea seducţiei complete din ochii lui verzi, arzători? Rangul pe care-l avea printre oamenii lui o încânta, pentru că nu reuşea să se vadă alături de un bărbat cu un rang mai mic decât cel de comandant. Doamne sfinte! Era nebună să gândească aşa despre el. Şi chiar mai nebună pentru că era aşa tentată să descopere dacă putea să îi ţină piept pe un asemenea câmp de luptă.

— Ce te face atât de sigur că mă vei putea găsi? îl provocă ea în timp ce el descăleca, începând să caute prin

desagi.

— Nu sunt, răspunse el, abia întorcându-se spre ea. Şi asta e ceea ce oferă satisfacţia cea mai mare în urmărire. Găsi ce căuta şi îşi înfipse dinţii într-un măr lovit şi apoi i-l aruncă ei. Eşti o femeie încăpăţânată, Claire Stuart, dar ar trebui să ştii, adăugă el, lăsându-şi privirea să alunece peste trăsăturile ei. Intenţionez să te am.

În ciuda tonului catifelat din avertismentul lui, care îi tăie răsuflarea şi îi înfierbântă tot corpul, Claire îi zâmbi aproape milos.

— Te asigur că s-ar putea să te coste mai mult decât ar vrea un ticălos să plătească.

*

Construit pe tronul unui colţ de stâncă vulcanică veche, castelul Edinburgh domina peisajul. Robert mai fusese în vizită în capitală de două ori, când unchiul său fusese spânzurat pentru uciderea lui Liam Campbell, bunicul lui Robert, şi când el, Robert, fusese numit al unsprezecelea conte de Argyll. Când venise prima oară aici, Robert considerase minunata fortăreaţă un simbol al Scoţiei înseşi, puternică, veche, inexpugnabilă. Ciudat cum acum vedea lucrurile diferit. Pentru că englezii le invadaseră pe amândouă. Se uită la măreaţa structură militară, protejată de stânci golaşe la sud, vest şi nord. Robert se întrebă cât de inteligentă era armata care securizase cele trei laturi.

Singura cale accesibilă spre fortăreaţă era dinspre est, de-a lungul unui mozaic de străzi în pantă, pe care înainta acum împreună cu Angus şi cu ceilalţi urmându-i îndeaproape.

Rămaseră în alertă şi atenţi în timp ce traversară pieţe unde oamenii se adunau în jurul mărfurilor sau în jurul clădirilor de judecată. Robert încă refuza să creadă că guvernatorul poruncise uciderea lui Connor Stuart şi că plănuia să-l omoare şi pe contele de Argyll, chemându-l la Edinburgh sub pretextul de a căuta un bărbat despre care generalul ştia că era mort. Monck nu avea niciun motiv să-i

dorească moartea lui Robert şi, dacă ar fi avut, avusese deja de două ori ocazia să îl ucidă.

— Trădătorii trebuie să fie în interior, bombăni Angus îndemnându-şi calul obosit. Garnizoana poate vedea duşmanul apropiindu-se de la mare distanţă.

Robert se uită în sus la crenelurile care înconjurau Crown Square şi David's Tower. Miji ochii la sutele de mici siluete în patrulare. El şi ceilalţi erau oare în raza de acţiune a arcaşilor? Inima începu să-i bată mai rapid în piept; apoi îşi înjură propria laşitate şi continuă să meargă.

Ajunseră la poarta exterioară fără să fie atacaţi şi continuară dincolo de garnizoană spre hersa uriaşă, unde fură întâmpinaţi de cincizeci de soldaţi de gardă, poziţionaţi în jurul intendentului lui Monck, Edward. În mod evident, fiecare moment din apropierea lor fusese observat.

Grupul lui Robert se opri, iar Edward se întoarse spre scoţieni, studiindu-le tartanele cam şifonate cu o privire uşor dezgustată.

— Voi trebuie să fiţi din clanul MacGregor.

Brodie mârâi spre el drept răspuns, şi intendentul făcu doi paşi în spate, dregându-şi glasul.

— Lord Campbell, zise Edward, cu o plecăciune adâncă, cunoscându-l pe tânărul conte din vizitele sale anterioare. Guvernatorul vă aşteaptă.

„Să vin singur sau cu Connor Stuart în custodie?" ar fi vrut Robert să întrebe.

— Am auzit că aici, la Edinburgh, se găseşte cel mai bun whisky, zise Angus, privind în jur şi scărpinându-se pe burtă. Am putea gusta un pic din licoarea voastră?

— Desigur. O să cer să vi se aducă în camerele voastre, dacă vreţi să mă urmaţi…

— Te urmăm în sala mare şi nicăieri altundeva, îl întrerupse Brodie tăios. Nu vom fi despărţiţi.

După o aprobare din cap şi o privire iute spre Robert, intendentul răsti un ordin spre unul dintre soldaţii gărzii.

— Goleşte sala mare.

Se întoarse apoi spre oaspeţii săi şi îşi trecu braţul pe după talie.

— Pe aici, vă rog!

Îi conduse la un drum lat pavat cu piatră de râu şi apoi în sus pe o scară din piatră, abruptă, în jurul unei capele mici, înainte să ajungă în Crown Square. În cele din urmă, fură conduşi în cavernoasa sală mare, folosită odinioară pentru şedinţe ale parlamentului. Acum, sala era goală, cu excepţia unei mese din stejar masiv în mijloc, înconjurată de patruzeci de scaune sculptate frumos. Pe pereţi atârnau tapiserii enorme, şi un şemineu uriaş domina peretele dinspre nord, adăugând căldură şi lumină blândă sălii mari.

— Vă rog, luaţi loc, milorzi, îi îndemnă intendentul, vocea lui generând ecou din tavanul cu bârne înalte. Îl voi informa pe guvernator că îl aşteptaţi şi apoi mă voi ocupa de băuturi.

— Bun bărbat! Angus îl bătu o dată zdravăn pe umăr, aproape aruncându-l în şemineu.

— I-ar alinia pe membrii parlamentului şi i-ar pupa pe toţi în fund pentru ceva de băut, i se plânse Brodie lui Robert când rămaseră singuri şi ceilalţi se aşezară în jurul mesei.

Vărul lui masiv îi aruncă o privire jignită înainte să li se alăture.

— Sunt aici într-o misiune umanitară, zise el când se aşează, încercam să fiu politicos cu bietul om. Arăta cam speriat când ne-a văzut, şi eu…

— Ar trebui să fie speriat, zise Brodie acru. Dacă există trădare aici, ar trebui toţi să ştie cu ce se confruntă.

— Monck nu are motiv să atace clanul MacGregor, afirmă Robert. Nu e atât de nesăbuit.

— Legea a fost mereu împotriva noastră, îi reaminti Brodie. Poate că vrea să le arate celorlalţi generali că e puternic şi viclean, omorând proscrişi mult mai periculoşi decât Connor Stuart.

Auzindu-l, ceilalţi Macgregori începură să şoptească între ei.

— Nu, insistă Robert încet. Trebuia să le oprească îngrijorările crescânde, altfel Claire nu avea să fie singura

ameninţare la adresa siguranţei generalului Monck. Parlamentul a acceptat graţierea mea pentru infracţiunile clanului vostru când am devenit conte. Clanul MacGregor a fost lăsat în pace.

— Încă suntem proscrişi, mârâi Brodie. Capetele noastre încă valorează destul, şi nu mai există nici parlamentul. Poate că Lady Claire Stuart a avut dreptate în gândirea ei şi nu se poate avea încredere în guvernator.

Robert se holbă la el peste masă.

— Callum nu v-ar fi trimis pe niciunul aici dacă ar fi crezut asta.

— Callum nu ştie ce s-a întâmplat cu Connor Stuart.

— Nici eu nu ştiu.

O voce de lângă intrare le atrase atenţia. În uşă stătea un bărbat înalt, cu două capete mai înalt decât femeia de lângă el, al cărei braţ era încolăcit pe după al lui. Ochii lui, uşor mai întunecaţi decât părul cârlionţat, lung până la umăr, erau de un gri pătrunzător, ca două lame făurite din cel mai bun oţel. Îşi îndreptă privirea mai întâi spre Brodie şi apoi spre Robert.

— Aţi găsit-o, aşadar, pe Claire Stuart?

Femeia care era cu el îşi ridică privirea spre bărbaţi. Faţa ei cu tenul alb era uşor îmbujorată. Ochii ei de culoarea furtunii erau mari şi adânci ca marea, şi ea îi aţinti asupra lui Robert.

Acesta se ridică încet, deşi mai târziu nu-şi amintea să se fi mişcat sau să fi respirat în timp ce ea se uita la el.

Era Anne, pe care Claire o descrisese la perfecţie. Purta o rochie vaporoasă de un corai palid, care îi accentua delicateţea. Pe frunte purta un cerculeţ din bronz bătut. Dedesubt, vălul diafan îi drapa părul despletit, asemenea unei ceţi dintr-un apus de vară. Frumuseţea era veşnică, şi el se simţi transportat într-o altă eră, când Scoţia era tânără şi fecioarele erau nişte fiinţe frumoase şi blânde care erau iubite de bărbaţi pentru onoarea lor.

Fără să fie în stare să-şi ia privirea de la ea, el făcu o plecăciune.

— Eu… hmm… eu sunt Lord Robert Campbell.

Nu îşi permise să îşi uite numele, pentru că îşi dorea ca ea să îl ţină minte. Să ajungă să-l cunoască.

— Aţi găsit-o pe sora mea, Lord Robert Campbell?

Vocea ei suna dulce în urechile lui. Ochii ei nu clipiră în timp ce aştepta un răspuns.

— Da, am găsit-o, spuse el, simţindu-se bucuros.

Dar avea şi veşti mai proaste şi i se adresă guvernatorului Scoţiei în timp ce el o conducea în sală.

— Dar nu l-am găsit pe fratele ei. Mă tem că a pierit în Anglia.

— Din păcate, ne temeam şi noi de asta.

Monck puse mâna pe umărul lui Anne în timp ce ea îşi plecă fruntea ca să-şi ascundă lacrimile.

Privirea lui Robert se înăspri când se uită spre general, şi făcu un pas spre el.

— Atunci… ştiaţi?

— A dispărut deja de mai multe luni, zise Monck şi o ajută pe Anne să se aşeze. De ce crezi că te-am trimis să-l găseşti şi să te grăbeşti să o aduci pe sora ei aici, unde o credeam în siguranţă?

— Nu ştiam de ce, răspunse Robert cinstit.

— Acum, ştii. Generalul îşi trase scaunul, aşteptă până când Robert se întoarse la al lui şi se aşeză. Ne-am pregătit pentru cele mai proaste veşti, dar nu ne aşteptam ca tu să le aduci. Reprezentanţii mei sunt deja la Londra, implicaţi în negocieri. I-am sfătuit să cerceteze dispariţia lui Stuart. Am trimis altă duzină de oameni să o caute pe Lady Stuart, dar ea seamănă mult cu fratele ei. Când nu vrea să fie găsită…

— Sunt gemeni, zise Anne, întorcându-se spre Robert.

— Asta explică multe, zise el şi zâmbi la căldura sclipitoare din ochii ei când vorbea despre fratele şi sora ei.

— Ea e bine?

— Da, milady. Aşteaptă cu nerăbdare să vă revadă.

Fu răsplătit cu o umbră de zâmbet, care adăstă pe buzele ei. Când el continuă să o privească, ea îşi feri privirea, ascunzându-şi ochii sub vălul genelor roşcate, dese.

Îi simţea parfumul. Îl trimise cu gândul la câmpurile de iarbă-neagră în dimineţile încremenite şi îi inundă simţurile, lăsându-l neajutorat, neştiind ce să facă în afară de a se uita la ea. Privirea lui se mută asupra buzelor ei, pline deasupra unei bărbii cu gropiţă.

— Cum ai găsit-o? întrebă generalul, atrăgând din nou atenţia lui Robert asupra lui.

— Absolut întâmplător, răspunse Robert. Am dat peste ea exact când doi dintre oamenii generalului Lambert intenţionau să o...

Monck sări în sus. Ochii săi cenuşii sclipeau asemenea fulgerelor pe cerul negru ca tăciunele..

— Oamenii lui Lambert sunt în Scoţia?

Când Robert încuviinţă din cap, generalul se lăsă pe spate, îşi frecă bărbia şi ajunse la o concluzie care-l făcu să strângă pumnii.

— Şi unde e Lady Stuart acum? întrebă el, aţintindu-şi din nou privirea asupra lui Robert.

— E în siguranţă, îl informă Brodie şi îi aruncă lui Robert o privire de avertisment, ca să-şi ţină gura.

— Vreau s-o văd.

— Nu e nevoie, zise Angus şi se uită în jur după servitorul cu băuturile lor. Dacă v-aţi răzgândit şi nu vreţi să le mai încredinţaţi în paza noastră, atunci vom pleca, fără niciuna din ele.

Monck îl studie pe scoţianul masiv, roşcat, cu o privire pătrunzătoare, uşor surprinsă.

— Tu eşti cel căruia i se spune Diavolul?

— Nu, răspunse Brodie din nou, lordul nostru avea alte probleme de care trebuia să se ocupe. Am venit noi în locul lui.

Când generalul dădu să protesteze, Robert interveni:

— Milord, eu pot sta chezaş pentru aceşti bărbaţi şi să vă asigur că sunt absolut la fel de letali precum şeful lor de clan. Surorile vor fi foarte bine protejate alături de ei, până când ajungem la Skye. Eu le voi conduce personal, împreună cu comandantul clanului MacGregor, care aşteaptă alături de Lady Stuart chiar în timp ce vorbim.

Generalul se întoarse spre Anne, apoi trase adânc aer în piept înainte să îşi îndrepte privirea din nou spre ceilalţi.

— Prevederea de care daţi dovadă până şi faţă de mine e înţeleaptă, chiar dacă nu e necesară.

— Asta rămâne de stabilit, murmură Brodie în timp ce doi servitori intrară cu băuturi.

Ochii lui Monck se întoarseră încet spre scoţianul cu aspect letal. Deşi spinarea i se încordă pe scaun, vocea îi rămase calmă:

— O armată formată din oameni de-ai mei a fost atacată lângă Stirling; doi oameni au fost ucişi. Lambert şi Fleetwood, care, trebuie să vă amintesc, conduc practic ţara, m-au acuzat deschis că sunt de partea regaliştilor.

— Şi sunteţi? întrebă Robert, după ce băuturile fură servite şi servitorii plecară.

— Eu sunt singur, Argyll.

— Dar e adevărat atunci că v-aţi aliat cu Stuart?

Simplul fapt că rostea asta îi dădea lui Robert o stare de neliniște. Până acum, Claire avusese dreptate.

Monck duse carafa la gură şi sorbi încet, privind adâncimile vinului roşu în timp ce vorbea.

— Are respectul meu şi eu pe al lui. Asta e tot ce trebuie oricare dintre voi să ştie.

— Eu am nevoie de mai mult, zise Robert, hotărârea de a obţine informaţiile care îi trebuiau reflectându-se în ochii lui aprinşi în timp ce se întindea peste masă.

— Foarte bine, atunci. Îţi voi spune doar atât, tinere. Pacea e mult mai dureroasă pentru oamenii implicaţi decât este războiul pentru cei care îşi savurează libertăţile.

Robert încuviinţă din cap, şi pe buze îi apăru umbra unui zâmbet. Înţelegea, dar mai trebuia să întrebe un lucru.

— Există vreun motiv pentru care cineva ar putea crede că ai avut ceva de-a face cu moartea lui Connor Stuart?

Anne se albi imediat la faţă, şi lui Robert îi păru rău că deschisese vorba despre asta în faţa ei.

— Absolut deloc! Furia marcă trăsăturile generalului, lăsându-le încordate şi dure. Connor a fost prietenul meu. El

se întoarse spre Anne şi îi luă mâna. Draga mea, voi descoperi ce s-a întâmplat cu fratele tău, şi se va face dreptate.

În vreme ce chipul generalului era dificil de citit, cel al lui Anne nu era deloc aşa. Ea voia să îl creadă. Nu avea niciun motiv să nu o facă. Nu avea idee ce bănuia sora ei. Claire trebuia să se înşele. Robert pur şi simplu nu putea să accepte că guvernatorul avusese ceva de-a face cu moartea lui Connor. Dar nici nu putea să fie absolut sigur, iar, din acest motiv, descoperi că era nerăbdător şi dornic să o protejeze de oricine i-ar fi vrut răul. Delicată şi tăcută, ea nu semăna deloc cu sora ei. Sigur nu mânuise niciodată sabia. Privirea nu îi era îndrăzneaţă, ci mai degrabă timidă şi modestă. Cu toate astea, se vedea şi în ea tăria de caracter. Îşi controlase tristeţea şi înfruntase ceea ce inima ei nu voia să accepte – moartea fratelui ei. Nu se speriase văzând doisprezece dintre foarte temuţii scoţieni, cu care avea să călătorească în curând, ci şedea netemătoare în mijlocul lor.

Asta până când Angus, care acordase doar parţial atenţie conversaţiei din clipa în care fuseseră servite băuturile, strânse cupa mare între degete şi ridică privirea.

— Spui că oamenii Domniei Tale au fost atacaţi lângă Stirling. Asta s-a întâmplat după moartea lui Stuart, da? Când Monck încuviinţă din cap, Angus ridică din umerii lui masivi. Pare mai degrabă că atacatorii au avut ceva personal împotriva Domniei Tale, dincolo de posibilitatea ca să fiţi regalist. Aşa cum a spus Campbell, e posibil să existe mai mulţi care cred că sunteţi răspunzător de moartea lui Stuart. Poate unii dintre susţinătorii Domniei Tale.

Robert observă brusca expresie de panică din ochii lui Anne doar pentru că o studia cu mare atenţie. Fiecare muşchi din corp i se încordase, şi ea se uită prin sală, pe punctul de a fugi.

Ea ştia ceva. „De ce tace?” se întrebă Robert, studiind-o. Proteja cumva pe cineva? Un bărbat, poate? Dintr-odată înţelese îmbufnarea lui Graham când Claire vorbise despre… James Buchanan.

Robert nu-şi dădu seama că rostise cuvântul cu voce tare până când Monck şi Anne nu se întoarseră spre el la unison.

— Ce-i cu el? întrebă generalul.

— Cât de bine îl cunoaşteţi, generale?

— Suficient de bine cât să aibă încredere că nu am avut de-a face cu moartea lui Connor. El... Guvernatorul se opri brusc şi întrebă apoi: E şi James mort, cumva? Nu l-am văzut şi nu am veşti de la el de ceva vreme.

— Lady Stuart ne-a spus că Buchanan trăieşte, zise Robert şi nu ratăfaptul că Monck o strânse pe Anne uşor de mână.

— Asta e o veste bună. Lord Buchanan e un om bun, zise generalul şi se întoarse spre Angus. Asta nu e are legătură cu răzbunarea. Buchanan nu mi-ar ataca niciodată oamenii. Inamicii mei şi ai lui Stuart sunt aceiaşi. Claire ştie unde poate fi găsit Buchanan? îl întrebă Monck pe Robert.

— Presupun că ştie, zise Robert.

— Foarte bine, aş vrea să îi transmiţi un mesaj. Spune-i că vreau să-l văd şi să aflu de la el ce s-a întâmplat cu Connor.

— Desigur, fu Robert de acord. Dar, dacă pot să întreb, de ce nu i-aţi trimis mai devreme o misivă, ca să-l întrebaţi despre asta?

— Pentru că nu ştiu unde se află armata de rebeli. Şi, chiar dacă aş şti, nu aş trimite o misivă către un cunoscut rebel regalist. E mai sigur pentru toţi cei implicaţi. De asta trebuie să apelez din nou la serviciile tale. Am nevoie de cineva de încredere. Mă vei ajuta şi în privinţa asta şi vei transmite mesajul?

Robert îşi îndreptă umerii.

— E ca şi rezolvat.

Generalul aprobă din cap, apoi oftă, părând uşurat. Deşi expresia îi rămase serioasă, îi zâmbi tânărului conte.

— Connor a luat asupra sa datoria de a afla totul despre lorzii din regat. În eventualitatea morţii sale, voia ca surorile lui să se căsătorească cu bărbaţi de încredere. A aflat multe despre tine. Continuă, în ciuda privirii uluite a lui

Robert. A aflat că ai rămas nepătat de politica din ţară. Şi că eşti un bărbat diferit de bunicul şi de unchiul tău. Mi-a spus că te-ai dovedit drept şi fără prejudecăţi şi că toţi cei pe care i-a întrebat despre tine au fost de acord că ţii la onoare şi la integritate mai presus de orice.

— Asta aşa e, fu Angus de acord, cu un râgâit înfundat.

— De asta te-am ales ca să îl cauţi, continuă generalul Monck. Şi de aceea, când m-a rugat să le găsesc soţi surorilor sale, te-am ales pe tine drept soţ pentru Lady Claire Stuart – desigur, când chestiunea va fi rezolvată.

Robert rămase absolut nemişcat pe scaun. Undeva, dincolo de percepţia lui, îl auzi pe Brodie chicotind şi rostind o înjurătură cu totul nepotrivită pentru urechile lui Lady Anne. Îl auzi pe general vorbind neîndurător despre soartă şi cum Dumnezeu, în marea Sa înţelepciune, îi adusese pe Claire şi pe Robert laolaltă când nimeni nu o putea găsi. Simţi cum privirea i se îndreptă spre Anne. Ochii ei îl priviră, mari şi tandri, buzele fiindu-i curbate într-un zâmbet aproape înţelegător. Avea să-l bată pe mână şi să-l asigure că nu urma să fie nefericit căsătorit cu sora ei războinică?

— Nu! sări Robert de pe scaun.

— Poftim? întrebă Monck nedumerit.

— Lady Stuart nu e…

Robert se uită la Anne.

Neplăcerea ei la refuzul lui aspru era vizibilă în expresia nemascată. Era pe cale să o insulte, fie şi indirect, şi asta îl necăjea.

— Ea îi urăşte pe susţinătorii parlamentului, milord. Mă va refuza, şi eu…

— Îi vei câştiga inima, nu mă îndoiesc de asta, încheie Monck ferm, dar blând. Lady Stuart are nevoie de un soţ răbdător şi lipsit de prejudecăţi. Mi-ai spus la un moment dat cum ţi-ai învăţat sora să lupte şi că eşti familiarizat cu femei care aleg să mânuiască sabia mai degrabă decât mătura. O poţi face pe Claire să înţeleagă că, deşi îi apreciezi sabia, ea nu e necesară.

— Doar ca s-o folosească împotriva mea, bombăni

Robert mai mult pentru sine.

Generalul râse.

— Ştiu că e teribil de încăpăţânată. Tatăl ei se plângea adesea de asta. De aceea are nevoie de un bărbat care poate să o conducă cu mână fermă, dar dreaptă.

Nu. Robert îşi trecu mâna prin păr. Nu voia să se căsătorească cu o femeie pe care trebuia să o îmblânzească şi care l-ar urî în fiecare zi a vieţii ei pentru că încerca să facă asta. Şi, la naiba, era convins că Graham începuse să o placă. Cum avea să-i explice celui mai bun prieten că nu trebuia să se mai îngrijoreze din pricina lui James Buchanan, pentru că Claire era a lui? Dumnezeu să-l ajute, nu o voia.

— Milord, mă tem că acel bărbat nu sunt eu.

— Nu vă place de sora mea?

El clipi văzând încruntarea lui Anne, se uită la expresia severă a buzelor ei. La naiba, cum putea să răspundă la asta?

— Nu, milady, ea nu mă place pe mine.

Expresia şi vocea ei se îmblânziră în timp ce se uita la el. Ochii ei îi studiară chipul, umerii şi restul corpului înainte să-şi ferească privirea cu o uşoară îmbujorare.

— Oare ce ar putea să nu-i placă la dumneata, milord?

Înainte ca Robert să aibă şansa de a răspunde, deşi era convins că singurele cuvinte care i-ar fi ieşit pe gură ar fi fost cele de devoţiune faţă de ea, generalul Monck se ridică de pe scaun.

— O să îmi prezint decizia în faţa parlamentului de îndată ce va fi restaurat – şi va fi –, şi ştiu că veţi fi toţi în siguranţă. El păşi în jurul mesei şi puse mâna pe umărul lui Robert. Fă asta pentru Scoţia, Lord Campbell! Crede-mă că, dacă nu din alt motiv, pentru că e pentru binele ei şi al regatului să te căsătoreşti cu ea.

Robert nu reuşi să răspundă sau să întrebe ce însemnau cuvintele guvernatorului. Mai era un singur lucru pe care voia să-l ştie în acest moment. Monck spusese că avea să prezinte deciziile parlamentului. Mai multe decizii.

Ce mai voia să prezinte?

Cu inima grea, aşa cum nu şi-o mai simţise de când descoperise că bunicul său era un torţionar nebun, el îşi îndreptă privirea şovăitoare spre Monck.

— Şi Lady Anne? Cu cine se va căsători?

Generalul se întoarse spre ea şi îi întinse mâna.

— Ei bine, această frumoasă nestemată nu va fi dată decât comandatului lui Connor care este prietenul său loial, desigur.

Robert scrâşni din dinţi şi, pentru prima dată în viaţă, simţi că voia să ucidă pe cineva.

James Buchanan.

Capitolul 11

Aşa cum nici pe tine nu te-am putut salva.

Când începu să se lase noaptea, Claire îşi frecă braţele dezgolite ca să le încălzească şi se uită spre oraşul aflat în depărtare. Din poziţia ei – de fapt, din oricare poziţie şi în oricare direcţie – putea vedea fortăreaţa veche din Edinburgh, iluminată de mii de torţe, înălţată spre ceruri, de parcă ar fi stăpânit întregul pământ şi pe toată lumea de pe el. Aproape pe toată lumea.

Pentru a suta oară, se blestemă că nu se dusese cu Robert şi cu cei din clanul MacGregor ca s-o aducă înapoi pe Anne. Dacă erau toţi morţi, ucişi de generalul Monck şi de puternica lui garnizoană? Dacă Robert o trădase şi şedea împreună cu Monck chiar acum, bând şi râzând, în timp ce ea aştepta în întuneric, îngheţată de frig? La urma urmei, el era un susţinător al parlamentului. Şi dacă Monck, recunoscător pentru loialitatea lui Robert, îl căsătorea cu Anne chiar în seara asta? Oh, Doamne, nu ar exista stâncă suficient de mare în Scoţia ca să îi ascundă de furia ei.

— O să sosească în curând.

Vocea melodioasă, profundă pe care o auzi peste

umărul ei o luă pe nepregătite, dar nu se întoarse, ca el să nu vadă teama din ochii ei. Şi cum rămânea cu Graham Grant? El chiar avea încredere în Robert şi în cei din clanul MacGregor să ducă asta până la capăt? De ce îl ascultase şi îl lăsase să o reţină de la sarcina ei? De ce naiba nu ar trebui să-i taie afurisitul de gât pentru că îi rupsese mânecile de la cămaşă?

— Dacă sunt toţi morţi?

Chicotul uşor pe care-l simţi lângă clavicula ei îi trimise un fior de căldură prin tot corpul.

— Monck nu e atât de nesăbuit să înceapă un război cu Callum MacGregor pentru că i-a ucis oamenii şi pe fratele iubitei lui soţii.

El era prea aproape. Căldura catifelată a respiraţiei sale trecu peste pielea ei, şi ea închise ochii, savurând straniul confort pe care i-l oferea. Putea să simtă corpul său puternic cum îl încadra pe al ei. Mirosul de lemn de foc şi o urmă de ceva atractiv, masculin, care o făcu să tânjească să se întoarcă spre el ori să fugă în cealaltă direcţie.

— Haide, Claire, zise el şi o atinse pe braţ, mângâindu-i pielea dezgolită. Ţi-e frig. Vino lângă foc! Totul va fi bine. Hai şi stai lângă mine!

Ea ar fi putut să refuze dacă el nu ar fi apucat-o de mână şi nu ar fi tras-o blând spre el. În realitate îi pica bine o pauză de la grijile ei. Cu toate astea, când se aşează, constată că ea se întorcea mereu spre drum, căutând un semn că s-ar apropia sora ei. Tresări la sunetul unei creaturi care alerga prin tufişuri.

— Ai luptat alături de Connor?

— De multe ori, răspunse ea, răsucindu-şi gâtul să se uite în spate.

— Şi el nu era îngrijorat din pricina ta?

Acum, ea se întoarse spre el, cu buzele ţuguiate de indignare.

— De ce să fi fost? Pentru că sunt femeie?

El ridică un colţ al gurii într-un zâmbet care îi făcu lui Claire inima să o ia razna, în timp ce ochii lui îi studiau trăsăturile.

— Pentru că putea să te piardă. Deşi mă bucur să ştiu că nu ai uitat ce eşti.

Cum putea uita când el o făcea să simtă asta de fiecare dată când se uita la ea? Când înfrunta un duşman, ştia exact ce trebuia să facă. Dar aici, singură cu Graham, era nesigură de cele mai simple lucruri, ca, de pildă, unde să-şi ţină mâinile. Ea îşi desprinse privirea de la el şi se uită spre foc.

— Dar nici eu nu am uitat ce eşti tu.

— Un bărbat? Vocea lui era profundă, tachinatoare, în timp ce-şi îndoia genunchii şi îşi sprijinea coatele pe ei. Un ticălos…

— Un ticălos nepăsător, murmură ea spre flăcări, mult prea conştientă de prezenţa lui.

Începea să transpire.

— Nu sunt atât de nepăsător, Claire.

Ea ridică din umeri, dar îşi îndreptă privirea spre el.

— Crezi că femeile există doar pentru plăcerea ta.

El râse, şi ei i se păru uimitor cât de sincer părea când făcea asta.

— Atunci, negi că ar fi aşa? întrebă ea.

— Nu, nu neg. Nici nu îmi pare rău. M-am născut ca să lupt. Tatăl meu a stat alături de Dougal MacGregor în timpul atrocităţilor suferite de clanul său din toanele regelui Iacob. Am devenit bărbat văzând în jur doar vărsare de sânge şi lupte. Am văzut lucruri care mă bântuie. Nu neg că sunt în căutarea plăcerii oferite de femei, care mă ajută să uit.

— Nu voi fi una dintre aceste femei.

— Nu e adevărat, Claire. Profunzimea vocii lui îi atrase din nou privirea spre el. Îmi oferi plăcere şi doar când te privesc.

La naiba, de ce trebuise să spună asta? O tenta să îi zâmbească asemenea unei netoate îndrăgostite. Să-l ia naiba, dar el ar spune orice ar vrea să audă o femeie, ca să o atragă în patul lui.

— Pariez că ai lăsat un şir de femei îndurerate de la Skye până la Edinburgh.

— Iar eu pariez că mulţi dintre oamenii fratelui tău au pierdut un membru sau două în luptă cu tine acolo distrăgându-le atenţia.

— Eşti insuportabil, zise ea şi se resemnă, cu un oftat.

— Eşti căpoasă.

Ea îi aruncă o privire furioasă şi apoi râse. O, el avea dreptate. Ea era căpoasă. Connor şi Anne îi spuseseră asta de nenumărate ori. Dar, la naiba cu el, scoţianul ăsta era la fel de căpos ca ea. Puteau să continue aşa toată noaptea, fără ca vreunul să cedeze fie şi puţin.

Râsul ei dispăru când îşi aminti de Anne. Aruncă încă o privire îngrijorată peste umăr.

— Cu tine cum e, Claire? Tu ce faci de plăcere?

El se pricepea să o distragă de la îngrijorare. Se uită la el, aşteptând să-i vadă rânjetul diabolic şi gropiţele care fuseseră create ca să facă o femeie să-şi piardă minţile. În schimb, ea îl găsi privind-o cu o intensitate hipnotică. Respira uşor sacadat, de parcă tocmai s-ar fi oprit din alergat.

Ea se gândi la întrebare şi apoi ridică dintr-un umăr.

— Exersez.

— Asta e tot?

El păru surprins şi… uşurat. Când ea încuviinţă, el scutură din cap.

— Păcat! Ar trebui să râzi mai mult.

Pe toţi dracii, ea se îmbujorase! Şi simţea că ar vrea să chicotească. Ochii lui sclipiră în lumina focului, atingând-o, dezmierdând-o. Ea îşi feri privirea într-un efort de a-şi calma inima care bubuia. Ridică o crenguţă lungă şi începu să aţâţe focul.

— Spune-mi cum de o fată din familie regală a ajuns să fie războinică. Vărul tău, regele, aprobă felul tău neconvenţional de a fi?

Claire ridică privirea.

— Îşi dă seama că lupt ca să fie reinstaurat.

— Chiar şi aşa.

Ea continuă să aţâţe focul.

— Toată lumea din familia mea m-a privit pieziş, mai

puţin Connor. A fost nevoie de ceva eforturi, dar sunt dedicată reinstaurării regelui în locul său de drept şi îndepărtării duşmanilor lui Carol din Scoţia.

— O cauză nobilă, zise el.

Claire îi simţea privirea asupra ei, în timp ce momentul de tăcere se lungea între ei.

— Nu există niciun bărbat în viaţa ta care să te ajute să-ţi mai relaxezi nervii?

Crenguţa se rupse la ea în mână.

— Nervii mei nu sunt încordaţi.

El se apropie mai mult de ea şi întinse mâna, dându-i la o parte o buclă de pe obraz.

Când ea îşi înclină faţa, el nu îşi luă mâna, aşa că se trezi cu obrazul ei în palma lui aspră.

— Şi chiar dacă ar fi…

Vocea ei era subţire acum, joasă, iar buzele – dintr-odată uscate asemenea crenguţei rupte din mână. Şi le linse, şi privirea lui se îndreptă spre gura ei.

— Un bărbat nu poate ajuta la relaxarea nervilor mei.

— Atunci, nu ai cunoscut bărbatul potrivit.

El se aplecă, îi puse o mână pe după ceafă şi o sărută. Delicios. Minunat. Buzele lui o dezmierdară, le modelară pe ale ei cu atâta tandreţe, încât ea oftă în gura lui şi se lăsă moale pe el. Limba lui nu prădui, dar o încântă cu o atingere umedă. El zâmbi când ea îşi ridică o mână spre pieptul lui şi se prinse de tartanul lui; apoi, deschise gura să o revendice şi mai mult, în timp ce valurile pasiunii se abăteau asupra amândurora.

— A, la naiba, ştiam eu că nu poţi avea încredere în ticălos în preajma ei.

Claire se trase auzind vocea lui Brodie deasupra ei. În spatele lui, sora ei stătea călare pe un cal de un cenuşiu palid şi, în loc să îi întoarcă lui Claire zâmbetul vesel al regăsirii, ea se răsuci spre Robert, părând gata să izbucnească în plâns.

— Anne!

Claire alergă spre ea, dar Robert era deja acolo, ca să o ajute să descalece.

În secunda în care picioarele lui Anne atinseră pământul, Claire o trase în braţele ei.

— Eşti bine? Te-a tratat Monck prost?

Înainte ca sora ei să poată răspunde la întrebări, Claire o trase din nou în braţe.

— Slavă Domnului că eşti aici cu mine!

Ea se uită la Robert peste umărul lui Anne, se desprinse de ea şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

— Mulţumesc, Robert. Eşti rănit?

Se trase înapoi ca să îl studieze şi pe el. Când el o asigură că erau cu toţii bine, ea îi luă mâna lui Anne şi o sărută.

— Am fost aşa îngrijorată pentru tine.

— Aşa cum şi eu am fost pentru tine, Claire, răspunse Anne, dar se uită dincolo de ea, spre Graham. El cine e?

Dintr-odată, Claire se simţi ca un copil prins că se juca în cocina porcilor. Fără să se uite la el, pentru că ştia că probabil arăta la fel de ciufulit ca ea, îi spuse lui Anne numele. Ea percepu vag salutul blând al lui Graham, şi se părea că Anne era chiar şi mai puţin interesată.

— Claire, zise ea încet, Lord Campbell…

— I-am dat vestea tristă despre moartea fratelui tău, interveni Robert, întrerupând-o. Puse o mână peste a ei, dar, când vorbi din nou, i se adresă doar lui Anne. Mă rog să nu fiu motivul altei veşti triste în seara asta.

Anne se uită la el şi încuviinţă din cap, apoi se întoarse spre Claire cu lacrimi în ochi.

— Haide, spune-mi ce s-a întâmplat cu fratele nostru.

În timp ce ele se duseră împreună la foc şi se aşezară, Graham îi zâmbi lui Robert şi porni spre el. Brodie îi tăie calea mai întâi, se încruntă la el, bombăni ceva neinteligibil şi dispăru în întuneric.

Cu braţele desfăcute, Graham îi aruncă lui Angus o privire nedumerită.

— Ce-a fost asta?

— Graham, răspunse Robert în schimb, trebuie să discut ceva cu tine.

Graham se încruntă văzând expresia uşor îndurerată

de pe faţa prietenului său şi, auzind tonul serios al acestuia, se îndreptă spre el.

— Ce s-a întâmplat?

Robert aşteptă ca restul să se răspândească, iar, când rămaseră în sfârşit singuri, îl trase pe Graham mai aproape.

— Eu... se uită spre femei şi apoi începu din nou. Ţii la ea?

— La cine?

— La naiba! Acum, Robert se uita urât la el. La Claire. Ţii la Claire? O sărutai. Aş vrea să ştiu dacă înseamnă ceva pentru tine.

— De ce? întrebă Graham, aruncându-i o privire mijită.

Ştia că Robert voia să-i găsească o femeie, căreia să-i dăruiască inima. Îl bătuse la cap destul pe tema asta, dar de data asta era diferit. Robert era agitat, înfuriat... deznădăjduit. Graham se uită la luminile sclipitoare ale castelului Edinburgh în depărtare şi dintr-odată expresia i se înăspri.

— De ce vrei să ştii? Monck a promis-o altcuiva?

— Da. Prietenul său îşi trecu mâna prin păr de parcă ar fi vrut să smulgă fiecare şuviţă. Le-a promis pe amândouă, cu aprobarea fratelui lor. Anne trebuie să se căsătorească cu James Buchanan.

Graham se uită peste umăr spre locul unde stătea Claire, cu coada ei lungă, blondă, împletită adunată la spate. Strânse din maxilar, amintindu-şi moliciunea părului ei când i-l dăduse de pe obraz ca să îi poată vedea chipul mai bine. Gustul ei adăsta pe gura lui, pe limba lui. Amintirea râsului ei îi invadă gândurile ca un avertisment că nu avea să uite acest sunet niciodată.

— Şi Claire. Cui i-a promis-o pe Claire?

Poate că reuşea să-l găsească pe ticălos şi să-i înfigă pumnalul în gât.

— Ţii la ea?

Apucându-l pe Robert de tunică, Graham îl trase lângă el.

— Rob, nu te-am lovit niciodată, dar jur în faţa lui

Dumnezeu că o s-o fac dacă nu îmi răspunzi. Cui i-a promis-o pe Claire?

— Mie!

Robert îl împinse de lângă el. Adăugă apoi pe un ton şi mai deznădăjduit decât îl auzise Graham vreodată:

— Mi-a promis-o mie.

Preţ de câteva clipe, Graham rămase pur şi simplu pe loc, fără să-i vină să creadă ce auzise.

— Îl vei refuza.

— Am încercat. Graham, e guvernatorul. Cuvântul lui e lege.

Robert îşi îndreptă privirea spre Anne. Trebuia să o facă să înţeleagă că a o refuza pe sora ei nu era o insultă, iar apoi avea să…

— Eu voi…

— Ai încredere în el şi vei face ce porunceşte?

Ochii lui Graham aruncau flăcări. Expresia lui devenise atât de întunecată şi de dură, că, pentru o clipă, Robert fu sigur că acest bărbat, care îi salvase viaţa de nenumărate ori, avea să îl ucidă pe loc.

— Da, am încredere în el, dar, dacă tu ţii la ea, mă voi întoarce la Monck chiar acum şi voi refuza. Nu-mi pasă…

— Ba îţi pasă, îl întrerupse Graham cu colţurile rigide ale feţei dizolvate în resemnare. Uiţi că te cunosc prea bine, frate. Legea înseamnă mult pentru tine.

— Da, aşa e. Dar fericirea ta înseamnă mai mult.

Graham zâmbi, deşi simţea că tocmai fusese lovit direct în plex. Ea îi era promisă lui Robert. Nu avea să poată fi niciodată a lui. Şi, la naiba, chiar voia să fie? Nu! Ea îl fermeca. Era curios cum ar fi în pat. Atâta tot, nimic mai mult. Nu avea să îşi lase prietenul să se întoarcă la castel şi să îşi piardă integritatea, poate chiar mai mult decât atât, refuzându-l pe guvernator. De ce i-ar păsa cu cine se căsătorea? Nu voia ca o femeie să plângă din pricina lui de fiecare dată când trebuia purtată o luptă. Deşi Claire probabil ar vrea să i se alăture. Ăsta era, într-adevăr, un gând înspăimântător: să o vadă pe femeia iubită sângerând pe câmpul de luptă. Scutură din cap ca să-şi limpezească

gândurile. La naiba! De ce se gândea în termeni de iubire la ea?

— Sigur că nu ţin la ea. Vei face ce spune legea. El ştia că pentru Robert nu exista altă opţiune. Ea nu înseamnă nimic pentru mine.

— Eşti sigur? întrebă Robert, în continuare îngrijorat.

— Da, îl asigură Graham, afişând un zâmbet de cuceritor. Ai salvat-o de mine, Rob.

— Foarte bine, atunci.

Robert nu părea uşurat.

— Nu vreau ca ea să ştie încă. Nu va crede niciodată că fratele ei a promis-o unui susţinător al parlamentului. Nu va face decât să o convingă că Monck minte. S-ar putea să o ia pe Anne şi să fugă.

— Există posibilitatea ca Monck să te înşele.

Robert încuviinţă din cap, dar arăta şi mai rău decât înainte când continuă:

— Ar fi bine să nu-i spunem nici despre logodna lui Anne. Cel puţin, nu până când nu îl întâlnim pe Buchanan. Am să-i transmit un mesaj din partea generalului. Monck are încredere în el, dar eu nu ştiu dacă am. De ce ar fi Connor Stuart de acord să îşi cedeze sora şi pământurile unui susţinător al parlamentului şi nu prietenului său apropiat?

Mai vorbiră o vreme despre întâlnirea cu Monck şi apoi, când nu mai rămăsese nimic de spus, Graham se îndepărtă. Nu se întoarse însă lângă foc. Trebuia să şi-o scoată pe Claire Stuart din minte. Ea era promisă unui bărbat pe care îl privea ca pe un frate, iar Graham nu l-ar trăda niciodată.

Trebuia să şi-o scoată din minte.

Nu ar trebui să fie foarte dificil. Ea nu însemna nimic pentru el. Absolut nimic.

Capitolul 12

Cine l-a văzut pe marele războinic înveşmântat în gheaţa iernii? Din păcate, a pierit! Şi totuşi, trăieşte!

Când se întoarse în tabără, mai târziu în acea seară, Graham ştia că era condamnat. Nu putea să îşi ia gândul de la ea. Nu putea să se oprească să se uite la ea, să îi urmărească fiecare mişcare, să îi asculte fiecare cuvânt rostit către sora ei – către Robert. Părea să fie mai blândă, mai puţin în gardă cu Anne din nou lângă ea. Când ea zâmbea, el simţea de parcă cineva îi băga un cârlig în burtă. Ce îl apucase? Niciodată în viaţa lui nu lăsase o fătucă să îl afecteze în felul ăsta. Îşi promisese cu mult timp în urmă că nu avea să o facă. Cum putea să-şi dăruiască vreodată inima unei fete ştiind că, de fiecare dată când pleca la luptă, risca să nu se mai întoarcă? Ştia ce durere provoca asta. O văzuse, o trăise când tatăl lui murise şi mama lui plânsese până se topise de pe picioare.

Nu îi păsa de Claire Stuart. Dar o dorea. Da, asta era tot. O voia, şi ea era singura femeie pe care n-o putea avea. La naiba, de ce Robert? Dacă ar fi fost promisă oricui altcuiva, Graham ar fi luat-o, şi la naiba cu legea. Dar ea trebuia să fie soţia lui Robert!

Îşi trecu mâna peste faţă, uitându-se la ea dincolo de flăcări, vrând să o sărute, să o atingă, să o dezmierde, să-i strângă corpul lângă al lui şi să simtă dulcea cedare a capitulării ei, rotunjimile ei mulându-se pe părţile sale tari şi… Şi ce? Apoi, ce? Ce ar face după ce ar putea să o guste cu adevărat? Probabil acelaşi lucru pe care îl făcuse cu nenumărate alte femei: ar pleca. Ea era mult mai în siguranţă cu Robert, un bărbat care credea că toată lumea era născută pentru iubire, că în viaţă există mai mult decât lupte şi sex. Graham ştia că nu era aşa. Ştiuse dintotdeauna. Războiul era tot ce era sigur şi durabil în lumea asta. Viaţa era scurtă, şi iubirea – trecătoare.

Era mai bine să nu fie legat de nimeni care să-l facă să se îngrijoreze în privinţa morţii. Îi era mai bine fără ea.

— Graham.

Robert îi distrase atenţia de la conturul dulce al

chipului lui Claire.

— Monck ştia despre dispariţia lui Connor, dar nu despre moartea lui.

— Cum poţi să fii sigur de asta? îl întrebă Claire, ridicând privirea din foc. Ar fi putut să te păcălească şi pe tine, aşa cum a făcut-o cu fratele meu.

„Da”, se gândi Graham. Şi ce ar face Robert dacă ar fi păcălit de general? Ar sta alături de Claire când aceasta ar dori să-i ia viaţa generalului drept plată pentru trădarea sa?

— Claire, zise Anne încet, atrăgând atenţia surorii ei. Am petrecut multe săptămâni în grija generalului Monck. Nu cred că l-a trădat pe Connor. Trebuie să fie mai mult aici decât ţi s-a spus.

Recunoscător că mai era cineva care credea în nevinovăţia lui Monck, Robert afişă cel mai cald zâmbet către Anne şi apoi îşi îndreptă din nou, vinovat, privirea către Claire.

— Anne, fratele nostru a fost ucis pe drumul spre Londra, după ce primise vorbă de la guvernator să se ducă acolo! exclamă Claire când toată lumea se întoarse spre ea, aşteptându-i răspunsul. Nu e destul ca să dovedească faptul că Monck e vinovat? Părinţii noştri au fost trimişi la Londra şi nu s-au mai întors. Oare Connor s-ar fi dus acolo dacă nu ar fi fost trimis de cineva în care avea încredere? Ştii că am dreptate, adăugă ea, când Anne îşi plecă privirea spre mâinile împreunate în poală. Ştiind că există un preţ pe capul lui, Connor a fost cât se poate de precaut.

— Atunci, Angus avea dreptate.

Claire îi aruncă o privire lui Robert.

— În ce privinţă?

— Au existat atacuri asupra oamenilor generalului de când a dispărut fratele tău. Dacă ai dreptate şi generalul l-a trimis pe Connor la Londra ca să moară, altcineva în afară de tine ştie acest lucru. Cineva care-l vrea mort din pricina asta.

— Şi cine crezi că se află în spatele acestor atacuri?

Claire îşi înclină capul la atingerea blândă a lui Anne pe mâna ei.

Graham surprinse comunicarea subtilă dintre ele. Dintr-odată, ochii i se îndreptară spre basca prinsă în centura lui Claire. Să fi fost ea oare? Ea intenţiona să îl ucidă pe Monck când ajungea la Edinburgh. Ar fi chiar aşa nesăbuită încât să atace un regiment format din oamenii guvernatorului?

— Nu îmi vine în minte decât o singură persoană, zise Robert.

— Aşa e, fu Graham iute de acord. Dacă fusese Claire, el avea să o protejeze cu orice preţ. Dragul prieten al lui Connor.

— James? întrebă Anne uluită şi apoi scuturã din cap.

Dar Claire fu cea care, observă Graham cu o înţepătură de gelozie, sări imediat în apărarea lui.

— James nu e în spatele atacurilor asupra oamenilor lui Monck.

— De unde ştii? întrebă Angus.

— Ştiu, pur şi simplu. Va trebui să ai încredere în privinţa asta. Oamenii lui Lambert sunt aici, în Scoţia. Amândoi i-aţi văzut în dimineaţa aceea. Ea se întoarse spre Robert. I-ai spus lui Monck că sunt pe aici?

— Da, admise el încet. Şi nu a părut deloc mulţumit.

— Iată, deci. Vedeţi? insistă Claire. Oamenii lui Lambert au atacat.

— Da, oamenii lui Lambert, adăugă Anne iute, aruncând o privire agitată spre sora ei.

— Nu ştiu ce să mai cred, le spuse Robert cu o oboseală care îi făcu glasul mai profund. Poate că totul se va lămuri când îl voi întâlni pe Buchanan. Ai vorbit despre Ravenglade. Unde e?

Atitudinea lui Claire se schimbă, şi Graham nu se putu abţine să nu se încrunte la speranţa care îi făcu ochii să sclipească precum safirele. Îl iubea pe ticălos? Cumva, acest gând era mai tulburător pentru el decât ca ea să se căsătorească cu cel mai bun prieten al lui. Claire nu îl iubea pe Robert şi probabil nu avea să îl iubească niciodată. Erau prea diferiţi. Dar dacă inima ei îi aparţinea lui Buchanan…

— Dacă îţi spun, am cuvântul tău şi al tovarăşilor tăi

că nu veţi mai zice nimănui?

Ea nu avea de ales, era singurul mod prin care o putea duce pe Anne la James.

Când Robert îi jură, ea îi spuse şi înălţă şi o rugă tăcută, în speranţa că fratele ei avea să o ierte.

*

Claire călărea în tăcere alături de Anne în timp ce se apropiau de Stirling. O durea dosul, şi dacă nu mânca în curând şi altceva în afară de fructe de pădure, rădăcini şi pâine tare ca piatra, avea să muşte din braţul cuiva. Era obişnuită să stea în şa zile la rând, dar trecuseră săptămâni întregi în care nu mai simţise un pat sau măcar un afurisit de scaun sub ea! Pe măsură ce înaintau, starea ei de spirit devenea tot mai întunecată. Robert nu ajuta deloc situaţia, devenind dintr-odată foarte interesat de confortul ei şi al lui Anne. Călărea lângă ele în timpul zilei şi era alături de ele şi noaptea. Claire era sigură că nu voia să o calce pe nervi cu întrebări nenumărate despre copilăria ei sau despre ce culori îi plăceau mai mult. Fu uşurată când Anne, în mod clar mult mai interesată să povestească decât ea, începu să îi răspundă la întrebări. Curând, râdeau amândoi şi o lăsară în pace.

Certurile nesfârşite dintre Angus şi Brodie MacGregor nu o deranjau aşa tare ca pumnii pe cere şi-i împărţeau cu fiecare ocazie care se ivea. Aprecia bărbaţii luptători, dar cei doi erau prea mult. În timp ce timpul trecea, feţele lor erau tot mai umflate şi mai învineţite, şi ea începu să se îngrijoreze cu privire la cum avea să se descurce James cu ei.

Planurile ei de a se refugia la Ravenglade nu se schimbaseră. Într-adevăr, era mai hotărâtă ca oricând să se îndepărteze de adevărata cauză a îmbufnării ei: bărbatul care călărea acum în faţa ei.

De când plecaseră din Edinburgh, Graham abia dacă îi adresase un cuvânt, şi acesta fusese mai degrabă un mormăit. Se terminase cu zâmbetele senzuale iritante. Se

terminase şi cu orice urmă de umor faţă de oricine. Când îi surprindea privirea, el se uita în altă parte, deşi de multe ori în timpul zilei îi simţea privirea asupra ei. Nu o căuta când îşi odihneau caii sau făceau tabăra pentru noapte. De ce se schimbase şi de ce o înnebunea asta?

Când se opriră în cele din urmă la un han, ea se gândi că ar putea avea şansa de a vorbi cu el, deşi se ura pentru că voia să o facă.

— Ce gândeşti despre el?

Claire clipi şi îşi luă privirea de la Graham, care descăleca, şi se uită la sora ei.

— Aş vrea să pornesc cu sabia spre el.

— Nu despre Graham. Anne o trase pe Claire de încheietură când aceasta se uită din nou spre el. Dar aş vrea să ştiu cum de reuşeşte el să îţi aţâţe temperamentul fără să rostească vreo vorbă.

— Cine, atunci? întrebă Claire înainte ca sora ei să analizeze chestiunea mai profund.

Anne făcu semn cu bărbia cu gropiţă spre Robert, care se aplecă în şa ca să scoată ceva din partea cealaltă.

— Lord Campbell.

Privirea ei poposi pe pantalonii strâmţi care i se întindeau pe coapse şi pe posterior, şi ochii i se întunecară de la un gri înceţoşat la albastru furtunos. Începu să zâmbească, dar râgâi în schimb.

— Anne! se răsti Claire la ea, întrerupându-i privirea visătoare cu care îl urmărea pe Robert. E un susţinător al parlamentului.

Când Anne îi întâlni privirea, Claire o studie un pic mai atentă.

— Eşti beată, sora mea? Arăţi beată!

— Am gustat un pic din licoarea dragului de Angus, zise Anne şi ridică din umeri, aruncându-i surorii ei o privire îngrijorată.

Privirea ei melancolică se îndreptă din nou spre contele de Argyll, care îi înmâna hăţurile unui băiat de la grajd.

— Uită-te la el, Claire! Nu e duşmanul nostru.

Mărturisirea ei era temperată de un sentiment de urgenţă care îi stârni curiozitatea lui Claire. E bun şi cu maniere blânde. Atent şi inteligent. Nu ţi se pare că e teribil de chipeş? Uită-te numai la forma lui, aşa fin şi de bine croit. Şi ochii lui – ai mai văzut vreodată o combinaţie mai radioasă de auriu şi căprui, plus gene lungi şi dese?

Anne clipi cu ochii ei mari şi luminoşi spre ea.

— Pe toţi dracii, îţi place de el, şopti Claire, nefiind chiar atât de revoltată pe cât ar fi crezut că ar fi.

La urma urmei, Robert era extrem de plăcut. Pentru un susţinător al parlamentului. Sora ei se îndreptă în şa, şocată.

— Nu! Nu m-aş gândi niciodată să-l iau… închise brusc gura şi îşi plecă privirea. Nu vreau decât să fii fericită.

— Sunt fericită, o asigură Claire în timp ce descăleca.

— Nu eşti! Şi e vina lui Graham Grant! Nu ar fi trebuit să-l săruţi, Claire! Aruncă o privire plină de simpatie în direcţia lui Lord Campbell şi apoi înapoi la sora ei. Văd cum te uiţi la el. Eşti furioasă pentru că nu te-a mai sărutat o dată?

— Nu fi ridicolă, Anne. Şi nu mă mai interoga cu privire la el. Îl urăsc. Îl dispreţuiesc. Îmi doresc să nu fi…

Ea intră direct în el. Ridică privirea când mâinile lui o apucară de braţe ca să o oprească să cadă pe spate. Se uită la ea cu intensitate, fără să clipească, şi pe ea o luă ameţeala.

— Ai grijă pe unde mergi.

O ocoli şi dispăru, lăsând-o pe Claire un pic uimită, un pic jignită şi furioasă foc. Se gândi să arunce un blestem în urma lui, dar Anne o privea ridicând dintr-o sprânceană.

— Robert! strigă ea în schimb şi porni după el spre han. Ajut-o pe sora mea să descalece!

Ea păşi în mica tavernă, cu Brodie în faţa ei, şi îşi întinse gâtul pe lângă braţul brutei ca să vadă unde dispăruse ticălosul. Îl găsi pe Graham aproape imediat, pentru că era greu de ratat, aşa înconjurat de o liotă de fete care chicoteau.

Claire se uită un moment la ele cu gura căscată,

întrebându-se ce ar face ceilalţi clienţi dacă ea şi-ar scoate pumnalul şi l-ar arunca spre el. Cineva din spatele ei o împinse uşor, şi ea se răsuci iute, uitându-se încruntată la Angus.

— Nu-ţi dărui inima lui, fătuco. Acum, nici nu mai are rost.

Ea strânse pumnii pe lângă ea.

— Mulţumesc, Angus, dar inima mea nu e dăruită nimănui.

El îi aruncă o privire înţelegătoare, apoi plecă. Robert şi Anne intrară şi ei în han, râzând, aşa cum făceau de obicei când erau împreună, ceea ce în momentul acela o făcea pe Claire să vrea să urle. Când Robert o văzu uitându-se urât la ei, se desprinse de lângă Anne şi păru aşa plin de remuşcări, de parcă ea tocmai ar fi descoperit că el îi omorâse fratele.

— O să fac rost de camere, zise el, practic fugind de lângă ea.

„Ce naiba e cu el?” se întrebă Claire. Înnebuniseră oare toţi?

— Cred că se teme de mine, îi spuse Claire lui Anne, văzând cât de iute dispăru Robert.

— Asta e absurd, pufni Anne. Nu te cunoaşte încă suficient de bine.

Sora ei se uită în jur, apoi îşi întoarse privirea spre Claire.

— Nu te temi că cineva de aici te-ar putea recunoaşte?

Claire era prea furioasă ca să se prefacă, aşa că ridică din umeri.

— N-o să mă recunoască nimeni şi, chiar dacă ar face-o careva, nu va trăi îndeajuns de mult cât să lanseze acuzaţiile.

Anne scutură din cap spre ea, implorând-o din priviri când vorbi din nou:

— Am ştiut că ai fost tu când am auzit despre atacul asupra oamenilor guvernatorului. Connor n-ar vrea ca tu să faci asta.

— Connor e mort, iar eu îl voi răzbuna.

Claire plecă de lângă sora ei şi se aşeză cu Brodie şi Angus la o masă din apropiere. După ce comandă o cană cu mied, continuă să se uite urât la Graham. Încercă de câteva ori să acorde atenţie conversaţiei din jurul ei, dar, de fiecare dată când una dintre fete se agăţa de braţul lui şi râdea, privirea ei ţâşnea spre el, ochii ei aruncând fulgere.

De ce îl lăsase să o sărute din nou? Oare lipsa ei de experienţă în arta sărutului îl dezamăgise atât de tare încât decisese că nu merita mai mult din atenţia lui? O avertizase că era un desfrânat, iar ea era sigură, atât de sigură, că el nu o putea tulbura. Dar o făcea, la Hades cu el.

Profitase de un moment de slăbiciune al ei, când era îngrijorată pentru Anne, şi o sărutase, apoi o aruncase deoparte. Ei bine, Anne era în siguranţă acum, iar Graham Grant nu avea să mai vadă niciodată vreo urmă de slăbiciune la ea.

Cu coada ochiului, îl observă venind spre masa lor, cu o cupă în mână şi o slujnică de la han agăţată de braţul celălalt. Îl privi într-o tăcere clocotitoare cum se trânti pe un scaun şi o trase pe slujnică în poala lui.

Ochii de un albastru palid ai femeii se opriră instantaneu asupra lui Claire, asupra cozii ei blonde, groase, împletite şi asupra braţelor dezgolite. Miji ochii şi se uită la sabia din teacă, prinsă de şoldurile lui Claire.

— Ne-am mai întâlnit vreodată?

Claire zâmbi slab şi îşi îndreptă privirea glacială spre pieptul generos al femeii, care se clătina sub bărbia acesteia.

— E greu de spus. Am cunoscut destule târfe, şi sânii voştri arată toţi la fel.

Brodie chicoti şi Angus tuşi în cana lui, dar Graham o ţintui cu privirea. Ea se uită fix la el, sperând că el îi putea citi gândurile ca să ştie că îl considera un porc.

— Lianne va servi la masa noastră în seara asta, zise Graham şi îşi îndreptă zâmbetul fermecător spre femeia desfrânată care şedea în poala lui.

Să servească, într-adevăr, fumegă Claire. Îşi luă ochii

de la ei când Robert şi Anne ajunseră la masă. Se uită cum Robert aşteptă ca sora lui să se aşeze şi apoi, arătând un pic nehotărât, luă scaunul gol de lângă ea şi-l duse lângă Claire, unde se şi aşeză. Claire îi aruncă o privire nedumerită şi îşi trase scaunul un pic mai aproape de Brodie, ca să-i facă mai mult loc lui Robert. Graham dădu pe gât ce rămăsese din băutură şi împinse cana goală spre Lianne.

— Adu şi nişte mâncare, îi spuse el, împoldind-o uşor cu genunchiul. Ceva fierbinte.

— Am ceva care se pregăteşte special pentru tine, promise ea cu un gest insinuant înainte să plece. Ocoli masa şi se aplecă peste umărul lui Robert. Am ceva şi pentru tine, îngeraş.

Robert se foi inconfortabil şi se uită pe sub gene spre Anne.

— Ai mai fost aici, aşadar? îl întrebă Anne, încercând să pară indiferentă.

Dar sora ei ştia mai bine. Zâmbetul încordat pe care Anne i-l oferi contelui o trăda.

Claire ar fi vrut să-l pocnească pe Robert. Chiar dacă ea privea cu ochi buni faptul că Anne îl plăcea, dacă el o aducea pe slujnica aceea în patul lui, avea să răspundă în faţa ei dimineaţă.

— Nu, nu am mai fost… *acolo,* nu, se grăbi Robert să o asigure.

— Încă te păstrezi pentru marea iubire, ei, Rob? râse Brodie, nemilos cu castul conte.

Claire îi trase un ghiont în coaste.

— E o aspiraţie nobilă spre care toţi ar trebui să tindă, zise ea şi îşi mută privirea spre Graham. Nu e ceva pentru care să fie luat la rost.

Graham îi oferi un zâmbet indulgent, care în mod evident lua în râs inocenţa ei.

— Unii s-ar putea gândi că e o aspiraţie nobilă să satisfaci o fată în pat.

Lupta care se pregătea de mai multe zile deveni evidentă în mişcarea arcuită a sprâncenelor şi în freamătul

uşor al nărilor ei.

— Şi sunt alţii care văd ca o ratare faptul că un ticălos trebuie să exerseze mereu ca să devină un şi mai mare ticălos.

El râse, de parcă ar fi ştiut mai bine şi de parcă vorbele ei nu l-ar fi deranjat. Dar nu vorbi cu ea şi nici cu altcineva, până când nu se ridicară toţi să se retragă, ceva mai târziu.

Pe scări, el opri o slujnică durdulie, cu părul roşu, care trecea pe lângă el.

— Trimite-o pe Lianne la mine!

Claire se uită peste umăr la el în timp ce urca scările în spatele lui Anne. N-avea decât să îşi facă de cap cu târfa aia. De îndată ce ajungeau la Ravenglade, Claire avea să scape de el. Pe toţi dracii, se gândi ea, împiedicându-se de o treaptă, abia aştepta.

Capitolul 13

Trădat. Trădat de prietenul său. Nu există ofensă mai mare.

Nu există tristeţe mai mare.

Claire stătea întinsă, trează, gândindu-se la Graham, o oră mai târziu – şi încă o oră după aceea. De fiecare dată când închidea ochii, îl vedea zâmbindu-le femeilor din tavernă – şi Liannei. Ce era cu ea? Nici măcar nu-i plăcea de el! Era arogant, nerafinat, îngâmfat. Susţinea că era prieten cu regalişti şi susţinători ai parlamentului deopotrivă, fără altă pasiune care să-i inspire inima în afară de propria plăcere. Plăcerea lui…

Oare o săruta pe Lianne acum aşa cum o sărutase pe ea? Claire se ridică în pat şi bătu cu pumnul în saltea. Îşi dădu părul lung la o parte de pe faţă şi, atentă să nu o trezească pe Anne, se dădu jos din pat. Ce rost avea să stea întinsă aici toată noaptea, chinuită de imagini care o

înfuriau? Voia să bea ceva. Da, o cană cu mied cald ar ajuta-o să doarmă. Cei mai mulţi clienţi fie plecaseră, fie erau în pat – distrându-se cu târfe languroase. Ea era sigură că nu avea să dea peste niciunul dintre ei, dar îşi ascunse totuşi pumnalul în pantaloni, pentru orice eventualitate.

Ieşi pe vârfuri din cameră şi se îndreptă încet pe scări în jos, spre tavernă. Focul din şemineu încă ardea, iluminând mesele, cele mai multe goale. Mai erau doi clienţi, tolăniţi pe scaune, beţi turtă. O slujnică oacheşă şedea într-un scaun lângă foc, frecându-şi picioarele, în timp ce hangiul şedea vizavi de ea, numărând câştigul zilei. Amândoi ridicară privirea când ea intră.

— Dacă vrei ceva de băut, întoarce-te mâine-dimineaţă, strigă hangiul.

Fata îi trase un şut uşor cu piciorul şi făcu semn spre altă masă, ascunsă într-un colţ, unde lumina nu ajungea.

Claire îi urmă privirea şi se opri brusc în clipa când Graham se ridică din umbră, cu privirea aţintită asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? Ce faci aici?

Ea ridică din umeri şi se îndreptă spre el.

— N-am putut să dorm, şi m-am gândit că o cană de mied m-ar ajuta.

El îşi luă timp să o studieze, de la picioarele goale la coama de păr care îi cădea în cascadă pe braţe. În lumina slabă, ea observă că el îşi încleştă maxilarul. Îşi înclină capul. N-avea decât să fie furios că îi întrerupsese… Se uită în jur după Lianne.

— Ai terminat deja?

Ea se asigură că din tonul ei răzbătea destul dispreţ ca el să-l audă. Dacă o făcuse, el nu arătă nimic, ci se aşeză la loc pe scaun.

— Du-te înapoi la culcare, Claire!

— Ce faci aici de unul singur? întrebă ea ignorând porunca rigidă şi trase un scaun lângă el.

— Mă rog.

Ea scoase un sunet ca un râset şi îi luă cana, ducând-o la nas. Bere. Luă o gură şi simţi ochii lui asupra ei, pătrunzători şi arzători – şi mai era ceva ce îi punea

simţurile pe jar.

— Spune-mi, începu ea fără să se uite la el, pentru ce se roagă un bărbat ca tine?

— Pentru o femeie ca tine.

Ea ridică privirea spre silueta lui ascunsă în umbră. Îşi dorea să-i fi văzut trăsăturile, ochii, gura. Zâmbea, o lua peste picior? Nu, vocea lui era profundă şi groasă, fără aroganţa tachinatoare cu care o obişnuise.

— Că mine?

Vocea ei suna răguşită şi neliniştită chiar şi în urechile ei.

El se aplecă spre ea, chipul lui frumos ieşind din umbră şi umplându-i câmpul vizual.

Basca era aşezată pe masă şi buclele lui de bronz erau libere să i se legene peste frunte. Sfinte, era periculos să fie aşa aproape de el. Ochii lui străluceau de o foame care o făcu să se teamă pentru virtutea ei ori să vrea să i-o dea ca să facă orice dorea cu ea.

— Da, ca tine. Îmi stârneşti pasiunea ca nimeni…

— Eşti beat, zise ea când respiraţia lui caldă căzu peste obrazul ei.

El strânse din dinţi şi se retrase.

— Da, şi în pericol să îmi trădez un bun prieten.

— Despre ce vorbeşti?

În loc să îi răspundă la întrebare, el termină berea din cană şi o trânti la loc pe masă.

— De ce te plimbi la ora asta din noapte prin han, arătând aşa?

— Aşa cum? întrebă ea, fără să-i placă schimbarea lui de ton.

— De parcă ai fi în căutarea unei tăvăleli bune?

Dacă i-ar fi văzut bine faţa, l-ar fi pălmuit.

— Te avertizez acum, zise el aproape mârâind spre ea. Du-te înapoi în pat, altfel s-ar putea să găseşti ceea ce cauţi.

Ea se uită în jur, apoi îşi îndreptă ochii albaştri strălucitori spre el.

— Aici, nimeni nu e o ameninţare pentru virtutea

mea, Grant. Tu cu atât mai puţin.

Fără avertisment, el sări de pe scaun şi o trase şi pe ea. Ea îl lovi cu pumnii în umeri în timp ce el se aplecă, îi puse un braţ în jurul taliei şi pe celălalt sub genunchi şi o ridică în braţe.

— Pune-mă jos imediat! ţipă ea, în timp ce el se îndrepta spre scări, abia ostenindu-şi vreun muşchi în timp ce ea se lupta să scape.

Claire rămase nemişcată. Oare ar încerca să o violeze?

— Graham! îl avertiză ea cu buzele strânse în timp ce el o ducea pe scări în sus. Am un pumnal la mine. Nu mă obliga să-l folosesc împotriva ta.

— Ţinteşte spre inimă, fătuco, zise el fixând-o cu privirea. Pentru că am impresia că m-a trădat.

Inima lui? Doamne sfinte, ea nu voia să-l omoare! Şi de ce i-ar spune aşa ceva? Ce naiba voia să însemne? Avea ceva de-a face cu el singur în tavernă şi nu undeva tăvălind vreo servitoare? Ea se uită la el, şi, preţ de o clipă, expresia lui se înmuie, şi el se uită blând la ea, după care îşi feri privirea, strângând din dinţi.

Voia să o sărute. Vedea asta în privirea lui, împreună cu forţa pe care o folosea ca să se abţină de la a o face. Inima îi tresăltă în piept, şi ea se temu că înnebunise de tot. Voia ca el să o sărute, să vrea să o sărute! El se oprise cu bună-ştiinţă din a încerca să o mai seducă. Dar asaltul său asupra simţurilor ei şi asupra fiecărui gând conştient devenise mult mai periculos ca înainte. Pentru că era tăcut, gânditor şi, înţelegea ea acum, foarte reţinut. Dar de ce? De ce să se forţeze să-i reziste? Şi de ce asta îl făcea atât de al naibii de irezistibil?

Când ajunse la etaj, el o puse jos, fără să ştie care era camera ei, şi se întoarse să plece.

— Du-te înapoi la culcare!

— Asta e tot? izbucni ea, înainte să se poată opri.

El se opri atunci, cu umerii laţi încordaţi de atâta tensiune în timp ce se întorcea încet spre ea.

— Ce altceva ai vrea să fac?

Să facă? Ea se gândea mai mult la a spune ceva, dar dintr-odată fu inundată de o sumedenie de imagini cu lucruri pe care i-ar plăcea ca el să le facă. Niciodată nu-i păsase prea mult de cum ar trebui să gândească „o lady adevărată”, şi ăsta era un lucru bun, pentru că imaginile erau destul de indecente. În loc să îi răspundă, ea pur şi simplu se uită fix la el, întrebându-se când începuse să gândească la un nivel atât de primitiv.

— Claire. El îi rosti numele de parcă era chinuitor să îl simtă pe buze, apoi parcurse distanţa dintre ei dintr-un singur pas mare.

O strânse în braţe şi o ridică, lipind-o de trupul lui ferm, şi îşi lăsă faţa spre a ei, dar numai respiraţia lui caldă îi atinse pielea.

— Te lupţi ca să nu-ţi pierzi ţara, când viaţa ta nici măcar nu îţi aparţine. Un muşchi din maxilarul lui se mişcă de parcă el s-ar fi luptat cu sine însuşi. Aş lupta ca să o câştig înapoi pentru tine dacă ar fi la mijloc oricine în afară de el.

Se îndepărtă în tăcere, lăsând-o pe Claire cu nevoia dureroasă de a porni după el. Ce era la acea atingere furioasă, la tonul răguşit al vocii lui, de o făceau să creadă fiecare cuvânt pe care-l rostea?

Şi la ce naiba se referise?

*

Graham ieşi ca o furtună pe uşa din faţă a hanului şi se avântă în noapte fără să-i pese de ce putea să-l aştepte în umbre. Nici om, nici animal nu ar fi supravieţuit acum unei confruntări cu el. Blestemă când ridică mâna să-şi împingă basca pe spate şi constată că nu era acolo. Îşi trecu degetele prin păr şi lovi o insectă care zbura în direcţia lui. Panica se ridică asemenea mareei, lovindu-i plămânii. Nu avea cum să ţină la ea. Nu era posibil. Lui îi plăcea viaţa lui aşa cum era: aspră şi uneori sângeroasă şi cu o femeie caldă sub el când şi când, ca să-i amintească de ceva mai blând. Asta era tot ce h trebuia. Tot ce voia.

Sau?

Intră în pădure, cu un blestem pe buze. Ce simţea pentru ea era doar dorinţă. Da. Nu, era mai mult decât atât. Ţinea la ea. Asta era tot. Îi plăcea cum arăta, cum vorbea, gândea, săruta.

„La naiba!”

Ar fi trebuit să o ia pe Lianne în seara asta. Ar fi fost dovada că inima nu-l trăda după toţi aceşti ani. Acum, rămăsese tremurând ca... ca o fătucă! O, Doamne, de ce trebuia să fie Robert? Dacă i-ar fi fost promisă lui Buchanan, el s-ar culca cu ea şi şi-ar scoate-o din minte. Nu, ştia că, dacă o avea, avea să o vrea din nou şi din nou. Şi apoi, avea să fie condamnat pe câmpul de luptă.

Găsi un stejar gros, îşi desfăcu tartanul şi-l întinse pe jos. Se uită în jur la ferestrele slab luminate ale hanului. Nu avea încredere în el să stea sub acelaşi acoperiş cu ea. Da, se gândi jalnic, deja îşi pierduse controlul asupra voinţei. Ce avea să îi ia ea în continuare?

„Nu are să mai ia nimic. Ar fi ca şi cum m-aş preda oricărui duşman în luptă. Nu voi fi trădat”, îi spuse el propriei inimi, care se mai liniştise, şi închise ochii. „Şi nici nu-mi voi trăda prietenul.”

Capitolul 14

Nu există duşman mai periculos decât cel care evită bătălia, dar îşi doreşte cu ardoare premiul.

Graham decise că lupta cu adversarul nu făcea decât să-l tenteze să îi sărute insolenţa de pe gură. Aşa că se ţinu în continuare departe de ea. Asta nu însemna că nu o privea. Ea îl surprinsese doar de două ori, şi în ambele ocazii el jurase să nu se mai uite la ea. Dar ochii îi erau atraşi spre ea fie că vorbea, fie că rămânea tăcută. Nopţile erau cele mai chinuitoare, când ea şedea alături de Anne, cu chipul ei frumos iluminat de lumina focului. Avea nevoie

de toată puterea lui să nu cedeze, fascinat de perfecţiunea sublimă a zâmbetelor ei. Câteodată însă, găsea imposibil să nu îşi lase privirea să adaste asupra ei, chiar şi după ce îl surprinsese privind-o.

Dar chiar şi a se priva de toate plăcerile pe care le descoperea în ea nu era atât de rău ca a-l privi pe Robert cum se uita la ea, de dincolo de foc. De când plecaseră din Edinburgh, Robert încercase adesea să converseze cu femeia care urma să îi devină soţie. Şi în prima parte a călătoriei se văzuse din atitudinea îmbufnată a lui Robert că nu aveau nimic să-şi împărtăşească.

Asta se schimbă în drum spre Perth. Găsiră un lucru la care ţineau amândoi. Sora lui Claire îi apropia cu râsete şi şoapte care o făceau pe Anne să chicotească, pentru că ştia că erau despre ea.

Era de ajuns să-l facă pe Graham să vrea să spargă nişte capete. Trebuia să vadă cu ochii lui cum înflorea dragostea dintre Claire şi Robert? Nu, mai degrabă pleca de lângă ei. Mai bine să plece, decât să simtă fie şi o împunsătură de furie împotriva lui Robert.

Şi mai bine ca Graham să se străduiască să-i evite până atunci.

Dar Claire Stuart nu era o fată pe care să o poţi ignora uşor.

— Pe aici, şopti Graham în timp ce se strecura prin pădure, cu pumnalul într-o mână şi lancea lui Donel în cealaltă.

Claire stătea aproape de el, mijindu-şi ochii ca să vadă printre tufişurile dese. Ea insistase să meargă cu el la vânătoare în dimineaţa asta. El refuzase hotărât, dar descoperea că Lady Claire Stuart făcea ce voia.

Zăriseră un iepure mare, cenuşiu cu câteva clipe mai devreme, apoi îl pierduseră din nou, când urechile acestuia se ridicaseră brusc la auzul sosirii lor.

Era al doilea iepure care le scăpa, laolaltă cu mai mulţi cocoşi de munte. Cum naiba putea să se concentreze la ce avea de făcut, când era singur cu ea aici.

O crenguţă se rupse sub talpa lui Claire, răsunând în

pădure ca un trăsnet. Graham se încruntă auzind foşnetul frunzelor când iepurele le scăpă din nou. Îi aruncă o privire tăioasă.

— Mii de scuze, zise ea şi zâmbi impertinent. Ar fi trebuit să curăţ pământul înainte să păşesc pe el.

— Ai doar grijă pe unde calci. Poţi să faci asta?

Nările ei fremătară. Încuviinţă din cap, fără să spună nimic, până când el zări din nou iepurele cu coada ochiului.

— Credeam că ai spus că ştii ce faci.

El îşi încordă umerii şi se întoarse. Preţ de un moment scurt, se gândi serios să o strângă de gât până leşina. Trase aer în piept, adunându-şi răbdarea.

— Dacă ai putea să taci măcar din când în când, am reuşi să ne bucurăm de o masă fierbinte în seara asta.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el, mereu pregătită de o luptă.

— O, dar voi, scoţienii din Ţinuturile înalte, sunteţi, cu siguranţă, temperamentali. Aş putea să-ţi sugerez ceva?

El strânse din dinţi.

— Nu.

— De ce nu mă laşi pe mine să vânez? zise ea totuşi. Nu am venit cu tine să văd cum iroseşti ziua.

El nu o lăsă să îl provoace. Dacă se lăsa antrenat în lupta cu ea, nu reuşea decât să-şi aprindă iarăşi dorinţa pentru ea.

— Stai aici, zise el şi se întoarse cu spatele la ea.

Zări iepurele ronţăind la o ghindă la câteva picioare distanţă şi îşi ridică lancea, fiind cât se poate de atent să nu scoată niciun sunet.

Iepurele se ridică pe picioarele din spate şi îşi mişcă mustăţile în timp ce adulmeca aerul. Graham ochi şi aproape că fu lăsat inconştient de un bolovan cât pumnul lui care-l lovi în spatele capului. Picioarele i se clătinară şi lancea îi căzu inofensivă din mână.

În spatele lui, exclamaţia înăbuşită a lui Claire îi atrase privirea cam ameţită, dar ucigaşă, spre ea.

— Scuză-mă, strigă ea, dar umbra unui zâmbet invalidă scuzele. Dura aşa mult, încât m-am temut că cina

noastră îţi va scăpa din nou.

Ochii lui verzi se întunecară, şi el făcu un pas spre ea.

— Ţi se pare amuzant că aproape că mi-ai spart capul?

— Doar un pic, răspunse ea şi se dădu înapoi. O meritai. Se aplecă iute, luă încă o piatră şi o ţinu ridicată. Crezi că n-o s-o fac? îl provocă ea cu un rânjet ameninţător. De data asta, o să ţintesc mai jos, pentru că pe prima se pare că abia ai simţit-o, aşa cap tare ai.

El sări spre ea atât de repede, că ea abia apucă să se întoarcă şi să alerge. Mâna lui întinsă dădu să o prindă de cămaşă, însă rată. Claire ţipă văzând cât era de aproape şi dădu drumul pietrei în timp ce ţâşnea printre crengi căzute şi rădăcini noduroase de copaci care ieşeau din pământul acoperit cu frunze. Riscă o privire peste umăr, şi ar fi căzut cu capul înainte peste un copac dacă braţele lui nu ar fi prins-o de talie, oprind-o în ultima clipă.

Ignorând eforturile ei inutile de a se salva, el se aplecă peste ea şi îşi lipi gura de urechea ei.

— Nu pari să-ţi dai seama de pericolul de a te fugări, Claire. Mă tentezi dincolo de raţiune să pun capăt suferinţei mele şi să te posed în toate modurile posibile.

El o împinse spre un copac, până când scoarţa aspră îi atinse obrazul. Un braţ se strânse în jurul taliei ei, ţinând-o nemişcată, în timp ce celălalt alunecă sub centură, apăsându-i fundul mai tare de erecţia lui.

— Începând din spate, îi mârâi el în ureche. Dar nu, nu voi fi dovedit.

Îi dădu drumul şi se întoarse, cu muşchii tremurând de efortul necesar pentru a o elibera. Se aplecă şi ridică lancea lui Donel exact când pumnalul ei zbură pe deasupra capului său. El se îndreptă încet, cu ochii fixaţi pe iepurele mort, aflaţi la câţiva paşi distanţă. Îşi lăsă capul într-o parte şi-i aruncă o privire neîncrezătoare gândindu-se la cât de aproape trecuse pumnalul ei de spinarea lui.

Ochii lui Claire sclipiră, un albastru uluitor în contrast cu obrajii ei îmbujoraţi şi cu şuviţele lungi, blonde, care fluturau în jurul lor.

— Cina, zise ea simplu, uitându-se la el cu privire strălucitoare, de parcă ar fi vrut ca pumnalul să fi fost înfipt în burta lui, nu în a iepurelui.

La naiba, *trebuia* să îi zâmbească.

Claire păşi apăsat peste covorul de frunze şi de crengi care plesneau sub cizmele ei, fără să-i pese de ce vietăţi speria. Voia să fugă, dar ştia că Graham era în urma ei şi, naiba să-l ia, nu intenţiona să-i permită să vadă ce efect avusese asupra ei. În afară de asta, se îndoia că genunchii ar susţine-o dacă s-ar mişca mai repede. Respiraţia încă îi era accelerată şi simţea că ameţeşte. Terminaţiile ei nervoase încă sfârâiau de la atingerea lui sălbatică. Doamne sfinte, ce fel de bestie păcătoasă era el de reuşea să stârnească aşa o furtună în corpul şi în gândurile ei? Dacă ar fi fost un pic mai pioasă, şi-ar fi lăsat genunchii să cedeze şi ar fi rostit o rugăciune de iertare pentru dorinţele desfrânate pe care el le trezea în ea. Corpul lui, aşa tare şi pregătit să-şi îndeplinească promisiunea fierbinte de a o poseda în orice fel posibil, stârnea în mintea ei imagini atât de perverse, încât era sigură că nu avea să se mai poată uita la el fără să se îmbujoreze.

Goală, transpirată, cu sânii prinşi într-o îmbrăţişare sexuală, în timp ce alte creaturi ale pădurii priveau. Faptul că fusese tentată să-şi frece posteriorul de erecţia lui neîndurătoare în timp ce el se lipea aşa intim de ea o îngrozea. Faptul că el o făcea să dorească să capituleze în faţa acestei dominanţe crude, masculine o speria teribil. Faptul că el câştigase bătălia cu pasiunea lui ar fi trebuit să o mulţumească. Ar fi putut foarte bine să o posede cu forţa, să se înfigă adânc în ea în timp ce ea se agăţa neajutorată de un copac. Dar el îi rezistase încă o dată, aşa cum o făcuse şi la han. Nu avea să se lase învins. Acesta era un joc pentru el, o provocare, o vânătoare care îl pasiona. Voia ca ea să cedeze, să capituleze, aşa cum făcuseră şi celelalte cuceriri ale lui. Să îi cadă la picioare, să se agaţe de hainele lui şi să se ospăteze din gloria plină a corpului său întărit în lupte. Dumnezeu să aibă milă de ea, că aproape ajunsese să o facă! Niciodată în viaţa ei nu fusese

aşa tentată să îşi treacă palmele peste rotunjimile dure ale unui bărbat, să simtă plăcerea pulsând prin toţi acei muşchi. Dar ea era cea care nu avea să cedeze în faţa adversarului, oricât de mult o înnebunea.

Capitolul 15

Cum să îi ascund premiul, când mâinile lui m-au subjugat cu atâta pricepere?

— Lord Buchanan nu îl cunoaşte pe niciunul dintre voi, zise Claire şi îşi opri armăsarul la doar câteva leghe înainte de Perth. Ar putea să le ordone oamenilor săi să vă împuşte de pe creneluri. Ea se uită în jur, la ceilalţi. E mai bine să merg eu înainte şi să-l avertizez că vă apropiaţi.

Graham ieşi din formaţie şi îşi îndemnă calul spre ea.

Dacă avea impresia că avea să o lase să meargă singură, atunci chiar era netoată.

— Întotdeauna împuşcă oamenii care se apropie de fortăreaţa lui?

— Când oamenii arată de parcă au venit pentru a jefui, zise ea şi se uită spre cei din clanul MacGregor, atunci, da, o face.

Graham nu putea să se opună acestei logici. Cu toate astea, nu avea să o lase să plece fără el. Cineva îi ucisese fratele, care, deşi ea ar nega asta, era mai priceput în mânuirea armei ca ea. Acel cineva putea să o aştepte la Ravenglade, ea fiind următoarea pe listă.

— Voi merge cu tine.

— Nu. N-am nevoie…

— Nu te-am întrebat de ce ai nevoie.

Vocea lui o acoperi pe a ei. Privirea lui fixă, hotărâtă îi promitea că împotrivirile erau de prisos.

Claire îi aruncă o privire veninoasă înainte să se întoarcă spre Anne.

— Vei fi în siguranţă aici cu Robert şi cu ceilalţi, până

când oamenii lui James vor veni după tine. Să nu te temi.

Când sora ei zâmbi, asigurând-o că avea încredere în bărbaţii care o însoţeau, Claire încuviinţă din cap şi se întoarse să plece.

— A, Angus, să nu-i mai dai din otrava aia pe care o numeşti licoare.

Angus se întoarse spre Anne, cu un zâmbet jenat.

— Nu a fost aşa rea, nu-i aşa, fătuco?

— Dimpotrivă, bunule domn, zise ea cu cel mai delicat zâmbet. A fost foarte liniştitoare.

Rânjetul lui Angus se lărgi într-o apreciere de veneraţie şi se întoarse spre Brodie.

— Fata Stuart e binecuvântată cu un curaj de fier, nu-i aşa, vere?

— Aşa e, fu Brodie de acord, privind-o pe Claire cum se micşora în depărtare. Un mare atu.

— Sora mea va fi în siguranţă doar cu el?

Toţi ochii se întoarseră spre Anne. Ştiau cu toţii la cine se referea, iar Donel fu cel care se ofensă.

— Comandantul Grant nu are pereche în luptă. Nu lăsa zâmbetul lui să te păcălească.

— Nu, nici prin gând nu mi-ar trece, declară Anne. Asta dacă l-aş vedea vreodată zâmbind. Nu face decât să stea îmbufnat.

Auzind-o, Robert îşi dădu seama că avea dreptate. Chiar şi Brodie fu nevoit să aprobe. Graham se comporta, într-adevăr, ciudat. Discutară între ei în timp ce descălecau şi începeau să instaleze o tabără temporară.

— I-ai spus despre logodna ta cu Claire, nu-i aşa, Lord Campbell?

— Robert, te rog, milady.

El îi zâmbi în timp ce se străduia să dezlege o desagă mică atârnată de şa.

— Da, i-am spus.

— Poate că o place, zise Anne şi se apropie de el ca să-l ajute să dezlege nodul. Asta ar explica de ce nu e cuceritorul fermecător şi diabolic despre care vorbiţi cu toţii.

— Fătuco, făcu Angus şi scoase dopul de la ploscă, oferindu-i-o. Graham Grant mai degrabă s-ar înjunghia în burtă decât să-şi cedeze inima unei fecioare. Îl cunosc de mulţi ani. El e exact ce pare a fi. Un înger cu coarne.

Auzind asta, Robert aprobă din cap. Graham era un tip plăcut, chiar şi atunci când dărâma castelul unui duşman. Cucerirea întregii garnizoane de la Kildun împreună cu clanul MacGregor, cu doi ani în urmă, era o dovadă suficientă pentru Robert. Îşi îndreptă privirea spre poteca îngustă pe care Graham pornise alături de Claire. Dacă Anne avea dreptate? Dacă prietenul său cel mai bun nu fusese cinstit cu el şi ţinea într-adevăr la Claire? Asta ar putea fi cauza stării de spirit mizerabile a lui Graham? Şi Robert i-ar putea sta în cale lui Graham când îşi găsise în sfârşit femeia care putea să-i îmblânzească inima? Se uită la Anne. Cu ea cum rămânea? Avea să i-o poată ceda lui James Buchanan când venea vremea, ştiind că inima lui avea să rămână cu ea în Perth pentru câte zile avea de trăit? Îşi jurase sieşi să facă mereu ce era corect. Cum putea fi corect să facă mizerabile viaţa lui Graham, a lui Claire şi a lui, chiar dacă legea cerea asta? Trebuia să discute cu generalul Monck. Dar mai întâi trebuia să o facă pe Anne să înţeleagă cât de necesară era iubirea pentru el. Nu voia să fie privit ca lipsit de onoare, mai ales nu de către ea.

— Milady. El se întoarse spre ea, după ce îşi întinsese pătura pentru ca Anne să o folosească, şi îi oferi braţul. Aş putea discuta ceva cu tine, doar noi doi?

— Desigur. Ea îi acceptă braţul şi îl lăsă să o conducă departe de ceilalţi.

— Sora ta mi-a spus că eşti familiarizată cu poveştile lui Sir Thomas Malory despre Arthur Pendragon şi nobilii săi cavaleri, începu el încet, gânditor, aţintindu-şi privirea în pământ.

— Da, le cunosc bine.

Tonul melancolic al vocii ei fu de ajuns să-i facă inima să o ia la galop.

— Te prefăceai că eşti Guinevere când erai mică.

El zâmbi spre cizmele sale şi îşi ridică apoi ochii ca să-şi scalde privirea în râsetul ei blând.

— Îl înnebuneam pe bietul tata, dar tare îmi doream să fiu ea.

— De ce?

Ea oftă şi îşi înclină capul ca să se gândească la acea întrebare.

— Pentru că era iubită de un bărbat atât de onorabil. Trebuie să fi fost o femeie extraordinară, nu crezi?

Robert se uită pur şi simplu la ochii ei fascinanţi şi încuviinţă din cap. Îşi dorea aşa tare să o atingă, că aproape că se îndoi de mijloc. Ce mai era de făcut în afară de a-i spune? Ştia acum că ea avea să înţeleagă.

— Sora ta este foarte frumoasă, zise el, cât se poate de serios. E şi foarte curajoasă. Devotamentul ei faţă de tine, faţă de cauza ei este demn de admirat.

Anne îi zâmbi, apoi îşi feri privirea.

— Dar, adăugă el, atrăgându-i din nou ochii spre el, eu nu o iubesc.

— Eşti sigur? întrebă ea încet, fără urmă de supărare în glasul ei dulce ca mierea.

Uşurarea lui Robert fu evidentă în zâmbetul lui când încuviinţă din cap.

— Da, pentru că inima mea a fost cucerită de o regină.

*

Erau singuri. În sfârşit. Dintre toate lucrurile pe care Claire voise în ultima săptămână să i le spună, să i le strige, nu-şi amintea acum niciunul. Se uită spre Graham, care călărea în stânga ei. Îi schimbase planurile încă o dată. Ea ar fi vrut ocazia de a vorbi singură cu James. Să-i spună ce se aştepta să facă pentru a le ajuta pe ea şi pe Anne să scape de cei din clanul MacGregor şi de cei doi prieteni ai lor. Acum, nu urma să aibă ocazia. Trebuia să gândească limpede şi să nu-l lase pe Graham să se bage.

— Îl iubeşti?

Întrebarea lui era aşa neaşteptată, încât Claire abia reuşi să evite să nu se lovească de o creangă.

— Ce? Pe cine?

— Pe Buchanan.

Ea îşi încetini calul, şi la fel făcu şi Graham.

— Ce contează asta pentru tine? Când privirea lui se înăspri, nările ei fremătară. Am şi eu o întrebare, dacă tot suntem la capitolul ăsta. De ce te străduieşti aşa tare să mă eviţi?

Preţ de o clipă, el păru că nu avea să îi răspundă. Ea îi dădu de înţeles din modul cum îşi înclină bărbia în sus că putea fi la fel de încăpăţânată.

— Sunt bolnav, recunoscu el vag.

— O, n-am ştiut. S-a întâmplat... Ea făcu o pauză, şi îngrijorarea ei se transformă în suspiciune. Afecţiunea asta e un pericol pentru mine, nu?

— Tu eşti cauza.

În ochii ei sclipi furia.

— Oare lipsa a ceva care să conteze cu adevărat pentru tine te face atât de rece şi de nepăsător faţă de femeile care au împărţit ceva preţios cu tine? Le foloseşti pe toate ca să câştigi doar tu.

El deschise gura să vorbească, dar Claire nu-l lăsă. Voise să-i spună asta încă din dimineaţa în care plecaseră de la han. El o făcuse să-l placă şi apoi o tratase ca pe o ciumată. O sărutase, dar de fiecare dată doar ca să demonstreze că putea să o învingă, dacă asta dorea. Ceea ce, arătase el cât se putea de clar, nu dorea deloc să facă. Şi partea cea mai rea? Nu-i păsa.

— Chiar şi războinicilor le pasă de ceva, îl acuză ea. Încotro se îndreaptă loialitatea ta? Spre regaliştii MacGregor sau spre susţinătorii parlamentului din familia Campbell? Îţi spun comandant, dar, în realitate, nu eşti decât un cuceritor.

Expresia lui se întunecă. Buzele i se strânseră de furie, iar armăsarul său cabră şi pufni, ţâşnind înainte ca urmare a presiunii exercitate pe coastele sale. Simţind pericolul brusc, Claire fu tentată să ducă mâna la sabie.

— Îl iubeşti? întrebă el din nou, refuzând să fie atras într-o ceartă cu ea şi dovedindu-i lui Claire încă o dată cât de bine îşi controla emoţiile.

— Da, îl iubesc! îi strigă ea, frustrată de întrebarea stupidă. Mă gândesc să mă căsătoresc cu el pentru că vreau să am un soţ de care să ascult şi o duzină de copii la sân.

Încruntarea de pe faţa lui Graham dispăru, şi el îi zâmbi atât de brusc, încât fiecare moment în afară de cel prezent îi dispăru din minte.

— Ce ştii tu despre copii?

Ea ridică din umeri şi strâmbă din gură, plăcându-i faptul că el o cunoştea suficient încât să recunoască absurditatea declaraţiei.

— Ştiu că trebuie să mănânce.

— Sperăm că nu toţi deodată, zise Graham râzând, şi Claire i se alătură.

Ea nu-l mai întrebă despre zilele trecute. Voia să lase trecutul în urmă şi să nu mai fie mereu în defensivă. Voia să râdă cu el mai des şi să nu-şi mai facă griji de cine dovedea pe cine. Veselia lui o făcea să se simtă ridicol de binedispusă, o stare de spirit de care nu mai avusese parte de când murise Connor.

— Aşadar, spune-mi despre acest James Buchanan, zise el în timp ce zâmbetul i se stingea.

— Ce vrei să ştii?

— De când e prietenul fratelui tău?

— De când aveam opt ani. Eu şi Connor suntem... eram gemeni.

Connor îi studie chipul, un zâmbet adăstând la colţurile gurii lui.

— Gemenii se ceartă la fel de des ca fraţii obişnuiţi?

— Eu şi Connor ne-am certat destul, zise ea. Dar el se bătea mai mult cu James. Erau ca fraţii.

— Eu nu m-am certat prea des cu fratele meu. Dar surorile mele erau foarte certăreţe.

Claire miji ochii şi îi aruncă un rânjet.

— Poate că asta explică aversiunea ta de a locui cu o

femeie.

— Poate, fu Graham de acord. Erau unsprezece surori.

Claire scoase un mic icnet de uimire şi de groază.

— Doamne, bietul de tine! Claire s-ar fi spânzurat dacă ar fi avut unsprezece surori.

— Am petrecut mult timp cu Callum, pe când era băiat. Ne certam tot timpul, dar nimic serios. Cine câştiga?

Când Claire îi aruncă o privire nedumerită, el o lămuri.

— Când Connor şi James se luptau, cine câştiga?

— O, Connor câştiga. Întotdeauna.

Vorbiră tot drumul până la Ravenglade, şi Claire era bucuroasă că o făcură. Ea descoperi o latură mult mai deschisă şi mai autentică a lui Graham. Se înşelase când crezuse că nu ţinea la nimeni. Ţinea profund la familie şi la prieteni, şi Claire constată că era un pic geloasă pe ei. Îi părea rău că-i spusese toate acele lucruri oribile, dar el părea să le fi uitat, iar asta era în regulă din punctul ei de vedere.

— Fă aşa cum spun, zise ea cu voce joasă în timp ce aşteptau ca podul cu lanţuri să fie coborât în faţa lor. Dă-le celorlalţi şansa de a se obişnui cu tine, şi totul va fi bine.

Graham nu răspunse, dar scrută întreaga curte interioară când aceasta i se dezvălui privirii. Era pustie, cu excepţia câtorva adăposturi, a unei fierării şi a cel puţin cincizeci de bărbaţi care aşteptau călare pe partea cealaltă a podului. Alţi cincizeci stăteau şi priveau de pe creneluri, alertaţi de vizitatorii de dedesubt.

— Impresionant, mormăi Graham spre Claire în timp ce călăreţii se apropiau. Toţi sunt din familia Buchanan?

— Aproape niciunul, îi spuse Claire. Aceştia sunt toţi bărbaţi care-l urmează pe fratele meu. Familia Buchanan are grijă de pământurile astea în numele vărului meu Carol, dar Connor domnea aici. Toţi sunt haiduci, şi nu le pasă pe cine omoară. Ea îi aruncă o privire tachinatoare. Aşa că ai grijă să te placă.

— Căpitane, strigă ea, şi un călăreţ ieşi în frunte, ajungând primul la ea.

Bărbatul părea destul de fericit să o vadă, dar îi

aruncă doar o privire scurtă înainte ca ochii să i se oprească asupra lui Graham.

— Steven, mai mulţi bărbaţi aşteaptă de partea cealaltă a pădurii. Anne e cu ei. Sunt regalişti, mai puţin unul dintre ei, iar acesta e un prieten. Vei merge să îi aduci aici, iar în timpul ăsta eu îl informez pe James.

Căpitanul nu ezită să-i execute porunca, în vreme ce un alt bărbat, trecând călare de ceilalţi, îl îndemnă să se grăbească.

Şedea semeţ în şa, cu părul negru ca pana corbului prins într-o coadă la spate. Ochii îi erau de o nuanţă închisă de cobalt şi se aprinseseră când o văzuse pe Claire.

Graham îl privi atent în timp ce îi oferi lui Claire un zâmbet plin de iubire şi îi duse mâna la buze.

— Ar trebui să te strâng de gât pentru că ai plecat fără vreun cuvânt. M-am temut că ai murit.

— Monck a luat-o pe Anne, îl informă Claire. Ea s-a întors în siguranţă la noi, se grăbi să adauge când expresia lui se întunecă.

Graham o studie, observând folosirea pluralului.

— James, acesta este comandantul Graham Grant. El şi tovarăşii lui…

James se întoarse, în sfârşit, spre Graham.

— Comandantul clanului Grant?

— Al clanului MacGregor, preciză Graham.

Arătând destul de impresionat, James îi întinse mâna.

— Aţi venit să luptaţi de partea noastră? Chiar am avea nevoie de voi.

— James, zise Claire şi îi atrase atenţia asupra ei. Comandantul Grant şi bărbaţii din clanul MacGregor m-au ajutat să o salvez pe Anne. Restul oamenilor săi aşteaptă să se apropie în siguranţă.

— Au aprobarea mea, zise Buchanan fără ezitare. Sunt bine-veniţi să stea cât doresc.

— O noapte va fi de ajuns, replică Graham.

— James, au salvat-o pe Anne cu ajutorul nepreţuit al lui Lord Campbell de Argyll.

— Un Campbell? James se întoarse spre ea cu o

expresie încruntată. Claire, sunt susţinători ai parlamentului.

— Da, ştiu asta, zise Claire cu un zâmbet crispat. Îl iubea foarte mult pe James, dar el avea un stil de a-i vorbi cu superioritate, de parcă ea nu ar putea să înţeleagă căile războiului fiindcă era femeie. Am încredere în el.

James ridică dintr-o sprânceană, neîncrezător, apoi îi oferi un zâmbet indulgent.

— Cred că trebuie să-mi povesteşti multe lucruri.

Claire aprobă din cap şi se uită la Graham. Cum avea să poată vorbi singură cu James înainte de venirea dimineţii următoare? Oare chiar mai voia asta? Da, nu avea de ales. James trebuia să o ajute. Odată ce ea şi sora ei ajungeau la Skye, nu aveau să mai poată scăpa de protecţia feroce a şefului de clan, al cărui nume chiar şi propriii oameni îl rosteau în şoaptă. Şi totul doar ca să fie duse înapoi când Monck avea să trimită după ele.

Capitolul 16

Dacă am reuşi să vedem ce e cu adevărat scris în inima unui bărbat.

Robert şedea cu Graham şi cu ceilalţi în sala mare din Ravenglade. Erau deja de o oră acolo, discutând despre revoltele sociale din ţară şi despre motivele lui Monck pentru a solicita ajutorul clanului MacGregor pentru a le ţine în siguranţă pe surorile lui Connor Stuart până când le putea găsi soţi de încredere.

Când Buchanan întrebă dacă guvernatorul alesese deja cine să fie acei soţi, Robert răspunse cu un răsunător „nu”, înainte ca Graham sau oricine altcineva să aibă ocazia să răspundă.

Se temea că Buchanan ar putea să-şi pretindă mireasa chiar acum, dacă tot era aici. Robert nu se dădea în lături de la lupte, dar paisprezece bărbaţi nu aveau nicio

şansă împotriva garnizoanei din Ravenglade, dacă Buchanan ar refuza să o lase pe Anne să plece.

— Claire a spus că fratele său a fost ucis la Londra?

— Aşa este, răspunse Buchanan sumbru. Am fost prinşi într-o ambuscadă, în drum spre întâlnirea cu generalul Fleetwood. Mă simt răspunzător pentru moartea lui Connor.

„Poate chiar şi eşti”, se gândi Robert înainte ca gândurile să i se îndrepte spre Anne. Unde era? Era prima dată când o pierdea din vedere de când plecaseră din Edinburgh. Spera că sora ei era cu ea. Existau prea mulţi bărbaţi periculoşi pe aici ca să stea liniştit că Anne era în siguranţă în altă parte decât lângă el.

— Şi cum a primit Connor vorbă că Fleetwood era de acord cu o întâlnire? întrebă Graham. A trimis Monck o misivă?

Robert îşi ciuli urechile să audă răspunsul lui Buchanan. Dacă zicea că „da”, atunci îl prinseseră. Generalul Monck le spusese că nu aşternuse nimic pe hârtie în comunicarea lui cu regaliştii.

— N-a existat nicio misivă, zise Buchanan, spulberând speranţele lui Robert. Una dintre înţelegerile pe care Monck le avea cu Connor era să nu existe nicio dovadă a asocierii guvernatorului cu regaliştii rebeli.

— Atunci, cine a transmis mesajul cu privire la întâlnire? întrebă Robert, bătând cu degetele în masă.

— Eu l-am transmis, zise Buchanan, după ce l-am primit de la unul dintre căpitanii lui Monck.

Robert îşi îndreptă toată atenţia spre viitorul logodnic al lui Anne.

— De ce nu i-a fost transmis lui Stuart direct?

— Nu ştiu, răspunse Buchanan, reacţionând la bănuiala din ochii lui Robert cu un rânjet tăios ca un pumnal. Spune-mi, cum se face că tu, un susţinător al parlamentului, ai reuşit să câştigi încrederea surorii lui Connor Stuart?

Robert îi spuse cum dăduseră peste ea, în vreme ce era ţinută captivă de oamenii lui Lambert, lângă Stirling.

— Şi voi aţi salvat-o, ghici Buchanan.

— Nu-i spune asta, zise Graham, râsul lui uşor umplând sala. Şase oameni erau deja morţi când am ajuns noi. Lady Stuart e un pic cam prea zeloasă, nu-i aşa?

— Un pic? Buchanan se lăsă pe spate pe scaunul lui şi slobozi un oftat de om chinuit. Dumnezeu să-l apere pe bietul netot care o s-o ceară de nevastă!

Graham fu de acord, şi cei doi bărbaţi izbucniră în râs.

Robert era surprins că Graham găsea necazul lui ca fiind atât de amuzant. Se părea că prietenul său îşi regăsise buna dispoziţie. Robert se uită încruntat la el, apoi se întoarse să se încrunte din nou la chipeşul ticălos care ar trebui să se căsătorească cu Anne.

— Oamenii generalului Monck erau lângă Stirling. Ştii ceva despre asta?

— Sugerezi că ar trebui să ştiu, Campbell?

Râsul lui Buchanan se stinse în timp ce se ridica încet de pe scaun.

— Sigur că nu, interveni Graham jovial înainte ca Robert să deschidă gura din nou. Am stat în şa mai mult decât am vrea vreunul dintre noi să ne amintim. Poate că ceva de băut o să ne transforme la loc în fiinţe normale, agreabile.

— Ce idee bună! exclamă Angus, care mai că se ridică să laude sugestia lui Graham.

Fiinţe agreabile? Ce naiba voia Graham să insinueze, că erau dispuşi să accepte orice le-ar fi spus Buchanan? Robert cu siguranţă nu avea să se lase păcălit aşa uşor, iar Graham ştia asta.

Aruncându-i lui Robert încă o privire de avertisment, Buchanan făcu semn să mai fie servite băuturi, înainte să-şi îndrepte atenţia înapoi spre Graham.

— Generalul Monck e acum duşmanul meu de moarte, e adevărat, recunoscu el ridicând din umeri nepăsător. Dar aş fi un prost să îl atac – pe el sau pe oamenii lui. Cu siguranţă, îţi dai seama de asta, comandante. După ce regele va fi instaurat, guvernatorul va fi adus în faţa justiţiei.

— Îţi respect reţinerea, Buchanan, zise Graham şi acceptă cupa, pe care o ridică spre „dragul de James” al lui Claire.

Lângă el, scaunul lui Robert scârţâi pe podea, când se ridică de pe el.

— Dacă prietenul meu cel mai bun ar fi ucis, continuă Graham, de parcă nu s-ar fi petrecut nicio întrerupere, mă tem că sentimentele mele m-ar dovedi.

Robert fierbea, privind afară pe fereastră spre curtea interioară. Cât mai avea de gând Graham să-l pupe-n fund pe Buchanan? El îşi transmisese mesajul lui Buchanan. Monck voia să se întâlnească cu el. Buchanan refuzase, spunând că nu avea încredere în bărbatul care, susţinea el, îi trădase prietenul.

Nu mai era nimic de discutat. Nu erau mai aproape de aflarea adevărului decât în ziua anterioară. Robert voia să plece, să o ducă pe Anne la Skye, unde putea…

— E semnul unui mare conducător când oamenii lui îi arată asemenea toleranţă, continuă Graham, iritându-l pe Robert şi mai tare.

Sala deveni neplăcut de tăcută în decurs de o secundă. Robert bătu cu piciorul în podea.

— Da, zise Buchanan în cele din urmă. Un mare conducător, într-adevăr.

— Claire mi-a spus că eraţi buni prieteni.

— Într-adevăr, eram.

— Ca fraţii.

— L-am iubit, nu mă jenez să spun.

Robert se rugă să aibă răbdare când Graham începu să vorbească despre Callum. Când Angus şi Brodie li se alăturară ca să îşi laude marele lord şi conducător, Robert înjură în barbă. Cât timp aveau să mai piardă aici? De ce era Graham aşa vorbăreţ, aşa afurisit de afabil? Pe toţi sfinţii, Graham s-ar putea împrieteni cu tot parlamentul dacă şi-ar pune asta-n minte.

Robert făcu ochii mari, înţelegând dintr-odată ce se întâmpla şi ce făcea Graham.

— Să bem în cinstea lui Connor Stuart! Glasul lui

Graham era de-a dreptul respectuos. Spune-ne despre bărbatul care ţi-a fost ca un frate şi despre acea fatidică zi a morţii sale. Erai cu el. Trebuie să fi fost teribil de dureros.

Robert zâmbi în sfârşit când Buchanan începu să vorbească, ademenit de zâmbetul cald şi de „natura agreabilă” a oaspetelui său.

Ticălos deştept.

*

Claire închise uşa grea de lemn în urma ei, se uită în jur ca să se asigure că niciunul dintre oamenii lui Graham nu o văzuse şi se furişă pe holul iluminat de torţe spre etajul de deasupra. James fusese de acord să o ajute şi promisese să o facă fără vărsare de sânge. Acum, nu trebuia decât să o convingă pe Anne să accepte planul ei.

Se opri brusc în clipa când îl văzu pe Graham dând colţul cu Mary, soţia lui Iain Macdonald, unul dintre cei mai fideli susţinători ai lui Connor. Era limpede după râsul jos, ademenitor al lui Mary că Graham era pe cale să o seducă, deşi era cât se putea de căsătorită.

Claire scrâşni din dinţi. Oare decadenţa ticălosului chiar nu avea limite?

El ridică privirea dinspre ochii visători ai lui Mary, oferindu-i zâmbetul lui lent şi lasciv. Zâmbetul îi dispăru instantaneu când îl văzu peste umărul lui Claire pe James ieşind din încăpere, la câţiva paşi în urma ei. Claire se sperie de expresia de trădare şi furie pe care o văzu în ochii lui. O, Doamne sfinte, ştia! Cum putea să ştie?

— Lady Stuart, tocmai vă căutam, zise Graham şi o lăsă pe Mary, ajungând la ea cu câteva secunde înaintea lui James. O întâlnire clandestină cu un prieten drag? făcu el şi se apropie de urechea ei, ţinându-i cotul în palmă.

— Grant! zise Buchanan şi îl bătu pe Graham pe umăr. Speram să mai bei un pahar cu mine în seara asta. A trecut destul de mult timp de când mi-am savurat ultima oară vinul.

Graham îi aruncă o privire cât se poate de scurtă.

— Trebuie să îţi mulţumesc, dar în momentul ăsta am de gând să schimb câteva cuvinte cu Claire. El zâmbi, în caz că Buchanan s-ar fi ofensat, iar, dacă ar fi făcut-o, n-avea decât să scoată sabia şi să facă ceva împotriva acestui lucru. Graham aproape că-şi dorea să o facă. Nu avea încredere în ticălos şi faptul că o văzuse pe Claire ieşind din camerele lui îi înfierbânta sângele de furie. Refuzul lui către Buchanan fu abrupt, şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Claire, reuşind să rostească printre dinţi: Nu o să dureze decât câteva minute.

Ea încercă să-şi elibereze cotul din strânsoarea degetelor lui, dar el o trase cu el spre celălalt capăt al holului. Când ajunse la camerele care îi fuseseră date pentru noapte, deschise uşa, se uită peste umăr şi o împinse înăuntru.

— Ai înnebunit? Claire se întoarse spre el în momentul în care închise uşa. El abia dacă are încredere în vreunul dintre voi. Un Campbell şi o şleahtă de scoţieni barbari care au o întâlnire secretă cu Monck…

— Întâlnire secretă? făcu Graham, fără să-i vină a crede. Asta te-a făcut să crezi acum?

— Nu, Graham, nu ştie ce să creadă, aşa cum nici tu, nici Robert nu ştiţi. Nu ştie nimic, pentru că încă e indecis în ceea ce vă priveşte. Nu-i da motiv să decidă împotriva voastră.

Graham aproape că-i râse în faţă, dar era prea furios pe ea.

— Nici mie nu-mi plac întâlnirile secrete, Claire. El făcu un pas spre ea, iar, când ea nu se dădu înapoi, el o împinse uşor. Picioarele ei se loviră de pat, şi ea căzu în fund. Ce făceai în camera lui dacă nu era ca să îi faci o duzină de copii?

Ea sări în picioare, iar, când el o împinse a doua oară, ea lansă pumnul spre faţa lui. El îi prinse încheietura cu o secundă înainte să îi lovească falca. Înaintă şi o obligă să cadă pe saltea. Se postă deasupra ei, ţintuindu-i o încheietură deasupra capului şi cealaltă la spate.

— O să te subjug, Claire. Nu contează cât de

pricepută eşti, nu vei câştiga, şi nici Buchanan nu o va face. Acum, spune-mi, ce făceai în camera lui?

— Ai zece secunde să te dai jos de pe mine înainte să încep să ţip.

Plasat deasupra ei, el se uită ţintă în ochii ei, fiind al naibii de tentat să o sărute.

— O, Claire, te rog chiar, pentru că atunci voi fi nevoit să te fac să taci.

Ceva din vocea lui răguşită, rugătoare o convinse să nu ţipe.

— Graham, zise ea în schimb, cu voce blândă, nevrând să se lupte cu el. Eu şi Anne nu putem să mergem cu tine la Skye. Ai vrea să mergem acolo să ne aşteptăm soarta, fără nicio cale de scăpare? Monck va dori să ne căsătorim cu susţinători ai parlamentului.

„Doar una din voi.” Graham se simţi îngrijorat. A, pentru mila lui Dumnezeu! Se ridică de pe ea şi se aşeză în fund.

— La naiba, Claire! zise el şi se uită la ea de parcă tocmai i-ar fi administrat o lovitură fatală.

Ea se ridică pe coate şi se uită la el.

— Trebuie să stau aici, unde sunt în siguranţă.

— Şi cum intenţionezi să faci asta, fătuco? o întrebă el încet.

Înainte să se poată opri, ea ridică o mână spre maxilarul lui şi îşi trecu degetele peste marginea aspră. El nu se feri. Privirea lui se încălzi, dovedind că atingerea ei îl afecta. Trebuia să-i spună adevărul. Dacă era rănit… sau omorât pentru că ea avea să creadă că atacul era real şi urma să se lupte mai tare… Ea îl trădase, şi trebuia să-i spună adevărul, chiar dacă o ura pentru asta.

— L-am rugat pe James să ia câţiva oameni de-ai lui spre Killiecrankie.

Acum, el se retrase de lângă ea, ochii lui arzând-o.

— Nimeni nu va fi rănit, se grăbi ea să explice, încercând să mai atenueze din trădarea dură. James mi-a dat cuvântul. E o strategie pe care am folosit-o de multe ori cu trupele lui Lambert. Oamenii lui James stau la pândă şi

aşteaptă şi vin peste noi noaptea. Niciunul dintre oamenii tăi nu va fi rănit, doar reţinut... poate lăsat inconştient. Eu şi Anne vom fi aduse înapoi aici, unde James ne va ascunde.

— Şi nimeni nu va bănui că a fost James, pentru că am fost atacaţi departe de Ravenglade.

— Da, vorbi ea la fel de blând ca el. Aici, suntem cel mai în siguranţă, şi eu, şi Anne, Graham. Nu cu clanul MacGregor, pe care nici măcar nu-l cunoaştem.

— Nu, Claire, zise el şi scutură din cap. Aici, sunteţi în cel mai mare pericol. Aici, cu bărbatul care l-a ucis pe Connor.

Claire sări de pe pat şi se uită urât la el.

— James nu l-a omorât pe fratele meu! Cum îndrăzneşti să spui un lucru atât de îngrozitor?

— L-a ucis, zise Graham, ridicându-se şi el de pe pat. Dar nu pot să o dovedesc.

— Sigur că nu poţi, pentru că nu e adevărat.

— Cred că James îl ura pe fratele tău.

Claire dădu să râdă, însă era prea furioasă, prea şocată de acuzaţiile lui.

— Nu, Graham. Te înşeli.

— James era gelos, continuă el, chiar în timp ce ea scutura din cap.

Trebuia să o facă să vadă adevărul. Ea era în pericol aici.

— A început de când erau mici. Connor câştiga mereu. James conduce o armată întreagă de oameni care nu sunt ai lui şi care probabil l-ar omorî dacă ar şti adevărul. Gândeşte-te, Claire! Nu lăsa inima să-ţi întunece judecata.

— E prea târziu pentru asta, zise ea, cu ochii scăpărând spre el. Chiar eşti o viperă cu limbă ademenitoare.

Când el îi aruncă o privire nedumerită, ea scrâşni din dinţi spre el.

— M-ai folosit ca să afli informaţii despre James şi apoi ai folosit ce ţi-am spus ca să te ajute în decizia împotriva lui.

Ea se răsuci iute pe călcâie şi se îndreptă spre uşă.

— James l-a însoţit pe fratele tău în Anglia, dar s-a întors neatins, însă fără el, vorbi el iute, întinzându-se după ea înainte ca ea să ajungă la uşă. El a fost cel care i-a spus lui Connor despre întâlnire, nu Monck. Au pierdut patruzeci de oameni, dar Buchanan a avut norocul să scape.

Claire se opri, ferindu-şi privirea de a lui, ca să nu fie tentată să asculte mai multe din… intriga lui.

— Asta nu înseamnă nimic în afară de faptul că James e mai priceput decât ceilalţi!

— Mai priceput decât Connor? Nu, Connor a murit pentru că a avut încredere într-un prieten care l-a dus direct la oamenii lui Lambert.

Acum, ea ridică privirea spre el, nesiguranţa şi teama fiind vizibile în ochii ei de safir.

— Ai dreptate. Nu ai dovezi.

— Eu înţeleg frăţia, prietenia. Cuvintele lui o opriră din nou, când ar fi trebuit să treacă pe lângă el. Ştiu prea bine lucrurile asta şi mi-aş da viaţa pentru ele. Un bărbat care ridică paharul fără tragere de inimă în onoarea fratelui său mort sau care se laudă cu priceperea sa în luptă în loc să se laude cu prietenul lui nu e deloc un prieten.

Claire îşi îndreptă spatele, trase adânc aer în piept şi ieşi.

Închise uşa în urma ei şi se sprijini de ea. Graham era nebun! Trebuia să fie. Îl cunoştea pe James, crescuse alături de el. Era incapabil de o astfel de faptă josnică. Niciodată nu l-ar fi trădat pe Connor astfel. Graham se înşela! Trebuia să se înşele!

Capitolul 17

E condus de onoare ori de avariţie? Mă tem că nu mai desluşesc care din cele două e mai puternică.

Sala mare era plină de zgomot şi de veselie. Peste tot

unde se uita, Claire vedea bărbaţi care beau, râdeau şi se împleticeau pe scări. Ravenglade nu se schimbase de când îl văzuse ultima oară. Bărbaţii nu erau niciodată atât de scandalagii când venea cu Connor în vizită. Dacă ea şi fratele ei stăteau o lună, bărbaţii exersau în fiecare zi fără pauză. Connor făurise o armată puternică, dar, după moartea lui, bărbaţii se îngrăşaseră şi deveniseră neglijenţi. De ce permitea James asta?

Îl zări pe bărbatul pe care-l cunoştea din copilărie în scaunul odinioară rezervat fratelui ei, în calitate de comandant. Era aşa neobişnuit ca James să-l revendice acum? El era noul şef al rezistenţei, la urma urmei. Ochii ei se îndreptară peste masa lungă spre Graham, aşezat la stânga lui James. La dreapta lui şedea sora ei, cu Robert alături. Toţi păreau destul de fericiţi, mai puţin Robert, care părea preocupat de gânduri mai sumbre. În timp ce-l privea, Claire se întrebă ce era în mintea lui. Anne avea dreptate în legătură cu ochii strălucitori ai tânărului conte. Nu combinaţia lor extraordinară de culori, ci lipsa lui completă de viclenie îi făcea aşa. Oare Graham îi împărtăşise bănuielile cu privire la James? Iar, dacă da, nobilul cavaler ar încerca să facă ceva în privinţa asta?

Ea ar fi trebuit să se ducă direct la ei şi să-i spună lui James totul. Până la urmă, lui James îi era loială. Dar el i-ar ucide pe Graham şi pe Robert pentru că lansaseră astfel de acuzaţii îngrozitoare şi poate chiar ar porni război împotriva clanului MacGregor. Ce ar trebui să facă? Se gândi să fugă de la Ravenglade, să fugă de toţi. Ştia multe locuri unde să se ascundă şi unde nu ar găsi-o niciodată. Ar putea să uite de toţi şi să nu se mai gândească niciodată la cine îl trădase pe fratele ei sau pe cine trădase ea. Dar asta ar fi o laşitate. Plus că nu putea să o lase pe Anne singură.

Ochii îi poposiră din nou asupra lui Graham, tolănit confortabil în scaunul lui, cu basca împinsă pe frunte. De ce îi spusese despre planurile ei şi ale lui James? Se gândise că avea să îi înţeleagă situaţia disperată, poate chiar că avea să fie de acord să o ajute. Dacă se lupta cu James, unul din ei avea să moară, cu siguranţă.

Îl privi pe James dându-şi capul pe spate şi râzând la ceva ce-i spusese Graham. Întâlni privirea serioasă a scoţianului şi înţelese ce făcea el. Îl făcea pe James să îl placă, să aibă încredere în el, aşa cum făcuse cu ea. Era arma cea mai eficientă a comandantului.

— A, Claire, haide şi stai cu noi, zise James şi îi făcu semn să vină la masa lor.

Nu voia să se ducă, dar privirea lui Graham o atrăgea spre el. Ea se schimbase în pantaloni curaţi şi o cămaşă cu mâneci bufante. Coada ei groasă de păr blond, împletit, îi atârna pe piept. Ochii lui îi studiară fiecare centimetru, într-o dezmierdare fierbinte. Dumnezeu să o ajute, ea ştia adevăratul motiv pentru care îi spusese tot. Ea voia să se încreadă în el, cu viaţa, cu inima ei. Voia să creadă că nu era aşa nepăsător faţă de ea. Că sărutările şi zâmbetele lui calde erau reale. Putea să fie blestemată pentru că îşi dorea asta, dar aşa era.

Când ajunse la masă, el se ridică şi-i oferi locul de lângă James. Ea îşi desprinse privirea de a lui şi se luptă să-şi controleze respiraţia când păşi în jurul lui, şi corpul ei îl atinse pe al lui.

Îi oferi lui James un zâmbet în timp ce se aşeza. Drept răspuns, el îi luă mâna şi apoi şi pe a surorii ei şi îşi îndreptă privirea mândră înspre oamenii din sală. Tot ce îi aparţinuse lui Connor îi aparţinea lui acum, şi Claire fu cuprinsă preţ de un moment de teroare şi de furie văzând cum savura el asta. Închise ochii, refuzând să analizeze gânduri atât de îngrozitoare. Îi veni să-i tragă un şut lui Graham pe sub masă pentru că i le băgase în cap.

— Lord Buchanan m-a informat că, atunci când monarhia va fi restaurată, îţi va cere mâna.

Claire făcu ochii mari spre Graham, convinsă că urechile o înşelaseră, şi îşi trase încet mâna din a lui James.

— E adevărat? întrebă ea, întorcându-se spre el.

Dându-i drumul lui Anne, James se aplecă în scaun şi îi aruncă o privire întunecată lui Graham.

— Ţi-am spus asta în secret.

— Îmi cer scuze, zise Graham cu un zâmbet

provocator, care nu avea nici urmă de regret. Îmi doream să văd încântarea din ochii ei, pe care mi-ai spus că o va simţi când va afla despre planurile tale pentru ea.

— James? Claire se dădu înapoi de lângă el, aproape aterizând în poala lui Graham. Ştii că nu mă voi căsători cu tine. De ce ai spune aşa ceva?

— De ce să nu te căsătoreşti cu mine, Claire?

El se răsuci în scaunul fratelui ei şi îi luă din nou mâna într-a lui.

— Ştiu că eu şi Connor obişnuiam să vorbim despre faptul că o să mă căsătoresc cu Anne, dar tu eşti cea mai mare. Acum, că fratele tău nu mai e, totul s-a schimbat. Sunt multe de luat în consideraţie.

— Poate Connor a ales pe altcineva ca soţ pentru Lady Stuart?

Toţi ochii se întoarseră spre Robert, care şezuse în tăcere până atunci. Nu ridică privirea imediat, dar continuă să deseneze cercuri mici pe masă cu degetul.

— Nu a discutat despre viitorul surorilor sale cu tine sau despre pământul pe care-l au ca zestre, în caz că el pierea? Îşi ridică ochii spre Buchanan. Cu siguranţă, un bărbat care a trăit o viaţă atât de periculoasă ca el a făcut aranjamente pentru ambele surori. Şi cu siguranţă şi-a împărtăşit dorinţele celui mai apropiat prieten.

— Cu siguranţă ar fi făcut asta, zise şi Graham, zâmbindu-i lui Claire când ea se întoarse să se uite la el.

— De fapt, le spuse James amândurora, Connor nu a făcut aranjamente pentru Claire. Ea a luptat alături de noi ca bărbat, şi el…

— Ca bărbat? întrebă Graham curios şi se holbă la el.

— Vrea să spună că lupt ca un bărbat, se grăbi Claire să explice. Nu-i aşa, James?

— Aşa e, se corectă James, ducând mâna sub masă, la tibie. Luptă ca un bărbat, şi adevărul e că se îndoia că ea avea să trăiască îndeajuns încât să apuce să se căsătorească.

Claire încremeni în scaunul ei. Simţea de parcă ar fi fost trăsnită de un fulger. Connor nu se îndoia că ea avea

să trăiască. Niciodată nu sădise în ea acea teamă. Da, era îngrijorat pentru ea, cum ar fi orice frate, dar avea încredere în ce o învăţase. Şi se asigurase că o învăţase tot ce ştia, pentru ca ea să trăiască.

Se şterse pe frunte. Dintr-odată, nimic nu mai avea sens. Connor fusese singurul bărbat din viaţa ei care o acceptase aşa cum era, îi acceptase viaţa pe care şi-o alesese. James ştia asta. De ce ar spune un lucru de o asemenea cruzime?

Nu putea să respire. Trebuia să plece de lângă ei şi să încerce să-şi pună ordine în gânduri. Familia ei îl iubea pe James, şi el îi iubea pe ei. Nu putea să accepte faptul că el îl urâse pe Connor şi îl trădase din gelozie. Nu. Scutură din cap, dar lacrimile i se adunară în ochi, şi ea sări în picioare, înainte să i le observe careva.

— Mă scuzaţi! Am nevoie de aer.

James şi Graham se ridicară în acelaşi timp, ambii pregătiţi să o urmeze.

— Angus, îl strigă Graham pe masivul său prieten în timp ce punea o mână pe umărul lui Buchanan, ca să-l oprească să plece. Ce fel de derbedeu fără maniere eşti, MacGregor, să cinezi în casa omului şi să nu-i oferi din licoarea ta? Îl bătu pe Buchanan pe braţ şi îi făcu cu ochiul. Mă ocup eu de fată. Stai şi bea cu Angus, doar să nu-i insulţi vărul, pe Brodie. Se aplecă şi adăugă în şoaptă: Ăla nu e prea întreg la minte.

Înainte să plece de la masă, Graham surprinse privirea lui Robert. El era cel care ar fi trebuit să o urmeze, la naiba! Graham ar respecta asta. S-ar aşeza şi ar încerca pentru a mia oară să şi-o scoată din gânduri. Dar, la naiba, îi văzuse lacrimile şi voia să meargă după ea.

Părând că îi citeşte gândurile sau poate văzându-i expresia chinuită, Robert îi făcu semn să se grăbească.

Capitolul 18

Ar fi fost bine să pot discerne mai uşor adevărul în ochii unui om.

Graham o găsi la terenul de antrenament. Era al doilea loc unde o căutase, după ce văzuse calul ei în staul. Sub lumina lunii pline, Claire găsise consolare în ce ştia să facă mai bine. El se apropie încet, cu ochii fixaţi pe frumuseţea siluetei ei în timp ce mânuia sabia către un adversar nevăzut, coada ei blondă legănându-se în jurul taliei. Conturată blând pe fundalul luminii incandescente a torţelor de pe zidurile castelului, ea era aidoma prinţeselor războinice de pe vremuri. Frumoasă, înflăcărată şi agilă. Era atât de frumoasă, încât i se păru aproape dureros să se uite la ea prea mult. Cu toate astea, nu-şi putea lua ochii de la ea. Când se luptase alături de el împotriva acelor hoţi, abia dacă avusese timp să îi observe mişcările. Acum, stătea în tăcere, observând execuţia impecabilă, fiecare combinaţie curgătoare de parare, atac, retragere şi împunsătură. Lama ei spinteca aerul într-un aranjament impecabil de sălbatic de talent, concentrare şi scop.

— Claire, şopti el şi se apropie de ea ca tras de un lanţ căruia nu-i putea rezista.

Ea se opri şi se întoarse spre el cu o expresie ce trăda atâta disperare, încât el aproape că alergă restul distanţei. Dintr-o mişcare a încheieturii, ea îşi puse sabia în teacă şi încercă să clipească, ca să alunge lacrimile care îi înceţoşau privirea.

— Graham, fratele meu nu se îndoia de priceperea mea.

— Înţeleg de ce.

Pe buzele ei apăru un zâmbet slab, dar dispăru atunci când vorbi din nou:

— Refuz să cred că James l-a trădat pe Connor.

— Nu contează, Claire. Eu nu voi pleca din Ravenglade fără tine.

Ea se apropie de el şi îşi ţinu răsuflarea când simţi că o inundă un dor imens. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de singură şi de vulnerabilă. Voia ca el să o ţină în

braţe, să-i spună că totul avea să fie bine şi că el se înşela în privinţa lui James.

— Nu credeam că în natura ta de ticălos are loc şi cavalerismul.

Se opri la mică distanţă de el şi îşi înălţă capul ca să-i întâlnească privirea.

— Nici eu.

El se uită fix în ochii ei, dorind-o, având nevoie de ea mai mult decât orice altceva în viaţă. Dar nu o atinse.

O înnebunea, căci Claire era conştientă de fiecare centimetru din corpul lui. Felul în care i se ridicau umerii şi cum se lăsau la fiecare respiraţie, pieptul rigid, exceptând bătăile agitate ale inimii, întinderea extravagantă a muşchilor calzi. El nu se mişcă atunci când ea se întinse după el, dar o privi cu ochi întunecaţi, umbriţi, înfometaţi.

Încurajată de tăcerea lui sau de nebunia ei, ea îşi întinse palmele pe pieptul lui, până la umeri. Mânată de o dorinţă pe care abia dacă o înţelegea, îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îl trase în jos.

— Să nu fii cavaler acum, te rog!

Nemaifiind în stare să îi reziste, Graham o cuprinse cu braţul pe după talie şi o ridică de pe pământ. Îi cuprinse gura cu o intensitate sălbatică, de posesie absolută, până când ea simţi că se îneacă în sărutul lui, că moare în braţele lui.

— Graham?

Vocea lui Robert în noapte le întrerupse îmbrăţişarea şi îi smulse lui Graham un geamăt chinuit. Se întoarse, ştiind deja că nu putea să spună nimic; cu toate astea, o duzină de cuvinte se luptau pe buzele lui.

— Rob, eu… îmi…

Doamne, îi părea rău. De ce nu putea să spună asta?

Robert se uită pur şi simplu la Claire, apoi la el şi după aceea la cizmele lui.

— S-au luat la bătaie înăuntru. Brodie i-a spart nasul lui Steven. E nevoie de tine.

Dându-l pe Graham la o parte din calea ei, Claire păşi în faţă.

— De ce i-a spart Brodie nasul? întrebă ea.

Îl plăcea pe căpitanul fratelui ei. Era un luptător curajos şi un prieten.

— Căpitanul a făcut o glumă despre clanul MacGregor, îi spuse Robert încet, calm pentru o persoană care tocmai ieşise dintr-o încăierare. Prea multă băutură.

— Ai naibii proşti!

Simţindu-l pe Graham în spatele ei, ea se răsuci pe călcâie.

— Ei bine, ai de gând să îi opreşti?

Ochii lui se mutară de la Robert la ea.

— Da. Ia-ţi sora între timp! Plecăm.

Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, înainte ca ea să poată protesta. Rămasă singură cu Robert, Claire îşi înclină capul spre el şi îşi aranjă uşor părul.

— Îmi imaginez ce crezi.

— Ce anume?

El îşi strânse mâinile la spate şi se uită în jos spre ea.

— Că sunt o proastă, zise şi oftă, închizând ochii. El nu ţine la nimeni.

— Asta nu e adevărat, milady.

Ea deschise ochii şi încuviinţă din cap, frustrarea ei fiind limpede.

— Da, ţine la tine şi ţine la Callum MacGregor. Aud asta din glasul lui. Dar ştii exact ce vreau să spun.

— Nu cred că eşti o proastă, zise el cu ochii blânzi, şi Claire îşi dădu din nou seama cât de incredibil de chipeş şi de bun era.

Anne ar fi fericită cu bărbatul acesta.

— Haide, zise el şi-i întinse braţul. Să mergem înăuntru, înainte ca Angus să dărâme castelul.

Luându-l de braţ, Claire zâmbi şi se lipi de el când mergeau.

— Mi-ai devenit prieten, parlamentarule.

— Asta mă bucură.

Ea se uită la maxilarul lui puternic, la părul negru, moale, cârlionţat uşor la ceafă şi la genele acelea – la naiba, Anne avea dreptate, chiar erau lungi.

— Ce părere ai despre Anne?

Ea zâmbi când simţi că el se încordează.

— Înţeleg. Obişnuiam să cred că James ar fi un soţ bun pentru ea, dar văd cum se uită la tine şi trebuie să recunosc că…

El se opri din mers şi se întoarse să se uite direct la ea.

— Trebuie să ştii ceva, Claire.

Ea îşi feri privirea.

De ce trebuiau să vorbească despre asta?

— Graham mi-a spus deja.

— Chiar aşa?

— Da, el crede că James e în spatele morţii lui Connor. Asta crezi şi tu, atunci?

— Da, dar asta…

— Nu, vă înşelaţi amândoi. Există o explicaţie pentru toate astea. Voi vorbi cu James despre asta, şi el îşi va dovedi nevinovăţia faţă de voi.

— Să-mi dovedesc nevinovăţia?

Claire şi Robert tresăriră când James ieşi din întuneric chiar în faţa lor.

— În ce privinţă?

Ochii lui de culoarea safirului se opriră asupra lui Claire mai întâi şi apoi asupra lui Robert.

— James. Claire îi atrase cu blândeţe atenţia spre ea. Putem să vorbim un pic în solariu?

Văzând privirea îngrijorată a lui Robert, James încuviinţă din cap şi o luă de mână.

Robert sări în partea cealaltă a ei, refuzând să o lase singură cu Buchanan.

— Ar trebui să-l luăm şi pe comandantul Grant, sugeră Claire când intrară în castel. Acestea sunt lucruri pe care ar trebui să le audă şi el.

— Desigur, fu James de acord, amabil. Dar atunci ar trebui să-i aduc pe Steven şi poate şi pe alţii, Claire. O amuţi cu o privire insinuantă când ea dădu să protesteze. Nu ştiu ce ţi-au spus oamenii aceştia, dar, dacă m-au acuzat de ceva, ar trebui să stau alături de ei neprotejat şi

singur?

— Nu, admise ea blând. Sigur că nu.

Cineva avea să sfârşească mort.

— Lord Campbell poate să-i spună lui Grant ce a auzit.

— Foarte bine, haide să mergem, atunci!

Buchanan o conduse spre scări. În trecere pe lângă sala mare, Robert se uită înăuntru, dar nu-l văzu pe Graham în mulţime.

Solariul mic de deasupra era, în mod evident, un loc unde Claire petrecuse mult timp cu fratele ei. Postura ei deveni mai relaxată de cum intrară. Zâmbi, traversând încăperea spre un scaun cu spătar înalt, din stejar sculptat şi catifea roşie. Stătu în faţa lui şi îl privi cu o expresie gânditoare, înainte să se întoarcă şi să se aşeze.

— James, începu ea fără să aştepte, în timp ce Robert îşi trase un scaun mai puţin decorat lângă ea.

James alese să stea în picioare, iar Claire trebui să-şi înalţe capul ca să se uite la el.

— Oaspeţii tăi nu îţi vor răul. La fel ca tine, sunt dornici să descopere cine e bărbatul care l-a trădat pe Connor.

— Atunci, de ce nu sunt la Edinburgh, ca să-l acuze?

— Pentru că, îi răspunse Robert, şi, când ridică privirea, dispreţul lui pentru Buchanan se citea limpede în privirea lui, nu avem de ce să îl bănuim pe generalul Monck.

James îşi strânse buzele, şi mâna îi alunecă spre sabie. Claire sări în picioare, dar Robert rămase nemişcat.

— Mă acuzi că mi-am trădat fratele?

Robert întâlni privirea criminală a lui Buchanan cu aceeaşi ferocitate.

— Nu am făcut o astfel de acuzaţie.

Exact când Claire începuse să-şi relaxeze umerii, uşurată că fusese evitată o confruntare, Robert se ridică încet.

— Connor Stuart nu a fost fratele tău.

Claire închise ochii şi scrâşni din dinţi. Cum putea să spună un asemenea lucru? Şi ce naiba era cu nebunul?

Robert Campbell nu ştia cum să lupte, şi iată-l aici, urlând ca un leu. Un leu mort dacă ea nu făcea nimic.

Păşi între ei şi îi puse lui James o mână pe piept.

— Ştiu că nu ai făcut un lucru aşa îngrozitor. Ea se uită în ochii dragului ei prieten şi văzu jignirea profundă pe care Robert şi Graham i-o aduseseră. Dar ei nu te cunosc aşa cum te cunosc eu. Explică-i lui Lord Campbell cum a murit Connor, aşa cum mi-ai povestit mie.

Privirea lui tăia ca sticla, atingând-o până în măduvă.

— Te îndoieşti de cuvântul meu, şi asta în faţa unui Campbell, Claire?

— Nu, nu e asta…

Claire scutură din cap.

— Mi-ai cerut să îi explic. Lui!

— Te-aş rugat să nu strigi la ea, îl avertiză Robert pe deasupra capului ei.

Pe chipul lui James apăru un rânjet diabolic în timp ce-şi scotea sabia cu o mână şi o împingea pe Claire din drum cu alta.

Lama lui zbârnâi în timp ce Claire căzu peste scaunul fratelui ei şi îşi sparse buza. Nu putu face nimic altceva decât să închidă ochii când James se năpusti asupra bietului Robert. Lama lui însă nu întâlni carne, ci oţel. Sunetul îi făcu dinţii să i se strepezească. Sări în picioare, pregătită să îl ferească pe bietul Robert de încă un atac. Cineva trebuia să-l salveze. În schimb, făcu ochii mari, în timp ce urmărea sabia tânărului conte mişcându-se ca fulgerul de iute în lumina focului din şemineu. Întâmpină al doilea asalt al lui James cu un pas bine calculat la stânga şi o combinaţie de blocaj, arc şi pendulare.

Pe toţi dracii, Claire ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost îngrozită pentru amândoi. Băiatul chiar ştia să lupte! Când Robert îşi ridică sabia deasupra capului şi lansă o lovitură care-l împinse pe James înapoi spre uşă, ea îşi regândi prima opinie despre cine nu avea să supravieţuiască altercaţiei.

Trebuia să facă o mişcare şi să intervină, se gândi ea, dar uşa se deschise, şi James căzu în braţele lui Graham.

Imediat, Robert îşi puse sabia în teacă şi îi zâmbi prietenului său, recunoscător că Graham îl salvase de la a fi nevoit să-l omoare pe Buchanan.

Graham nu îi întoarse zâmbetul, dar îşi fixă privirea pe sângele care păta buza lui Claire. Chipul lui căpătă o expresie dură când îl ridică pe James, îl apucă de ceafă şi-l izbi cu faţa de perete.

Când se întoarse să o verifice pe Claire, lăsând corpul moale al lui James din mână, ea era deja în spatele lui, luându-şi avânt. Pumnul ei îl lovi direct în gură şi-i dădu capul pe spate. Ţinându-se de maxilar, el se uită în jos la ea cu o expresie de uluire. El dădu să o apuce, dar ea îşi luă din nou avânt. De data asta, o prinse, o răsuci şi o luă la subraţ.

— Hai să plecăm naibii de aici, zise el şi-i aruncă lui Robert o privire enervată în drum spre uşă. O să-mi spui mai târziu ce s-a întâmplat.

— Sunteţi nebuni? strigă Claire la amândoi în timp ce-şi înfigea unghiile în braţul răpitorului ei şi încerca să-l lovească. Nu merg nicăieri cu voi!

Ea îşi răsuci braţul ca să-l pocnească pe Graham în piept, dar nu reuşea să-şi ia avânt.

— De ce i-ai făcut asta? Cred că i-ai spart nasul.

— Claire, dacă nu vrei să ne omori pe toţi, ar fi bine să taci.

Ea se uită în sus la Graham cu coada ei lungă, împletită, măturând podeaua.

La naiba cu el, avea dreptate. Dacă Steven o vedea dusă aşa pe scări ca un sac cu grâu, avea să alerteze gărzile. Graham şi Robert nu ar mai ieşi în viaţă din Ravenglade. Înghiţi-i-ar iadul, de ce îi păsa?

— Pune-mă jos, afurisit fiu de căţea, vorbi ea printre dinţi către Graham. Deşi nu meriţi, voi face ce pot ca să vă salvez, dar eu şi Anne nu plecăm din Ravenglade cu voi.

Când picioarele îi atinseră podeaua, ea îşi netezi cutele de la mâneci şi făcu un pas în faţă. Pieptul lui Graham o opri să mai facă încă unul.

— Nu plec de aici fără tine, Claire, vorbi el iute,

strângând din dinţi şi străfulgerând-o cu privirea. Dacă insişti să rămâi, nu am de ales decât să mă întorc la Buchanan acum şi să mă asigur că nu va mai reprezenta niciodată o ameninţare pentru tine.

Claire se albi. Doamne sfinte, el vorbea serios. L-ar ucide pe James.

— Te urăsc, şopti ea, respirând sacadat.

El înghiţi în sec şi, pentru o clipă, ei i se păru că era pe cale să cedeze, dar apoi privirea lui deveni dură, fără milă, fără scrupule.

— Hotărăşte-te!

— Am de ales? răspunse ea acru.

El clătină din cap, dovedindu-i că nu avea deloc de ales.

— Vei face cum îţi spun şi îmi vei asculta poruncile. Dacă vom fi nevoiţi să ne luptăm ca să ieşim de aici, multe vieţi se vor pierde, de ambele părţi.

Claire aprobă cu o mişcare încordată a capului şi îi lăsă pe el şi pe Robert să o conducă pe scări în jos. Ce altceva putea să facă? Dacă ţipa, Steven avea să vină degrabă. S-ar isca o luptă, şi Claire va trebui să aleagă de partea cui să lupte. Era mânioasă pe Graham, dar ştia că nu ar putea să lupte împotriva lui.

Când ajunseră la ultima treaptă, Graham studie sala mare cu ochi ageri. Îl găsi mai întâi pe Steven, aşezat, cu faţa ştearsă de sânge. Continuă să înainteze până când îl găsi pe cel pe care-l căuta.

Un semn discret din cap de la comandantul lui îl făcu pe Brodie să se ridice. Într-o clipă, ordinul ajunse prin toată sala şi fiecare MacGregor îl urmă. Plecau, şi era posibil să trebuiască să-şi croiască drumul prin luptă. Fiind războinici, ştiau că uneori retragerile grăbite nu puteau fi evitate. Nu era nicio laşitate în asta. Aveau să lupte într-o altă zi.

Angus conduse grupul prin încăperea aglomerată, statura lui masivă croindu-i drum drept lui Graham. Robert fugi la masă şi o luă pe Anne.

— La grajduri, comandă Graham. Angus şi Donel vor fi ariergarda, în timp ce eu şi Robert vom coborî podul cu

lanţuri. Se uită la prietenul lui masiv. Angus, dacă cineva vine după ele, ia-i capul.

— Nu! şopti Claire înfierbântată.

Nu putea permite ca oamenii lui Connor să fie ucişi de clanul MacGregor.

Graham îi aruncă o privire şi apoi îşi retrase ordinul, spunându-i lui Angus să îi facă să doarmă, în schimb.

— Claire, ce se întâmplă?

Ochii lui Anne erau mari de frică, şi ea se agăţă de încheietura surorii ei.

— De unde se lasă podul, Claire? întrebă Graham, întrerupând-o pe Anne.

Aruncându-i o privire plină de reproş, ea îi spuse, apoi o împinse uşor pe sora ei înainte, urmându-i pe ceilalţi afară.

Când ajunseră la grajduri, Brodie o îmboldi în întuneric.

— Ştii unde sunt staulele, trebuie să le deschizi. Acum!

Claire alergă în grajduri şi dădu drumul la cai în timp ce Angus şi Donel li se alăturară, nestingheriţi. Brodie fu primul care încălecă, primul care ieşi. Claire luă ultima poziţie, cu Anne între ea şi Angus. Se grăbiră spre curtea interioară luminată de lună şi opriră la podul cu lanţuri, aşteptând să fie coborât.

Pe toţi dracii, ce ar trebui să facă? Claire se uită în urma ei. Instinctele ei îi spuneau să se întoarcă. Nu putea să-l abandoneze pe James. Nu avea să o ierte niciodată. Dar, dacă s-ar întoarce, Graham l-ar omorî. Era sigură de asta. De ce? De ce îl bănuia pe James de un lucru aşa îngrozitor? Oare el şi Robert s-ar duce la Monck pentru a-i împărtăşi această bănuială? Nu, nu puteau, pentru că nu aveau dovezi. Nu puteau face nimic. Nimic în afară de a-l omorî chiar ei. Doamne sfinte, dacă făceau asta chiar acum?

— Claire, te rog, spune-mi ce se întâmplă! Vocea îngrozită a surorii ei o aduse înapoi la realitate. De ce fugim aşa? Ce s-a întâmplat?

— O neînţelegere, o linişti Claire. Îţi voi explica mai târziu, dar nu ai de ce să te îngrijorezi.

Când podul masiv cu lanţuri scârţâi şi începu să coboare, Claire închise ochii şi încercă să-şi calmeze bătăile iuţi ale inimii. Se duseseră direct la camera podului, aşa cum ceruse Graham. Se simţea uşurată. James era în viaţă.

Scândurile groase coborau repede. Mult prea repede. Ea îşi acoperi urechile când podul căzu cu un bubuit, aruncând pământ şi aşchii de lemn în toate direcţiile.

— Hai să mergem! îl auzi pe Brodie poruncind şi i se alătură traversând în goană.

Când ajunseră pe partea cealaltă, Claire îşi întoarse calul. Oamenii din Ravenglade nu aveau cum să nu fi auzit asta! Aşa era. Căpitanul fu primul care ieşi, urmat de o întreagă trupă. La dreapta ei, Claire văzu o sclipire de metal sub lumina lunii când Brodie îşi scoase sabia lungă din teacă.

— Steven, opreşte-te! Nu veni peste pod! strigă Claire spre el şi nu fu surprinsă când el o ascultă, oprindu-i şi pe ceilalţi.

— Milady, ce înseamnă toate astea? întrebă el, arătând spre pod, neştiind de ce ea, sora ei şi cei din clanul MacGregor erau pe partea cealaltă.

— Mă tem că trebuie să plecăm. Avem o călătorie lungă în faţa noastră, ştii.

Ea se rugă din tot sufletul pentru un miracol care să-l facă pe căpitan să zâmbească pur şi simplu şi să le ureze drum bun. Gemu când Steven începu din nou înaintarea.

— De ce sunt doar paisprezece cai cu voi? El se uită peste pod la ei, mijind ochii să vadă cine lipsea, dar era prea întuneric şi se afla prea departe. Unde sunt ceilalţi doi călăreţi?

Claire se uită la poarta castelului. Da, unde naiba erau Graham şi Robert? Cum aveau să treacă de Steven şi de mica armată din spatele lui? Degetele i se încordară pe hăţuri, dar reuşi să îşi menţină vocea calmă când strigă spre ei.

— Tocmai primesc mâncarea de la Amish, bucătarul.

Ar trebui să apară în orice clipă. Ah, zise şi zâmbi peste umărul lui Steven, la Graham şi Robert, care veneau de după grajduri, caii lor ridicând pământul cu copitele. Iată-i acum!

Ea îşi îndreptă din nou privirea spre Steven când acesta duse mâna la sabie.

— Căpitane, îi vei lăsa să treacă.

Spre necazul şi tristeţea ei, Steven nu o ascultă de data asta. Cu un strigăt de comandant, le ordonă oamenilor săi să ocupe formaţia de luptă. Din fericire, cei mai mulţi erau prea beţi ca să mai recunoască o direcţie.

Cu un blestem, Claire îşi smulse basca de la centură, îşi ascunse coada sub ea şi îşi mână calul peste pod. Trebuia să-l oprească pe Steven înainte să ridice sabia spre Graham şi spre cei doisprezece scoţieni masivi care se grăbiră în urma ei. Intenţiona să-l oprească pe căpitan, nu să-l omoare. Aşa că, atunci când ajunse la el, îşi trecu sabia peste piept şi lovi tare peste a lui, aruncându-i-o din mână.

— Căpitane, vei porunci să se oprească! îi ordonă ea cu aceeaşi voce pe care ar fi folosit-o fratele ei, arătând foarte mult ca el, aşa, cu basca lui pe cap. Lama ei sclipi sub lumina lunii, şi vârful ei se opri la gâtul lui Steven. Nu mă obliga să-ţi spun a treia oară.

Steven se uită la ea cu furie mută, dar nu făcu nimic când Robert goni pe lângă el spre Anne. Graham îşi încetini armăsarul când ajunse lângă Anne.

— Asta e o mare neînţelegere, Steven, îi zise Claire căpitanului, regretul îmblânzindu-i glasul. Mă voi întoarce şi îţi voi povesti totul. Dar, deocamdată, trebuie să faci cum îţi spun.

Ea îşi puse sabia în teacă, luă hăţurile şi porni în goană cu Graham peste pod, fără să mai spună ceva.

Capitolul 19

În ce să ne mai încredem, în afară de ce am fost

învăţaţi?

Nu fură urmăriţi în pădurile întunecate. Cu toate astea, continuară să călărească printr-un labirint de stejari groşi şi mesteceni până a doua zi dimineaţă. Călătoriră spre vest, evitând Killiecrankie şi pe oamenii lui James şi nu se opriră decât când ajunseră la Loch Tay.

Claire o ajută în tăcere pe sora ei să descalece. Picioarele lui Anne cedară sub ea, pentru că stătuse atâta vreme în şa, dar, când o conduse de lângă cal, Claire o lăudă că nu se plânsese. Graham le privi când ajunseră în centrul luminişului însorit, şi Claire întinse pătura surorii ei. Ochii lui o urmăriră un moment mai târziu când Claire traversă tabăra şi se lăsă pe vine la marginea lacului, ca să-şi bage mâinile în apă. Voia să se ducă la ea şi să o ia în braţe, să se asigure că nu era rănită în altă parte în afară de buză. La naiba, nu avea să uite niciodată cum arătase ea când îi spusese că îl ura. Era furioasă pe el pentru că o făcuse să plece din Ravenglade şi pentru că-l dăduse pe Buchanan cu capul de perete, când, de fapt, ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu îl străpunsese pe ticălos cu sabia după ce îi văzuse gura însângerată. Cum putea să ştie că ea se lovise din greşeală? În timp ce călăreau, Robert îi povestise ce se întâmplase. Ea credea în nevinovăţia lui Buchanan, şi Graham nu o putea învinui. O astfel de trădare din partea unui prieten era greu de acceptat. Nu avea să o forţeze să asculte alte acuzaţii ale sale împotriva bărbatului pe care ea îl considera prieten. Era în siguranţă acum, departe de ucigaşul fratelui ei. Trebuiau să-i spună generalului Monck, desigur, dar asta putea aştepta până când ajungeau la Skye. Graham nu voia să se gândească acum la ce avea să se întâmple apoi. Monck avea să meargă înainte cu aranjamentele pentru căsătoria dintre Claire şi Rob. Dar cum rămânea cu Anne, acum, că logodnicul ei avea să fie spânzurat, cu siguranţă?

Rob nu spusese nimic despre sărutul pasional pe care-l văzuse între prietenul lui cel mai bun şi logodnica sa, iar Graham îşi dorea să o fi făcut. El avusese multe fete – ar

fi putut să aleagă o duzină de alte femei. Avea inima aşa neagră încât să ia femeia prietenului său? Ce era nebunia asta care îl făcea să o dorească pe Claire Stuart mai mult decât pe oricare alta?

Înjură soarta care îl adusese la ea. Cum naiba putuse să i se schimbe viaţa atât de mult într-un timp atât de scurt? Nu reuşea să gândească limpede cu privire la nimic altceva în afară de ea. Nici la luptă. Nici la femei. Doar la ea. La gura ei. La ochii ei. La părul ei. La parfumul ei.

Ştia cum călca, cum vorbea, mânca, respira. Îl înnebunea. La naiba, chiar şi când îl pocnise în gură, îi venise să o tragă în braţele lui şi să o sărute până leşina. Privirea i se îndreptă din nou spre ea. Îl lăsa fără aer, chiar aşa, arătând ca un băiat...

El se îndreptă spre ea, de parcă picioarele lui ar fi avut o minte proprie. Ochii îi erau aţintiţi la boneta de pe cap. La naiba, avusese dreptate! Teama îl cuprinse ca niciodată până atunci când se gândi la ea luptând singură cu oamenii guvernatorului.

Când ajunse la ea, se aşeză pe vine şi se uită la luciul apei.

— Tu ai fost cea care i-a atacat pe oamenii lui Monck.

Ea încuviinţă din cap fără să se uite la el.

— Monck l-a trădat pe Connor.

— Nu cred că a făcut-o, zise el încet, întorcându-se spre ea. La naiba, Claire, ai fi putut fi ucisă.

— Dar n-am fost.

El îi studie chipul în timp ce ea continua să se uite spre lac. Nu ştia dacă să o scuture pentru că fusese aşa nesăbuită sau să-i admire curajul şi priceperea. Cum Dumnezeu trăise Connor în fiecare zi cu teama îngrozitoare pentru siguranţa ei? „El a învăţat-o să lupte ca un bărbat”, îşi răspunse Graham. Mai mult decât atât, fratele ei o pregătise să fie un războinic. Şi, cu toate astea, iat-o aici, o fată, mai frumoasă ca oricare alta, punându-i inima pe jar cu o dorinţă care-l cutremura până în străfunduri.

— Tu şi Robert vă înşelaţi, zise ea încet. James l-a iubit pe Connor. Nu l-a trădat, iar eu nu te voi ierta

niciodată pentru că l-ai lovit.

— L-am lovit pentru că am crezut că te-a lovit pe tine, o corectă el.

Când ea îşi înclină în sfârşit capul să se uite la el, arcuirea curioasă a sprâncenei ei blonde şi strălucirea frumoasă a ochilor ei albaştri îl loviră direct în plex. Se întoarse, ştiind că, dacă ea se uita în ochii lui, avea să descopere o slăbiciune care-l speria ca naiba. O slăbiciune pentru ea, doar pentru ea. El era un războinic din Ţinuturile înalte, dispus să lupte în orice război, dar chiar şi el ştia că trebuie să se retragă atunci când înfrângerea e iminentă.

Se ridică şi plecă de lângă ea, fără să se mai uite înapoi.

Când trecu pe lângă Robert, evită, vinovat, privirea prietenului său. Luă plosca lui Angus pe care acesta tocmai o ducea la buze şi intră în desişul pădurii până când aceasta îl înghiţi de tot.

*

Claire îl privi cum se îndepărta, dorindu-şi, pentru prima oară în viaţă, să aibă relaxarea candidă a surorii ei. Anne l-ar fi chemat înapoi, aruncând disciplina şi mândria în vânt. Claire voia să ştie ce din firea ei schimbase un ticălos arogant într-un urs morocănos. Aproape că-l omorâse pe James pentru ea, nu pentru Connor. Dar el o amenințase că avea să-i ucidă cel mai drag prieten, îşi reaminti ea. O obligase să plece de la Ravenglade într-un fel în care să-l convingă pe bietul James că şi ea credea în vinovăţia lui. O, cum putea Graham să-l suspecteze? Ea înţelegea că Graham nu-l cunoştea pe James aşa cum îl cunoştea ea, dar ce motiv să fi avut pentru a crede că un om care-l iubea pe fratele ei la fel de mult cum îl iubea ea l-ar fi condus la moarte? Existau şi alte motive în spatele acuzaţiilor lui? Graham ceruse să ştie dacă ea îl iubea pe James. Era oare gelos? Ea era antrenată să îşi asculte instinctele, iar instinctele îi spuneau că Graham o îmblânzise. Se simţea din felul în care o săruta, cu dorinţă de posesiune şi

capitulare în acelaşi timp. Se vedea în ochii lui, care o urmăreau mereu, de parcă l-ar fi încântat, dar şi chinuit imediat după aceea. Ţinea oare la ea? Nu, el era un egoist arogant de cea mai rea speţă. În afară de asta, nu credea cu adevărat că Graham era genul de bărbat care l-ar ucide pe altul din gelozie.

Era vina ei. Ea îi permisese lui Graham să o păcălească şi să o facă să îi spună lucruri despre James care puteau fi incriminatoare.

Graham Grant era un războinic care ştia cum să îşi folosească farmecul devastator, dar şi pumnii, ca să obţină ce dorea.

Da, îşi aminti promisiunea lui de a nu fi dovedit de ea, felul în care zâmbise fără efort alături de James în sala mare, în timp ce conspira împotriva lui. Voia să creadă dorinţa arzătoare din sărutul pe care el i-l dăduse lângă terenul de antrenament din Ravenglade.

Dar cum putea să fie astfel, când, în momentul care se terminase, arăta ca şi cum s-ar fi urât pe sine? Ea se uită urât în direcţia în care plecase Graham. Voia să ştie de ce îl acuzase pe James şi ce intenţiona să facă în privinţa asta. Plus că era al naibii de sătulă să reprezinte motivul pentru starea lui de spirit neplăcută. Oare o găsise atât de neatrăgătoare încât obţinerea unui favor de la ea, indiferent pentru ce-l voia inima lui de ticălos, îi repugna? Hotărâtă să obţină nişte răspunsuri, ea se ridică, îşi scuturã pantalonii de praf şi porni după el.

Claire îşi croi drum printre crengi ţepoase, se urcă pe stânci şi se luptă cu roiuri de ţânţari, blestemând tot drumul. Unde naiba era? Fir-ar să fie, dacă era beat şi căzuse în mâinile tâlharilor, avea să-l omoare.

De ce naiba îl căuta, când putea să aştepte să se întoarcă pentru a-l lua la întrebări?

Se străduí să se convingă că nu ea vreo fătucă zăpăcită care alerga după el aşa cum o făcuse Lianne la han. Avea să-i şi spună asta!

Aproape că ajunse direct în lac. Pădurea se termină deodată, cu o pantă de vreun metru direct în faţa ei. Ar fi

căzut, împiedicându-se de câteva stânci, şi ar fi aterizat cu faţa în apă. Când ridică privirea, îl văzu şi aproape se prăvăli.

Stând la soare, ca unul dintre prinţii leneşi ai lui Poseidon, Graham era întins pe spate pe un bolovan mare de pe mal, cu hainele şi armele în apropiere. Părul auriu era dat pe spate. Pe pieptul lui gol sclipeau picături de apă care se prelingeau în firişoare sinuoase peste abdomenul ferm şi în jos prin pliul din dreptul şoldurilor înapoi în apă. Un braţ era întins într-o parte, mâna strângând plosca lui Angus. Cealaltă mână era ascunsă vederii, sub suprafaţa întunecoasă. Muşchii lui flexau în timp ce strânsoarea devenea mai puternică, şi el îşi mişca braţul în sus şi în jos.

Dintr-odată, Claire înţelese ce ţinea el. Ştia despre mădulare, pentru că văzuse şi auzise destule despre ele în garnizoană.

Descoperise din greşeală cum se consolau bărbaţii când erau prea mult fără o femeie. Ştia, din încordarea lui, că mădularul lui era probabil umflat şi tare. Îl privi, fascinată de plăcerea de pe faţa lui, care devenea mai fierbinte şi mai năduşită pe măsură ce braţul cobora şi trăgea. Nu mai văzuse un bărbat la orgasm. La naiba, era păcătos, dar ea nu-şi putea feri privirea. Nu voia. În mod şocant, ea începu să se întrebe cum ar fi să înoate la el şi să se agaţe de corpul acela tare. Ochii ei savurară formele lui frumoase, când el se încovoie, braţul mişcându-i-se cu o grabă care îi făcea buzele să se ţuguie şi pe el să strângă din dinţi. În cele din urmă, îşi dădu capul pe spate şi gemu într-un extaz netulburat. Claire nu-şi dădu seama, până nu se termină, că ea gâfâise împreună cu el. Apoi fugi.

Trecu printre copaci şi direct spre tabără, de parcă ar fi fost o hoardă de generali pe urmele ei. Anne ridică privirea, uimită. Robert sări în sus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, uitându-se în urma ei.

Folosind tot controlul pe care-l mai avea, Claire zâmbi şi flutură din mână ca să le alunge îngrijorarea.

— Nu e nimic, mi s-a părut că am văzut un mistreţ, atâta tot.

El nu păru convins.

— Nu l-ai căutat pe Graham?

Ea scutură din cap şi se îndepărtă de el.

— Nu, aş prefera să nu vorbesc despre el.

„Sau să mă gândesc la el vreodată”, îşi zise ea, înroşindu-se până la rădăcinile părului. Se simţea ca o străină în propria piele. O târfă neruşinată, care îi spiona pe bărbaţi când ei… Obrajii i se înroşiră şi mai tare, şi ea se întoarse cu spatele la ceilalţi, de teamă că ar putea vedea şi recunoaşte profunzimea depravării ei.

Anne nu s-ar fi uitat niciodată. Şi cu siguranţă nu s-ar fi simţit excitată. Sora ei era pură şi modestă, cu mintea plină de gânduri feminine, nu imorale. Anne era blândă şi delicată – genul de femeie pe care bărbaţii o preferau. De ce nu putea să fie mai mult ca Anne? Connor nu îi pusese niciodată întrebarea asta. El fusese singurul bărbat din viaţa ei care acceptase complet că ea prefera să se lupte, nu să brodeze. Îşi închise ochii, simţind dorul de el. Ar fi vrut să discute cu el despre aceste porniri nefamiliare, necaste, aşa cum vorbea cu el despre orice.

Îl auzi pe Graham intrând în tabără. Faţa ei se înroşi din nou când el trecu pe lângă ea, umplându-i plămânii cu mirosul de pădure şi de apă curată. Nu reuşi să se abţină şi îşi ridică privirea să se uite la el când îi dădu lui Angus plosca înapoi, dar îşi dori să nu o fi făcut. El arăta înnebunitor de viril, pe jumătate îmbrăcat, la fel cum arătase şi gol. Tunica i se legăna în mână. Tartanul îi era drapat jos pe şolduri, stârnindu-i ei simţurile cu priveliştea splendidă a spatelui lui lat şi a taliei înguste. La naiba, chiar şi vederea gambelor lui în cizme îi tăia răsuflarea. El se întoarse, şi ea ridică privirea, îngrozită să constate că el se uita ţintă la ea. Se înroşi de la gât până-n creştet.

— Ar trebui să plecăm acum. Am putea să traversăm muntele până mâine, zise ea, nevrând să mai stea acolo nicio clipă, fără să aibă altceva de făcut decât să se holbeze la el.

— Mai întâi, dormim, răspunse el, aruncându-şi tartanul de lână peste umăr. Nu mai spuse nimic, ci doar se

aşează sprijinit de scoarţa aspră a unui stejar bătrân şi închise ochii.

— Claire, o strigă sora ei din spate. Scoate basca aia îngrozitoare şi vino lângă mine!

Claire îşi dădu jos basca, pe care şi uitase că o purta.

Nu era de mirare că Graham se uita încruntat la ea tot timpul. Se duse la Anne şi se aşează lângă ea.

— Îmi aminteşti de Connor, oftă Anne întristată, trăgând-o pe Claire mai aproape de ea. Voi doi aţi semănat întotdeauna foarte tare.

În mod normal, Claire s-ar fi bucurat de un asemenea sentiment, dar acum nu făcea decât să îi aducă aminte faptul că ea avea însuşiri masculine.

— Lasă-mă să mă ocup de părul tău un pic, zise Anne, aşezându-se în spatele ei. Doamne, arată de parcă nu ar mai fi fost desfăcut din coada asta de ani întregi.

Fără să aştepte aprobarea surorii ei, Anne trase de sfoara care lega coada lungă şi începu să desfacă împletitura lui Claire.

— Robert mi-a spus ce s-a întâmplat. Eşti supărată din cauza lui James.

— Dar tu nu? Claire se întoarse uşor. Nu dai crezare nebuniei ăsteia despre faptul că el l-ar fi trădat pe Connor, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Dar ei încearcă doar să ne protejeze. Cineva e răspunzător de moartea lui Connor.

— Da. Generalul Monck.

— Nu cred nici asta.

Acum, Claire se întoarse complet spre sora ei.

— Cum să nu crezi? Ce minciuni ţi-a spus, Anne?

Sora ei doar ridică din umeri şi o întoarse pe Claire înapoi.

— În ciuda a ceea ce crezi, nu sunt atât de naivă să cred orice mi se spune.

— Nu asta am vrut să spun.

— Faptul că nu mi-am petrecut zilele mânuind sabia împreună cu Connor nu înseamnă că el nu mi-a spus lucruri.

— Ştiu asta, Anne.

— El vorbea numai de bine despre generalul Monck, iar, după ce am petrecut timp cu guvernatorul, am înţeles de ce.

Claire nu spuse nimic în timp ce sora ei îşi trecea degetele prin părul ei.

— Înţeleg, de asemenea, că Robert şi Graham sunt de părere că James e vinovat.

Ea o ţinu bine de umeri când sora ei încercă să se răsucească iar.

— Claire, nu spun că sunt de acord, doar că înţeleg. James a fost cel care i-a transmis lui Connor acel presupus mesaj de la guvernator. Fratele nostru avea încredere în Monck, da, dar avea încredere şi în James. Ar fi făcut ce l-ar fi rugat oricare din ei.

Claire scutură din cap. Nu avea niciun sens.

— De ce l-ar vrea James mort pe Connor, Anne? Doar îl iubea.

În spate, sora ei oftă.

— Nu ştiu şi nu ştiu cum am putea afla adevărul.

— Ştiu deja adevărul. James e nevinovat. Îl cunoaştem de-o viaţă. Trebuie să avem încredere în el.

Anne aprobă din cap şi continuă să desfacă şuviţe groase din părul lui Claire.

— Robert m-a asigurat că, atâta vreme cât vom continua să mergem spre Skye, unde ştie că vom fi în siguranţă, nici el şi nici Graham nu ne vor părăsi ca să se întoarcă la Edinburgh. Aşa că nu trebuie să ne facem griji cu privire la James în momentul ăsta. Robert a ghicit, de asemenea, că tu te-ai luptat cu oamenii generalului Monck. Dar să nu te temi. Mi-a promis că nu îi va spune guvernatorului.

— E foarte amabil din partea lui, bombăni Claire, permiţându-şi să se relaxeze o clipă, acum, că ştia că James era în siguranţă şi nu avea să atârne în ştreang – deocamdată.

— Da, e amabil. Mi-a spus despre sora lui, Katherine, care e la Skye. A zis că ea e o combinaţie între mine şi tine.

Poate să mânuiască o sabie, dar e finuţă ca o roză.

„Anne fiind roza, desigur”, se gândi Claire deznădăjduită şi îşi strânse genunchii la piept.

— O, acum înţeleg de ce îţi ţii părul aşa strâns împletit. E atât de bogat! Anne trase şi răsuci buclele lungi ale lui Claire, dar renunţă curând la ce voia să facă. Cred că două cozi ţi s-ar potrivi mai bine. Am nevoie de încă o aţă.

Amândouă se uitară în jur, dându-şi seama că nu era nimic în iarbă care să poată fi folosit. Aşa că Anne o bătu pe sora ei pe umăr.

— Du-te şi roagă-l pe scoţianul tău să îţi dea un fir din tartanul lui. Arată destul de jerpelit. Ar trebui să fie destule aţe care să atârne.

— Nu e scoţianul meu, Anne, o corectă Claire cu mâhnire evidentă în glas. Şi, în afară de asta, doarme, şi nu vreau să-l deranjez.

— Aiurea! E treaz şi se uită la tine chiar acum. Haide, du-te şi roagă-l, zise şi o împinse ca să se ridice.

Claire îi aruncă o privire pe sub gene.

La naiba, chiar era treaz, şi nu îşi feri privirea când ea se uită la el. Abia dacă clipi când ea se ridică fără tragere de inimă şi îşi dădu coama de păr de pe umeri. Drumul scurt până la el fu chinuitor. Privirea lui penetrantă o deconcerta. Gura lui cu formă natural bosumflată făcea dificil să se concentreze la ce voia de la el. Un sărut. Un zâmbet. Un cuvânt frumos. O scuză.

— Am nevoie de un fir din tartanul tău. Sfinţi din ceruri, de ce era vocea ei aşa tremurătoare şi nesigură? Voia să-l lovească pentru că o făcea aşa netoată. Pentru părul meu, adăugă ea încordată, când el continuă să se holbeze la ea.

În cele din urmă, el îşi lăsă capul în jos şi ridică mâna la stofa de lână care îi drapa pieptul. Fără să se mai uite la ea, rupse una din aţele din tartan şi i-o întinse.

Claire o luă şi se retrase, de teama tentaţiei enorme de a cădea în genunchi şi de a-i apuca faţa ferm în mâini şi de a o săruta… sau de a-l pocni pentru că fusese aşa o brută la Ravenglade. „Ei încearcă doar să ne protejeze.”

Era, într-adevăr, pentru o cauză nobilă faptul că o obligase să plece de la Ravenglade? Doamne sfinte, chiar era nebună. De ce nu voia el să se uite la ea? Doar cu ceva vreme în urmă, fusese furioasă pe el că o fermecase ca să obţină ce voia. Acum, era furioasă că el nu mai voia să obţină nimic! Era un cuceritor, pentru Dumnezeu. Un seducător nepăsător! De ce se controla în privinţa ei?

Era, oare, neplăcerea cea care îi întuneca privirea sau era altceva? Ceva care îi făcea picioarele să se înmoaie, gura să i se usuce: dorinţă, emoţie şi hotărârea de a rezista la amândouă.

„El ar ucide ca să o protejeze.” Îi rezistase oare pentru că ştia că Monck avea să îi aleagă un soţ? Cuceritorilor nu le păsa de soţi, nu-i aşa? Era furios pe ea pentru că era furioasă pe el? Oare era de vină faptul că nu o considera destul de feminină pentru el? Se simţea ameţită de toate aceste nesiguranţe care i se învârteau în minte. Pe toţi dracii, era mai uşor să se bată cu englezii decât să îndure asta.

Plecă bombănind în barbă şi se trânti pe pătură în faţa surorii ei.

— Nu e, oricum, ce îmi doresc de la un bărbat, zise ea şi-i întinse firul lui Anne, peste umăr.

Anne despărţi părul lui Claire pe mijloc şi se uită la obiectul dispreţului surorii ei. Graham Grant, comandantul de război al danului MacGregor, dintre toţi oamenii. Un bărbat din negurosul nord, unde războinicii se năşteau astfel, nu erau învăţaţi. Chiar şi fără haloul de păr aurit de soare şi ochii verzi strălucitori, comandantul Grant era un bărbat căruia lui Claire i-ar fi fost dificil să-i reziste. Iar Anne era de părere că el reprezenta tot ce sora ei războinică şi-ar putea dori la un bărbat. Claire nu ar fi niciodată fericită cu Robert. Bietul conte ştiuse asta de la bun început şi încercase să-i spună generalului Monck. Oricât de minunat era Robert Campbell, Claire nu era pentru el. Connor alesese sora greşită.

— Atunci, inima ta e liberă să iubească un altul?

— Iubire! pufni Claire la întrebarea ezitantă a surorii

ei. O, Doamne, ce ştia ea despre asta? Eu nu m-am născut să iubesc, ci să lupt.

— Dar cum rămâne cu un soţ? Generalul Monck a spus că…

— Nu mă interesează ce a spus! Dacă încearcă să mă oblige să mă căsătoresc, o să trec de zidurile Edinburgh-ului şi voi face ce am intenţionat să fac acum o săptămână.

Ignoră exclamaţia bruscă a surorii ei când Anne înţelese ce intenţii avusese Claire şi îşi încrucişă picioarele şi îşi strânse braţele peste piept.

— Acum, trebuie să te întreb ceva.

— Ce este? zise Anne, lucrând la cozile lui Claire.

— Crezi că aş putea lupta îmbrăcată în fustă?

Capitolul 20

Suntem la fel. Despărţiţi în pântecul mamei, deşi, în secret şi pentru că te iubesc, mi-am dorit să nu fie aşa.

Generalul George Monck puse pana de scris pe masă şi suflă peste misivă, ca să usuce tuşul.

Citi şi reciti cuvintele. Ştia că, dacă pergamentul cădea în mâinile altcuiva decât ale celui pentru care fusese scris, toate planurile sale aveau să fie zădărnicite. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Se apropia ceasul. O simţea în oase. Decenii de lupte greu câştigate îi ascuţiseră simţurile, şi ştia când duşmanul intenţiona să facă o mişcare. Oamenii lui îi trimiseseră vorbă că, de la dizolvarea parlamentului, la Londra izbucnise haosul. Ca să înăbuşe revolta, Comitetul de Siguranţă fusese reinstaurat ca să acţioneze în calitate de guvern interimar, iar Lambert fusese reinstaurat în calitate de general-maior peste toate forţele din Anglia şi Scoţia. Acum, oamenii lui Lambert erau în Scoţia, ceea ce putea doar să însemne că urma să sosească şi Lambert. Avea să vină să solicite ajutorul lui Monck împotriva parlamentului. Ajutor pe care nu avea să îl

obţină niciodată.

Cu grijă, Monck împături scrisoarea şi topi ceară la flacăra tremurătoare a lumânării. Soarta avea să dicteze acţiunile sale de acum înainte.

Fără să mai poată face altceva decât să aibă grijă ca scrisoarea să fie trimisă, el se ridică de pe scaun şi îl chemă pe bărbatul care aştepta în umbrele solariului său privat.

— Edward, să o păzeşti cu viaţa ta! Să o depui direct în mâinile lui.

— Vă jur că voi face ambele lucruri, milord!

Intendentul luă pergamentul, făcu o plecăciune uşoară şi plecă să-şi îndeplinească sarcina.

Generalul îşi trecu mâinile peste masă şi se duse la fereastră. Ochii i se întoarseră spre un ocean nevăzut. Aveau să mai treacă multe luni până să îl revadă pe Edward – dacă mesagerul urma să aibă succes.

Se auzi o bătaie în uşă, şi el strigă fără să se întoarcă:

— Intră!

Balamalele scârţâiră, amintindu-i generalului să poruncească să fie unse.

— Milord, aţi primit două misive de la Londra.

— Londra? Monck se întoarse, cu o încruntare de surpriză. Dă-mi-le!

Întinse mâna şi smulse misivele din mâinile vasalului şi apoi îi făcu semn să plece.

„Londra?” se gândi, rupând ambele sigilii.

Primul mesaj pe care-l deschise era scris cu o mână însângerată, cuvintele abia fiind lizibile. Se uită la a doua, scrisă de John Murray, unul din cei doi căpitani pe care îi trimisese la Londra. Ochii lui scrutară cuvintele, apoi reveniră la primul pergament, care, potrivit lui Murray, îi aparţinea lui Connor Stuart. Fusese dat căpitanului de un servitor de la reşedinţa Wallingford, casa lui Charles Fleetwood. După ce o citise, căpitanul simţise că era nevoie de mai multe cercetări.

Monck fu de acord şi o ţinu mai aproape de flacăra lumânării. Mare parte era greu de descifrat, dar ce reuşi să citească îi îngheţă sângele în vene.

Dragul meu C,

Totul a mers îngrozitor. Mă temeam cel mai mult... cu toţii trădaţi. De aş fi ştiut... Acum... să fac... să mă gândesc la moartea lui. Ce n-aş da să fiu din nou cu tine... capcana vulpii. Sunt chinui... plânsul florii Scoţiei... Salvează-mă de sărutul diavolului... să scap... mă retine de la datoria...?... eu însumi am fost înşelat. Iartă-mă, căci nu o... salva. Aşa cum nici pe tine... Cine l-a... războinic înveşmântat în gheaţa...?... a pierit! Şi totuşi, trăieşte!

Trăieşte? Sfântă Fecioară, era oare posibil? Guvernatorul se grăbi să citească şi restul.

Trădat...de prietenul său. Nu există... Nu există tristeţe mai... duşman... care... îşi doreşte... premiul.

Generalul Monck citi până la final.

Fratele tău iubi... Conn... Stuart.

El lăsă pergamentul în jos şi îşi îndreptă din nou privirea spre fereastră. Doamne, Dumnezeule, Stuart era în viaţă? Stomacul i se strânse, ştiind că chestiunea nu mai era în mâinile lui. Nu putea să se abată de la planurile sale, nici nu putea să rişte ca adevărul să fie descoperit. Nu acum, când armatele se adunau din patru vânturi. Nu acum, după ce tocmai pusese în mişcare planul pe care-l ţinuse secret atât de mult timp.

Nu putea să facă nimic, dar era cineva care putea să facă. Nemaiavând timp de pierdut, generalul luă pana de scris, scrijeli câteva rânduri deasupra scrisorii lui Connor, apoi sigilă cu sigiliul lui. Când termină, deschise uşa şi scoase capul pe ea.

— Trimiteţi după căpitanul Fraser, îi porunci unui servitor aflat în trecere, apoi închise din nou uşa şi se plimbă prin încăpere, în sus şi-n jos, în aşteptarea

adjunctului său.

Când sosi căpitanul, Monck îi puse pergamentul în mână şi-i spuse unde să-l livreze. Acestui mesager îi dădu aceleaşi instrucţiuni pe care i le dăduse şi primului.

*

Claire fu aşa fericită când se opriră la un han ascuns între dealurile din Glen Nevis, încât fu tentată să o împingă din drum pe o servitoare care chicotea, ca să ajungă la Graham şi să-i mulţumească. Dar Anne se bucura aşa mult să o înveţe cum să fie o lady, încât nu voia să o dezamăgească. O, o baie şi o masă caldă, un pat! Ardea de nerăbdare să se bucure de toate trei. Hotărâtă să fie politicoasă, îi zâmbi fetei oacheşe care se oferi, cu mai multă căldură în ochii negri pentru Graham decât pentru ceilalţi, să îi conducă în camerele lor. Noile ei maniere şi atitudinea docilă nu aveau nimic de a face cu Graham, în ciuda faptului că Anne o tachina de contrariul. Ea voia pur şi simplu să afle dacă pierduse ceva. După cum se dovedi, nu pierduse mare lucru. Graham încă evita să rămână singur cu ea şi, în loc să stea morocănos, se uita la ea cu o expresie absolut nedumerită pe chip. Şi totuşi, asta nu o opri să-şi exerseze lecţiile în feminitate, deşi, pe Dumnezeu, le ura.

Aproape că o goni pe Anne în sus pe scări, oprindu-se doar când Brodie, Angus şi Robert se opriră pe al doilea palier. Care era problema? Muşchii coapselor ei aproape ţipau după confortul apei calde. Trebuia să dea jos de pe ea zile întregi de praf şi mizerie. La naiba, o mânca pielea! Bombănind o înjurătură fără să-i pese dacă sora ei o auzea sau nu, se întinse şi se scarpină pe spate şi apoi se uită urât la bărbaţi.

— De ce v-aţi oprit?

— Nu ştiam în ce direcţie să o luăm, îi spuse Angus şi se uită peste umărul ei la Graham, aflat la baza scărilor.

Claire îşi întoarse capul şi îl descoperi pe Graham discutând cu servitoarea oacheşă. De fapt, servitoarea cea

oacheşă era cea care vorbea. Ochii lui Graham erau aţintiţi asupra mâinii lui Claire. Ea se opri brusc din scărpinat, dar zâmbetul dulce şi intim pe care i-l oferi el o făcu să se înroşească de trei ori mai mult. O enerva cât de repede reuşea acest bărbat să îi trezească la viaţă fiecare terminaţie nervoasă din corp. Când servitoarea – care ar fi trebuit acum să le facă paturile – aruncă înspre părul lui Claire o privire dispreţuitoare înainte să-şi întoarcă zâmbetul pasional înapoi la Graham, Claire se strădui să-şi amintească lecţiile. O lady nu sărea în jos pe scări şi nu strângea alte doamne de gât, chiar dacă erau netoate cu pieptul de două ori cât al ei.

— Comandante, strigă Claire spre el senină. Dacă ai fi amabil să te eliberezi din degetele admiratoarei tale şi să-i permiţi să-şi mişte fundul înainte să i-l mişc eu, aş fi foarte recunoscătoare.

Zâmbetul lui se lăţi înainte să-l îndrepte spre fata care îi bloca drumul.

— Ai face bine să te duci, fătuco. Lama ei e la fel de ascuţită ca limba.

— Limba mea nu e ascuţită, zise Claire printre dinţi, în vreme ce Graham urca scările în spatele fetei.

Anne îi aruncă surorii ei o privire care spunea „Eu ce te-am învăţat?”, şi Claire afişă un zâmbet ceva mai plăcut când ajunse lângă ea.

— Scuzaţi-mă că v-am speriat pe amândoi. Eu… Se opri să se uite urât la Anne, care o călcase pe cizmă. Voiam să spu…

Rămase cu vorba în gât în timp ce Graham trecea pe lângă ea fără să-i mai arunce vreo privire. Fiu de…

— Simt oare miros de tocană? Anne închise ochii şi inhală aroma delicioasă care venea de la bucătărie. Divin!

— Da. Inhală şi Claire, uitând de Graham pentru moment. Berbec.

— O, să aibă şi miere, zise Claire, urmând acum drumul liber pe scări în sus.

Acaparată de gândul la mâncarea caldă şi delicioasă, nu observă expresia slujnicei când Graham închise uşa

camerei sale doar cu nişte mulţumiri bombănite, expediind-o.

*

Aşa cum sperase Claire, cina fu delicioasă. Ea nici măcar nu băgă de seamă că era rece. Carnea de berbec era fragedă, pâinea moale şi mergea de minime cu unt, iar berea curgea din belşug. Se strădui să nu înfulece totul, aşa cum făcuse Brodie. O lady mânca încet, cu muşcături delicate şi – aşa cum îi aminti Anne înainte să plece din cameră – nu mesteca niciodată cu gura deschisă.

Dar, la naiba, îi era foame! Şi nu era de ajuns că părul îi era despletit, încadrându-i faţa şi intrându-i în gură mai des decât lingura? Ea se gândi că era păcat că în taverna unde erau cel puţin trei duzini de servitoare nu era nici o singură rochie în plus, dar era într-o dispoziţie prea bună ca să se necăjească pentru asta.

În realitate, nu o încânta să poarte o rochie. Cum puteau femeile să respire cu toate acele dantele şi corsaje strânse atât de tare în talie?

Cea mai bună parte din cină era compania. Râsetele clanului MacGregor erau la fel de tumultuoase pe cât le era reputaţia de letală. Anne părea să se înţeleagă deosebit de bine cu Angus… Poate pentru că împărtăşeau aceeaşi pasiune pentru licoarea aceea puternică? Oare o lady putea să se îmbete? Claire trebuia să-şi amintească să o întrebe mai târziu.

— Bucuraţi-vă aici de carne, doamnelor, zise Robert. Contele arăta deosebit de chipeş în seara asta, cu părul blond-închis pieptănat frumos pe spate şi cu faţa frumos bărbierită. La Camlochlin nu o să fie.

— De ce nu? întrebă Anne.

— Sora lui Callum are o aversiune pentru uciderea animalelor pentru consum.

— Serios? Anne îi aruncă un zâmbet bănuitor care îi încălzi ochii lui Robert, făcându-i de un căprui-verzui.

Când el încuviinţă din cap, ea făcu ochii şi mai mari.

— Şi şeful de clan îi respectă dorinţele surorii lui?

— Aproape pe toate, zise Angus, trecându-şi mâna peste faţă, după ce luase o gură de bere. De asta Jamie Grant e acasă, culegând floricele în loc să fie aici cu noi.

— O panseluţă, le aminti Brodie tuturor şi se uită posomorât în cupa lui.

Claire zâmbi şi îşi ridică privirea din tocana ei spre Graham când Angus insistă ca el să facă ceva.

— O să vorbesc cu Callum, promise el şi continuă să mestece.

Claire îl privi mâncând, apoi clipi şi îşi feri privirea când el se uită din nou spre ea.

— Pe Jamie îl deranjează să culeagă flori? îi întrebă Anne pe bărbaţi.

Angus scutură din cap şi râgâi.

— Le culege de ani buni.

— Atunci, de ce vreţi voi să se oprească? Pare să fie un soţ foarte devotat. Sunt sigură că soţia lui e cât se poate de fericită cu el.

— Oare fericirea unei femei trebuie pusă înaintea virilităţii unui bărbat?

Toţi ochii se întoarseră spre Graham, care înghiţi bucata de pâine şi luă o duşcă de bere, ca să alunece mai bine pe gât. El se uită la Anne şi apoi la Claire şi îşi puse cupa înapoi pe masă. Lângă el, Brodie încuviinţă din cap.

— Iubirea nu are preţ, comandante, îi răspunse Anne blând şi îi zâmbi.

El nu îi răspunse la zâmbet, dar ridică din umeri şi se întoarse la tocana lui.

— Are, atunci când un bărbat se teme să fie dovedit de o femeie, îi spuse Claire surorii sale. Simţind privirea pe sub gene a lui Graham asupra ei, ea se întoarse şi-i oferi un zâmbet relaxat. Nu eşti de acord?

El îşi puse lingura jos şi îi acordă atenţia lui completă.

— Nu, nu sunt. Un războinic adevărat nu ar trebui să se teamă că va fi dovedit decât de sine însuşi.

Claire îşi înclină capul şi îşi miji ochii spre el.

Ce Dumnezeu voia el să spună cu asta?

Şi de ce se uita la ea de parcă ea ar fi trebuit să ştie? Se referea la mica ei răbufnire de pe scări de mai devreme? Cu siguranţă, observase schimbarea ei din ultimele zile. Ea abia dacă se mai certase cu cineva. Voia să-i indice inabilitatea de a-şi învinge pornirile masculine? Îşi strânse pumnii. Ei bine, avea să-i dovedească că se înşela.

— Aveţi dreptate, bunule domn.

Cu un zâmbet scurt, ea îşi luă privirea de la el şi începu din nou să mănânce.

Răbdare, bună-cuviinţă, modestie. Mestecă berbecul şi aproape se înecă înghiţind, pentru că nu înghiţea doar carnea aceea, ci şi propria mândrie.

Capitolul 21

C,
A venit vremea să facem cunoscut adevărul.

„Bunule domn?” Graham ar fi râs de răspunsul gâtuit al lui Claire dacă ar fi ştiut ce naiba avea de gând.

Nu avea idee ce spusese ca să facă acei minunaţi ochi albaştri să sclipească sau de ce ea se lupta cu atâta rigoare să înăbuşe focul din ei.

Claire Stuart era în multe feluri, dar docilă, nu. De când plecaseră de la Loch Tay, ea mai că făcuse şi reverenţe când careva dintre ei i se adresa. Era tăcută, răbdătoare şi, ceea ce era cel mai tulburător, agreabilă. Îşi aminti de cooperarea ei umilă când voise să îi însoţească la Edinburgh. Era o viperă mică şi vicleană care ar face orice ca să obţină ce voia.

Şi în mod clar voia ceva.

Ce îl îngrijora pe Graham cel mai mult însă era faptul că el i-ar oferi probabil absolut tot ce-şi dorea. Nu privirile ei jenate pe care i le arunca din când în când şi felul în care îşi ferea privirea când îl surprindea uitându-se la ea sau felul în care coama ei bogată i se rostogolea pe umeri,

făcând-o să arate ca o nimfă sălbatică, îl tentau să arunce-n vânt loialitatea. Nu, bătălia pe care ea o ducea cu ea însăşi mai degrabă decât cu el era cea care o făcea să fie irezistibilă.

Asta îl făcea să o tachineze.

— Vreau să-ţi spun, Claire… El aşteptă, în timp ce lingura ei se opri în drum spre gură când ea îşi ridică din nou privirea să se uite la el, şi apoi zâmbi… Că îmi plac schimbările pe care le văd la tine. A fost ceva neobişnuit de plăcut.

El observă provocarea care sclipi în privirea ei calmă, şi zâmbetul i se adânci. Acolo era diavoliţa lui.

— Când nu sunt bărbaţi care să reprezinte o ameninţare, zise ea încruntată, răspunzând împunsăturii lui, vei constata că sunt cât se poate de calmă şi de netulburată. Mă bucur că te mulţumeşte.

Ea zâmbi ca să-i dovedească asta.

Ce îl mulţumea era limba ei sălbatică şi puterea din ochii ei, care îi promitea o luptă dată naibii – ceea ce se şi întâmpla.

— Ce mă mulţumeşte şi mai mult, replică el rece, este încrederea ta că sunt aici ca să te protejez, nu să fiu o ameninţare pentru tine.

El aproape că rânji la cât era de uşor să o tachineze.

— Să mă protejezi?

La naiba, era absolut şi complet fermecătoare – şi pe punctul de a sări la el.

— Stai tu, nesuf… Auuu!

Ea urlă şi se uită încruntată la sora ei, care acoperi ciupitura de pe braţul lui Claire cu o mângâiere. Când Claire ţâşni în picioare, Anne îi aruncă o privire de avertisment.

Aşadar, inocenta Anne era şi ea băgată în treaba asta?

Graham scutură din cap spre amândouă. Fetele. Una lucrând împotriva ta ca să obţină ce vrea era destul de rău. Dar, în faţa a două, un bărbat nu avea nicio şansă.

Însă Claire terminase de luptat această luptă. Sau? Înclinaţia provocatoare din zâmbetul ei rigid când îşi ceru

scuze şi plecă sugera altceva.

Graham o privi depărtându-se, savurând priveliştea. Când ea se îndreptă spre uşile tavernei şi nu spre scări, el sări de pe scaun şi alergă după ea.

Ieşi în lumina caldă de apus şi se trezi cu vârful unei săbii ascuţite la gât. La capătul lamei strălucitoare întâlni privirea dură a lui Claire.

— Apără-te!

— Claire.

Graham ridică mâna ca să-i dea sabia la o parte.

Ea îl plesni usturător peste palmă cu latul săbiei. Ochii lui o fulgerară, dar el nu-şi mai mişcă niciun muşchi.

— Hai să ne înţelegem, scoţianule, zise ea şi duse sabia ascuţită înapoi la gâtul lui. Nu îmi stă în fire să mă ascund şi nu mai am de gând să o fac nici măcar un minut în plus doar ca să te mulţumesc pe tine. Acum, apără-te, ca să nu te omor!

Să-l mulţumească? De ce naiba… Ea nu-i mai lăsă timp să se gândească la cuvintele ei şi începu să învârtă sabia într-un dans mortal, în faţa ochilor săi. Graham sări în spate, cu ochii mari de uimire că ea chiar voia să îl atace.

— Claire, pune sabia jos înainte să…

Ea îşi luă avânt şi-l crestă pe braţ. Gura i se strâmbase într-un rânjet fără regrete. Ochii ei albaştri sclipiră, umbriţi de o şuviţă de păr blond.

— Înainte să ce? Să fugi?

El se uită ţintă la ea, cu ochii înflăcăraţi, inima bătându-i tare şi iute. Gândul de a se lupta cu adevărat cu ea îl îngrijora şi-l excita în acelaşi timp. Ştia că ar fi trebuit să admită orice voia ea să demonstreze. Nu voia să le facă rău nici ei, nici lui Robert, dar, la naiba, ea arăta atât de atrăgătoare cum stătea acolo gata să se lupte cu el.

Îşi scoase sabia din teacă şi îndepărtă arma ei subţirică din faţa lui.. Instantaneu, sabia ei trecu peste umăr şi, ţinând mânerul cu două mâini, Claire întoarse sabia înapoi la gâtul lui.

De data asta, el folosi sabia cu mai multă forţă, şi metalul întâlni metal cu un sunet rezonant care o făcu să se

dea câţiva paşi în spate.

Ea zâmbi, aprinzându-i sângele în vene, făcându-l să clocotească. El înaintă. Ea dădu drumul unei mâini de pe mâner, întinzându-şi braţul pentru echilibru. Sabia lui spintecă aerul acolo unde stătuse ea cu doar o secundă în urmă.

— Ai fost o elevă bună, observă Graham, aruncându-i o privire tăioasă când ea se opri uşor mai la dreapta.

— Da. Cea mai bună a lui Connor.

Ea lansă o lovitură ca de satâr, pe care el o pară chiar înainte să-i spintece umărul.

Prinzându-i sabia sub ascuţişul săbiei lui, el făcu o mişcare în arc de cerc şi rânji când ea îţi ţinu arma cu putere. Dar o dezechilibrase suficient cât să lanseze altă lovitură zdrobitoare, care o făcu să cadă într-un genunchi. Punându-i vârful lamei sub bărbie, el îi ridică faţa şi îşi arătă gropiţele într-un zâmbet.

— Predă-te acum, şi voi uita că ai ridicat sabia împotriva mea.

Ea ridică dintr-o sprânceană, de parcă el ar fi fost cel mai mare netot din toată Scoţia, îşi suflă la o parte părul din gură şi îşi trecu piciorul pe sub ambele lui glezne.

Graham căzu ca un copac tăiat. Întins pe spate, ridică privirea la timp ca să vadă sclipirea lamei ei deasupra capului. Se rostogoli într-o parte, surprins să creadă că ea chiar voia să-i taie capul.

Din fericire, nu o făcu şi se dădu un pic la o parte, ca el să se poată ridica. Ei bine, se gândi, dându-şi basca pe spate şi înfruntând-o din nou, dacă asta avea de gând să fie o luptă serioasă… Ea pară alte două lovituri puternice, care îi făcură braţele să tremure vizibil, dar nu cedă. Avansară amândoi, întâlnindu-se faţă în faţă într-un duel cu scântei.

Graham se uită adânc în ochii ei, respiraţia lui grea suflându-i şuviţe de pe faţă. La naiba, ea îl excita dincolo de suportabil. Voia să o posede până când ea avea să îşi ţipe capitularea.

Apucându-i încheietura cu mâna liberă, el îi răsuci braţul cu sabia la spate şi îi trase corpul spre al lui. Gura lui

se pogorî fără milă, deschisă, insaţiabilă, devorând-o cu limba lui care o asalta. Ea se luptă scurt, aprinzându-i pasiunea şi mai mult. Îşi coborâră săbiile în acelaşi timp. Braţul lui o trase mai aproape, strângând-o de talie, mai strâns lipită de erecţia lui. Ea scoase o exclamaţie în gura lui înfometată şi îşi trase încheietura din strânsoarea lui ca să-i cuprindă faţa în palme. El ştia că ea urma să răspundă fervorii lui cu acelaşi zel, de îndată ce o avea, dar, când ea îşi roti şoldurile ca să-l ademenească şi mai mult, el îşi pierdu controlul. Luând-o pe sus, o răsuci şi o trânti cu spatele de zidul exterior al tavernei.

Apucându-i fundul în strânsoarea lui fermă, el îşi împinse fiecare centimetru pulsând peste ea, blestemând materialul dintre ei. Mârâi profund din gât de dorinţa pe care o simţea pentru ea şi întrerupse sărutul. Nimic nu trebuia rostit între ei. Amândoi voiau acelaşi lucru, deşi Claire nu înţelegea ce anume. El voia să-i arate, să o înveţe – încet şi pe deplin. Voia să uite că Robert exista. Expresia lui se întunecă atunci când acel gând îi trecu prin minte.

— Ce este?

Respiraţia grea a lui Claire îi împingea sânii în pieptul lui.

— Ce e atât de îngrozitor la mine că ţine deoparte un desfrânat diabolic ca tine?

Privirea lui se încălzi în timp ce-i lua degetele şi i le săruta.

— Nu e nimic îngrozitor la tine, Claire. Eşti perfectă!

Ea arăta atât de surprinsă şi de mulţumită, că el începu să zâmbească. Vocea răguşită a lui Angus îl opri:

— O, fir-ar să fie, nu din nou.

Strângând încă mâna lui Claire între ei, Graham îşi întoarse capul şi-l văzu pe prietenul lui de o viaţă scuturând din cap spre el.

— Amândoi le faceţi o defavoare acestor fete, se plânse Angus, în ciuda privirii întunecate a comandantului. Rob e înăuntru cu femeia promisă altuia şi tu eşti aici cu cea promisă lui.

— Angus!

Pregătit să-l arunce pe războinicul masiv înapoi înăuntru înainte să apuce să mai spună ceva, Graham se desprinse de Claire, dar el se opri, şi inima îi tresăltă în piept când auzi vocea ei.

— Despre ce vorbeşti?

Ea trecu de Graham în drum spre Angus, păşind uşor şi precaut.

— Eu nu sunt soţia promisă pentru Robert.

Angus îşi ridică privirea plină de milă de la ea şi îi aruncă lui Graham o privire plină de regret pentru ce avea să facă. Ceea ce Graham şi Robert ar fi trebuit să facă lângă Edinburgh.

— Ba da, fătuco! Eşti. Fratele tău a vrut aşa, şi asta nu se poate desface.

Ea râse, şi Graham închise ochii. Nu voise ca ea să afle în felul acesta. Ar fi trebuit să-i spună. Când deschise din nou ochii, o făcu pentru a-i arunca lui Angus o privire criminală. Nu observă că Claire nu mai râdea şi se uita ţintă la el.

— Graham? întrebă ea încet. Ce aiureli vorbeşte?

Când el nu îi răspunse, ea se grăbi spre el şi-l strânse de braţ. Panică, neîncredere şi furie se reflectau în expresia ei.

— Nu e adevărat. Spune-mi că nu e adevărat.

— Claire…

— Nu!

Ea se trase de lângă el, de parcă ar fi durut-o să-l atingă.

— Fratele meu nu m-ar fi promis niciodată unui susţinător al parlamentului! Monck ţi-a spus asta, nu-i aşa?

Ea se răsuci pe călcâie spre Angus.

— Minte!

— Nu contează, Claire, zise Graham blând din spatele ei. Monck a decretat asta, şi Robert nu va ignora legea.

Încet, ea se întoarse din nou spre el, ochii ei înflăcăraţi, plini de sfidare… şi de durere.

— Şi tu crezi că o să mă supun? Nu sunt decât o femeie care ar trebui să facă ce îi spun bărbaţii care o

conduc. Bărbaţi care ar vrea să mă facă să cred că fratele meu m-a trădat.

— Nu! El se întinse după ea, dar ea se retrase.

— Ştiai asta şi nu mi-ai spus. Ochii ei sclipeau de lacrimi care refuzau să se prelingă. Voi toţi râdeaţi împreună seara, în timp ce Anne şi eu dormeam?

Când Graham deschise gura să îi răspundă, ea îl pocni peste faţă. Fără să aştepte reacţia lui – sau măcar să-i pese care era –, ea îşi înşfăcă sabia de pe jos şi porni ca o furtună spre tavernă.

Graham îi aruncă lui Angus o privire ucigătoare şi porni după ea înainte să apuce să ucidă pe careva. Cel mai probabil, pe Robert.

*

Claire nu intenţiona să îl ucidă pe contele de Argyll. Cel puţin, nu încă. Îi plăcea de Robert. El avea nevoie să fie convins că, dacă intenţiona să respecte legea în chestiunea asta, ea urma să fie nevoită să-i scoată inima din piept şi să o dea de mâncare unui câine de pripas. El era un bărbat rezonabil şi inteligent. Avea să o asculte.

Deschise uşa şi îşi trase braţul din mâna lui Graham când el apăru lângă ea şi încercă să o oprească. Intră în tavernă şi se uită spre masa unde sora ei şedea alături de contele zâmbitor. Doamne sfinte, ce avea să creadă Anne despre toate astea? Avea să îl urască pe Robert că ţinuse asta secret de ea. „O merită”, îşi spuse Claire. Dar biata Anne… Fir-ar să fie, cui îi era promisă sora ei? Ea se gândi să-l întrebe pe Graham în timp ce se îndrepta spre masă, dar nu voia să mai vorbească niciodată cu el.

Când Robert o văzu venind cu sabia strânsă în pumn şi pe lângă corp, Graham urmând-o îndeaproape, se ridică.

— Parlamentarule, zise Claire dispreţuitor când ajunse lângă el, ce farmece i-ai făcut surorii mele cu cuvintele tale frumoase şi ochii tăi fermecători?

— Claire! Anne sări de pe scaun şi se plasă în faţa lui. Ce s-a întâmplat? Pune sabia la loc!

— Nu, nu o pun, zise Claire şi se uită la Robert peste capul lui Anne. Spune-i!

— Ce să-mi spună? insistă Anne, făcând-o pe sora ei să se uite din nou spre ea.

— Că intenţionează să se căsătorească cu mine în timp ce-ţi face curte ţie. Intenţionează, dar nu se va întâmpla. Mă înţelegi, parlamentarule? Mai degrabă te omor.

— Nu intenţionez... începu Robert, ieşind din spatele lui Anne.

Ea îl opri şi ridică palma spre Claire, de parcă ar fi vrut să-i oprească lama.

— Soră dragă, Robert nu vrea asta, la fel cum nici tu nu îţi doreşti, dar Connor a fost cel care l-a ales. Fratele nostru ştia…

Cuvintele i se opriră în gât când expresia lui Claire deveni întunecată şi rece.

— De când ştiai despre asta, Anne?

— De ceva vreme, admise Anne, aproape uşurată că îi spunea în sfârşit adevărul surorii sale. Generalul Monck mi-a spus când m-a adus la Edinburgh. El era prietenul lui Connor, Claire. Este prietenul nostru.

— Înţeleg. Zâmbetul lui Claire era chinuit şi devenise aproape dureros. Ei bine, asta schimbă totul. Nu-i aşa? Acum, o să fiu de acord să cedez toate titlurile şi pământurile unui parlamentar – pe care fratele meu, un regalist rebel, l-a ales pentru mine, dacă ne luăm după spusele unui guvernator susţinător al parlamentului care afirmă că e prietenul nostru. Am fost nesăbuită să nu mă încred în general, în ciuda faptului că acesta este un plan absolut ingenios de a pune capăt unei rebeliuni.

În spatele ei, Graham întâlni privirea lui Robert. Ar fi fost un plan ingenios. Ce dovadă le dăduse Monck că era aliat al lui Stuart? Oamenii lui fuseseră atacaţi. De către Claire. Se înşelaseră în privinţa lui Buchanan? Acesta să fi fost planul lui Monck de la bun început? Să lege o soră de noul lider al rebeliunii şi pe cealaltă de un Campbell prezbiterian?

— Şi pe tine cui te-a promis generalul? o întrebă Claire pe sora ei.

Când Anne îi spuse despre logodna ei cu James, Claire îşi îndreptă o privire usturătoare spre Robert mai întâi şi apoi spre Graham.

— Acum, îmi e limpede de ce l-aţi acuzat de o astfel de trădare.

Fără să le dea vreunuia şansa de a răspunde, ea făcu un pas în faţă şi se întinse după mâna surorii ei.

— Generalul Monck te-a minţit, aşa cum l-a minţit pe Connor. Haide, acum! Plecăm.

Ea se holbă la Anne, care îşi trase mâna dintr-a ei.

— Eşti nebună, Claire? Unde să mergem? Eu nu pot lupta la fel ca tine.

— Nu pleacă nimeni nicăieri, zise Graham şi făcu un pas în faţă.

— Înapoi la James, zise Claire, ignorându-l. La prietenul adevărat al lui Connor.

Graham se întoarse spre ea cu ochi plini de neîncredere, care se întunecară iute de furie.

— Nu te întorci la Ravenglade.

— De ce nu? îl provocă Claire, cu mâinile în şolduri. James nu e mai vinovat ca tine de trădarea lui Connor. Acum, dă-te la o parte şi lasă-ne să trecem!

— Eu nu merg, zise Anne şi se dădu înapoi, lipindu-se de pieptul lui Robert. Ochii ei mari şi umezi o implorau pe sora ei să nu plece nici ea. Te rog, nu face asta. Nu o să reuşim să ajungem vii înapoi la James.

Claire încremeni. Îl dădu la o parte pe Graham şi se uită la sora ei, apoi îşi plecă privirea când trecu pe lângă ea.

— Mă insulţi, Anne.

Se lăsă tăcerea în timp ce se uitau cum Claire urca scara şi dispărea în tăcere după colţ. După ce plecă, Graham se întoarse spre Robert.

— Vino cu mine! Trebuie să vorbim.

Capitolul 22

Tot ce doriţi se află în mâinile mele, şi vă voi oferi totul fără reţineri.

Rob îl urmă pe Graham fără ezitare. Trecuseră împreună prin multe în ultimii doi ani, şi prietenia lor se întărise. În ciuda seriozităţii subiectului pe care voia să-l discute cu Robert, Graham simţi cum expresia i se îmblânzeşte când se gândi la prietenul lui. Ţinea la el din prima zi în care-l întâlnise. Robert Campbell avea inima unui cavaler şi curajul a o mie de războinici. El făcea ce credea că era corect, indiferent de costuri. O trăsătură foarte nobilă – şi una pentru care plătise cu propria piele de mai multe ori. Un motiv în plus pentru care Graham ajunsese să-l admire. Niciodată nu l-ar ruga pe Robert să-şi abandoneze idealurile... să sacrifice ce credea că era onorabil. Dar Graham voia să se asigure că prietenul său avea toate informaţiile înainte să aleagă de partea cui urma să fie.

Oprindu-se lângă şemineul aflat pe peretele nordic, Graham se întoarse şi se uită în ochii lui Robert, ceva ce nu fusese în stare să facă de când plecaseră din Edinburgh.

— Cum ar fi dacă Claire ar avea dreptate în privinţa lui Monck?

Spre surpriza lui Graham, Robert aprobă din cap.

— Recunosc că mi-a trecut şi mie prin cap un asemenea plan diabolic. Dar hotărârea de a pune la cale şi de a duce la îndeplinire aşa ceva cere un grad mare de prefăcătorie.

Graham fu de acord.

— Cu Connor mort, cine l-ar contesta? Nu Campbellii, care câştigă un membru al familiei regale, un Stuart în clan. Nu Buchanan, chiar dacă nu-şi doreşte decât pământurile lui Connor. Nu poate să-l conteste pe faţă.

Când explicaţiile lui Graham deveniră evidente, Robert se întoarse spre şemineu. Ochii lui albaştri străluceau, capturând în lumina lor auriul şi verde-albăstrui al flăcărilor.

— Căsătoriile noastre ar uni cele două tabere.

— Da, admise Graham şi se uită în lungul sălii, spre scări, în sus. Victoria uşoară a unui general genial asupra rebeliunii.

Doar că Claire nu avea să se supună niciodată, şi toţi aveau să plătească preţul.

Robert îşi întoarse din nou privirea spre Graham.

— Chiar dacă e totul adevărat, există un lucru mai important de luat în consideraţie, după părerea mea.

Se întoarse să-l privească pe Graham drept în faţă.

— Ţii la ea?

Preţ de o clipă, Graham doar se holbă la el. Răspunsul îi veni imediat pe buze, dar nu putu să-l rostească. Robert trebuia să ştie adevărul, dar adevărul era prea înspăimântător pentru a putea fi rostit cu voce tare.

— Asta… începu Graham şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, ferindu-şi privirea. Ei bine, asta nu are nimic de-a face cu… eu sunt… ţin la ea.

Cu cât Graham se poticnea mai mult, cu atât mai mare devenea zâmbetul lui Robert, până când Graham se încruntă la el.

— Nu am acţionat în sensul ăsta.

Robert rânji şi-l bătu pe prietenul său pe umăr.

— Da, asta ne-a devenit dureros de limpede tuturor care am avut de suferit din cauza abstinenţei tale. La naiba, Graham, zise el, devenind din nou serios, de ce nu mi-ai spus când te-am întrebat prima oară? M-aş fi întors imediat la Edinburgh.

— Eu… ei bine, nu eram… vreau să spun, eu…

Robert râse.

— Eşti speriat de moarte, nu-i aşa? Nu ai nici cea mai mică idee cum să te descurci cu propria inimă.

Graham îi oferi o privire tristă şi îşi scoase basca de pe cap, trecându-şi mâna prin păr.

— Inima mea nu a mai fost implicată până acum.

Robert îl bătu pe umăr.

— Vei fi bine, războinicule! O să te facă fericit.

— Şi legea?

Robert ridică din umeri.

— Faptul că ceva e lege nu înseamnă că e şi corect. Clanul MacGregor a dovedit asta.

„Ah, inimă de cavaler”, se gândi Graham şi zâmbi.

— Asta au făcut, într-adevăr, frate.

O străfulgerare de păr blond pe scări îi atrase privirea, şi el se întoarse să o vadă pe Claire îndreptându-se direct spre ei. Cu o desagă mică aruncată pe un umăr şi părul proaspăt împletit pe celălalt umăr, ea arăta pregătită de călătorie.

— E a ta, îi şopti Robert şi se aplecă spre el, renunţând la pretenţiile asupra ei.

Buzele lui Graham se curbară într-un zâmbet. „Încă nu.”

— Sora mea a decis să se încreadă în tine. Vocea lui Claire era la fel de rigidă ca spatele ei când se opri în faţa lui Robert. Dacă i se întâmplă ceva rău în grija ta înainte să mă întorc după ea, te voi considera răspunzător. Şi tu… zise ea şi îşi întoarse privirea albastră, înflăcărată spre Graham, dacă vii după mine, o să te ucid.

Ea nu mai rămase să vadă fulgerele sălbatice care aprinseră ochii lui Graham la o asemenea provocare, ci trecu pe lângă el şi se îndreptă spre uşă.

Sigur că avea să se ducă după ea. O fugărea din ziua în care pusese prima oară ochii asupra ei. Acum, că era din nou liberă, intenţiona să o facă a lui înainte ca altcineva să i-o ia înainte. Ştia că o trădase, dar avea să îi recâştige încrederea. Avea să încerce să-i câştige inima încet, aşa cum trebuia câştigată inima unei lady. La naiba, ştia destule despre regulile de curtare de la Robert. „Nu va fi deloc dificil”, se gândi el, dând scaunele la o parte din calea lui şi urmând-o afară.

*

Graham voia să o strângă de gât – şi de îndată ce o prindea, asta avea să facă. O urmase la grajduri, încercând toate metodele din arsenalul său pentru a o convinge că să se ducă înapoi în braţele lui Buchanan, fie că era nevinovat, fie că nu, avea să atragă o ameninţare mult mai întunecată pentru prietenul ei drag decât ar reprezenta ştreangul oricărui general. În mod evident, ea nu-l crezuse, pentru că se îndreptase neînduplecată spre calul ei, sărise pe el şi pornise la galop în întuneric, fără să arunce măcar o privire spre el.

La câteva secunde după ce încălecase şi pornise după ea, pentru Graham deveni evident că ea se îndrepta în direcţia greşită. Prinse viteză şi călări strâns în urma ei, avertizând-o să îşi lase calul mai încet. Dinspre est veneau vălătuci groşi de ceaţă, agăţându-se de vârfurile copacilor şi absorbind lumina slabă a lunii în descreştere. Curând, ceaţa umedă avea să se întindă ca un văl de fum, împiedicând-o să mai vadă bine. Ea nu era din Ţinuturile înalte, nu ştia cum să se deplaseze prin ceaţă.

Ajungând aproape, se întinse după hăţurile ei, apoi îşi trase mâna brusc, încruntându-se la ea când ea îl alungă cu sabia. Scrâşni din dinţi, jurând în sinea lui că, dacă punea mâna pe sabia aia, avea să-i taie frumosul gât cu ea. Nu considera că manevra greşit sabia, dar era al naibii de sătul ca ea să o tot îndrepte împotriva lui. Dacă un bărbat ar fi făcut asta, Graham l-ar fi despicat din prima.

Sperând că n-avea să-i taie capul, el încercă a doua oară să-i apuce hăţurile, în timp ce goneau prin ceaţa tot mai groasă. Ea îşi luă din nou avânt, încercând să nu-l rănească, îşi dădu el seama, când lama ei ascuţită spintecă aerul la un braţ distanţă.

Nevrând să mai rişte, el îi smulse mânerul din mână şi aruncă arma în întuneric. Blasfemia pe care ea o şuieră spre el îi înţepă urechile, dimpreună cu pumnul pe care ea îl izbi de urechea lui. La naiba, pe diavoliţa asta mică ar fi trebuit s-o pună să-l înveţe pe Rob să se bată cu pumnii! El se întinse după ea, dar ea scăpă din strânsoarea lui şi

alunecă din şa, blestemându-l în timp ce pornea în direcţia în care el îi aruncase sabia.

— Roagă-te să nu-mi găsesc sabia, fiu de purcea! Pentru că intenţionez să-ţi tai… Restul tiradei lui Claire se sfârşi brusc în clipa când ridică privirea şi nu mai văzu decât vălătucii de ceaţă argintie care se învârtejeau în jurul trunchiurilor copacilor. Ea se răsuci pe călcâie. Troy? Unde naiba era calul ei? Graham? Simţi un fior pe şira spinării când strigătele ei nu primiră răspuns. Mai făcu un pas în faţă, apoi se opri, neştiind în ce direcţie să o ia. Graham! strigă ea, acum şi mai furioasă pe el că o lăsase neînarmată.

Un sunet din dreapta ei o sperie şi o făcu să ducă mâna la pumnal.

Era oare Graham? Ceaţa devenea tot mai densă.

Abia dacă vedea micuţa lamă pe care o ţinea în faţa ei.

— Stai cu mine…

Şocul de a auzi mârâitul gros al lui Graham la urechea ei îi încetini pe moment reflexele. Un moment de care el profită ca să-i prindă încheietura şi să o cuprindă cu celălalt braţ pe după talie.

— …Şi te voi învăţa să lupţi şi dacă ai fi oarbă.

Respiraţia lui caldă se prelingea pe pielea ei. Degetele lui mari erau răsfirate pe abdomenul ei, ţinând-o strâns, în caz că s-ar gândi să se împotrivească.

Lui Claire îi trecu prin minte să i se împotrivească, dar dezmierdarea mătăsoasă a vocii lui şi corpul lui puternic lipit atât de intim de spatele ei o tentau să-l roage să o înveţe mai mult decât atât. Nu, îşi reaminti ea şi se trase de lângă el. Lui nu-i păsa de ce se întâmpla cu ea.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui – observând că el îi luase pumnalul din mână –, se uită la el şi, pentru prima oară, se dădu înapoi.

— Ai ştiut că Monck mă promisese pentru o viaţă de obedienţă din partea partidului protestant al Campbellilor şi ai ţinut asta secret.

Ea se mai retrase un pas când el se apropie, tăind

ceaţa care îi separa.

— Da, şi asta aproape m-a distrus.

Şocată de durerea din această mărturisire, Claire se strădui să-şi păstreze mintea limpede. El îi spusese în noaptea aceea la han că viaţa ei nu îi aparţinea şi că ar lupta ca să i-o recâştige dacă ar trebui s-o facă împotriva oricui altcuiva în afara lui…

Robert. Prietenul lui.

El îi rezistase în noaptea aceea şi în fiecare zi după, pentru că ea îi fusese promisă lui Robert. O trădase. Dar Connor ar fi admirat o asemenea loialitate faţă de prietenul său – o învăţase şi pe ea să o admire. Pe sângele lui Dumnezeu, nu putea să-l învinovăţească pe Graham pentru o astfel de trăsătură nobilă.

El se apropie, scăldând-o în umbra lui, în căldura lui ameţitoare. El era tentaţia incarnată. Nici chiar vălul întunericului nu putea să-i atenueze virilitatea masculină. În schimb, o făcu să îi simtă mai acut mirosul, sunetele, apropierea.

— Nu o să te căsătoreşti cu Robert, îi promise el, cuprinzând-o cu braţele şi atrăgând-o în îmbrăţişarea lui. Jur că singurul bărbat în faţa căruia vei capitula voi fi eu!

Capitolul 23

Capitulare. E un cuvânt aşa puternic, şi nu-i niciunul mai dulce pentru urechile unui războinic adevărat.

Tăcerea pădurii era amplificată de răsuflarea lui sacadată, întunericul trezea la viaţă fiecare tresărire de muşchi de sub degetele lui Claire. Îmbrăţişarea lui pulsa cu abandonul rezistenţei lui şi ea răspundea cu aceeaşi intensitate. Claire nu mai gândea. Nu-i păsa. Îl voia. Dar ea nu era genul care să renunţe fără luptă.

— Nu eu o să capitulez, destrăbălatule, îi şopti ea lângă bărbie.

— Atunci, o să fiu eu, războinico?

— Asta depinde de ce doreşti.

— Pe tine, răspunse el fără ezitare. Atingerea mâinii lui alunecând pe coada lungă, împletită îi sorbi lui Claire şi ultima urmă de voinţă. Doar pe tine.

Ea era sigură că el avea să îi simtă inima bubuind pe buze când gura lui se pogorî peste a ei. Ei îi plăcea să-l sărute. De fiecare dată când el o făcuse, îi destrămase voinţa. Avea dreptul să fie arogant. Pentru că cine putea să-i reziste? Buzele lui dezmierdară şi tachinară în timp ce limba explora cu o curiozitate îndrăzneaţă. Mâinile lui mari şi late lăsară o dâră fierbinte pe toată lungimea spatelui, apoi se opriră să-i cuprindă posteriorul. El îşi trecu dinţii peste buza ei de jos, peste bărbie, muşcând şi sugând scobiturile sensibile de pe gâtul ei, până când ea simţi că ar putea să ţipe după ceva mai mult.

Încurajată de dorinţa lui puternică, ea îşi lăsă palmele să alunece în sus pe pieptul lui, încântată de fiecare curbură bine definită, îi cuprinse faţa în palme, trăgându-l mai aproape, invitându-l să soarbă din plin.

El mârâi asemenea unei bestii pe cale să-şi devoreze perechea, îşi ridică mâinile între ei şi îşi desfăcu violent tunica. Se aplecă peste ea, îi cuprinse talia cu un braţ şi îşi lăsă limba să se învârtă în jurul sfârcului excitat. Gura lui înfometată o făcu să se zvârcolească şi să-şi afunde pumnii în părul lui când el îi luă sfârcul în gură şi începu să sugă.

Gustul ei… senzaţia de a o simţi tremurând în gura lui îl întări dureros de mult. Trase de lâna întinsă a tartanului şi gemu de uşurare când mădularul lui ţeapăn ţâşni în sus, neîmpiedicat, începu să îşi mişte mâna în sus şi-n jos peste carnea fierbinte, ca să-şi mai domolească dorinţa. Dar nimic nu-l putea satisface acum, doar ea. El îi desfăcu centura şi o trase înapoi cu el când îi descheie pantalonii.

O ţinu nemişcată, îşi îndoi genunchii şi îşi lipi gura de creasta pelvisului ei. O linse şi o sărută pe coapse, în timp ce-i lăsa pantalonii spre glezne. Ea tresări puternic în îmbrăţişarea lui când el o desfăcu folosindu-şi degetele şi îşi trecu limba peste bobocul înfierbântat.

Claire îşi dădu capul pe spate şi îi imploră pe sfinţi să o ierte pentru că descoperea un astfel de extaz păgân în dezmierdările lui tandre. Dar, când atingerea lui deveni mai păcătoasă, iar el începu să o sugă, lăsându-şi limba să o dezmierde pe toată lungimea, ea ştiu că era condamnată. Afundându-şi degetele în buclele lui, ea îl trase mai aproape, mai adânc, în timp ce era cuprinsă de val după val de spasme.

Ea se prăbuşi în braţele lui şi alunecă în senzaţia plăcută de după, în timp ce el îi întindea corpul moale pe frunzele umede. Muşchii ei tremurau de energia consumată într-un fel pe care nu-l mai experimentase niciodată. Plămânii ei trăgeau aer proaspăt în piept în respiraţii sacadate. Nici măcar după nesfârşite ore de exerciţii sau după ce se lupta să evite greutatea zdrobitoare a spadei unui bărbat nu se simţise atât de vie. Ar fi putut să moară fericită în locul acela – dacă fundul nu i-ar fi fost aşa rece. Ochii ei se deschiseră brusc, şi ea îşi ridică posteriorul în aer şi îşi trase pantalonii în sus.

— Păcat că abia reuşesc să te văd.

Ea îi auzi vocea deasupra ei şi se ridică iute în timp ce el se sprijinea de silueta neclară a unui copac gros. Obscuritatea era un lucru bun, pentru că el nu putea să-i vadă focul din obraji.

— Mi-ai rupt tunica.

Ei nu-i veni nimic altceva în minte.

Ce puteai să discuţi după ce un bărbat îţi făcea aşa ceva? Şi ce se întâmpla acum? Avea să o uite, acum că jocul de-a vânătorul şi de-a prada se terminase?

— Poţi să o porţi pe a mea.

El tăcu o clipă, apoi îi întinse tunica.

Asta însemna că acum şedea la câţiva centimetri de ea cu pieptul gol. Cum naiba o putea excita asta când ea era aşa epuizată?

— Mulţumesc, zise ea şi acceptă oferta lui.

Mirosul de pădure, piele şi transpiraţie îi asaltă simţurile când îşi trase tunica lui peste cap. Era înnebunitor cât de delirant de mulţumită se simţea învăluită în aroma

lui de mosc.

— Ce ai vrut să spui când ai zis că te dai peste cap ca să mă satisfaci?

Umerii ei se ridicară spre urechi în timp ce se dezbrăca pe dedesubt de tunica cealaltă.

Au, de ce trebuia să aducă vorba despre asta? Cu siguranţă, nu voia să vorbească despre cât se străduise să se poarte ca o lady – şi eşuase lamentabil – pentru ca el să o placă mai mult.

— M-ai înţeles greşit. Am spus că-mi venea să te omor.

Ea simţi braţul lui în jurul taliei şi cum era luată pe sus.

— Spune-mi, ceru el şi o puse jos între coapsele lui, strângând-o în braţe din spate.

O, ce fel de magie poseda el în vocea aceea sexy, baritonală, în fierbinţeala respiraţiei lui pe ceafa ei, de o convingea să-i spună toate secretele? Poate felul în care o ridicase în braţe, alungând orice urmă de stânjeneală dintre ei, o făcea să dorească să-i împărtăşească atât de multe.

— N-o să-ţi spun, răspunse ea rece, savurând pe ascuns senzaţia de a fi ţinută atât de posesiv în braţe.

— Îţi place să mă sfidezi, femeie încăpăţânată!

— Aroganţa ta nepăsătoare mă tentează adesea să o fac.

El râse, trimiţându-i scântei pe şira spinării.

— Ce limbă ascuţită pentru cineva aşa frumos!

— Mă consideri frumoasă?

Când ea se răsuci spre el, şoldul ei trecu peste erecţia lui neîmblânzită, de sub tartan. Ea inspiră uimită şi se trase repede mai în faţă.

— Asta e dovada.

La naiba, nu putea să contrazică o asemenea dovadă.

— Deci nu mă consideri prea bărbătoasă?

— Cum aş putea…

El se opri, şi, când vorbi din nou, ea auzi zâmbetul din vocea lui.

— Ai crezut că mi-ai plăcea dacă ai semăna mai mult

cu sora ta.

— Nu fi absurd! Spatele ei se încordă lipit de pieptul lui. Nu-mi pasă dacă îţi plac sau nu.

— Dar chiar îmi placi.

Timbrul senzual al vocii lui în ceafă o înfioră. Trăgând-o uşor, el o lipi mai bine de trupul lui tare.

— Forma îndrăzneaţă a şoldurilor tale îmi place, zise el şi îşi mişcă şoldurile, apăsându-şi erecţia în umflătura dulce a posteriorului ei. Gemu, trecând cu dinţi peste ceafa ei. Da, mă face să vreau să îţi fac tot soiul de lucruri neobrăzate.

Claire se cutremură în braţele lui, amintindu-şi de momentul în care el se satisfăcea singur la lac. Se întrebă dacă ea ar putea să-i ofere aceeaşi satisfacţie.

Când el îşi trecu mâinile mari peste sânii ei, sfârcurile i se întăriră.

— Ce fel de lucruri neobrăzate? o îndemnă atingerea lui să întrebe.

Ea simţi cum el se întăreşte şi mai mult la spatele ei, îl simţi pulsând şi tremurând de o dorinţă care îi făcu propriul corp să tânjească după eliberare. El îi ciupi sfârcurile cu o atenţie chinuitoare, răsucindu-le pe sub materialul tunicii între degete în timp ce o săruta pe ceafă. În loc să-i spună, îi arătă, desfăcându-şi palmele pe abdomenul ei şi apoi pe sub pantalonii ei. Îi ridică şoldurile şi împinse materialul strâmt în jos pe picioare, mâinile lui bucurându-se de atingerea pielii goale.

— Dă-ţi cizmele jos, porunci el cu o şoaptă răguşită.

Ea îl ascultă, prea excitată ca să se mai ostenească să roşească.

Cuibărită în îmbrăţişarea coapselor lui tari şi vârtoase şi a braţelor lui puternice, ea începu să-şi dea seama de strălucirea feminităţii ei. „La naiba cu comportamentul de lady”, se gândi ea în timp ce îl ajuta să îi dea jos pantalonii. El o făcea să se simtă ca o femeie, şi ei îi plăcea asta. Tunica ei, adică a lui, fu următoarea la rând.

Ceaţa îi răcori pielea dezgolită. În întuneric, dâra trasată de degetele lui pe braţe şi pe claviculă îi făcu pielea

să ia foc. Auzea respiraţia lui greoaie şi sacadată în spatele ei în timp ce degetele îi cuprindeau bărbia. Îi întoarse faţa ca să ajungă la a lui şi îi cuprinse gura într-un sărut lent, ameţitor.

— Gura ta obraznică îmi place, şopti el peste buzele ei desfăcute, mângâind-o, gustând-o ca o bestie înfometată.

Când ea îi răspunse cu o mişcare a limbii, muşchii lui tresăriră. O ridică în braţe, întorcându-i corpul ca să-l întâlnească pe al lui, şi băgându-şi mâinile sub ea, îi desfăcu coapsele peste şoldurile lui.

Claire se agăţă de umerii lui şi îl încălecă. Ar fi trebuit să fie oripilată, chiar temătoare cu privire la ce îi făcea el sau era pe cale să-i facă. Dar mâinile lui trecură peste coapsele ei, apucându-i posteriorul ca să o aducă şi mai aproape de el. O latură veche, complet desfrânată a ei, voia să-i dezmierde fiecare centimetru erotic al lui. Când el îi prinse sfârcul între dinţi, ea se arcui, oferindu-i mai mult. El supse cu putere, smulgându-i exclamaţii încordate din gât. El îşi îndoi genunchii, ca să o susţină, şi trase de tartanul său.

Ea voia să se uite la el, să vadă şi în ochii lui focul care o consuma pe ea. Dar absenţa unui simţ le ascuţea pe celelalte. Trecându-şi mâinile peste braţele şi pieptul lui, ea savură fiecare unduire a muşchilor care-l formau. El îşi lăsă mâna între ei, şi ea îl urmă, simţind cum trage de tartan. El îi acoperi degetele cu ale lui şi le strânse în jurul greutăţii solide a erecţiei lui.

Ea nu se trase înapoi. Deşi degetele ei păreau mici în jurul lui şi simţi o senzaţie trecătoare de teamă la gândul că ar putea încăpea în altă parte a ei, ea se minună de combinaţia extraordinară de mătase şi oţel. Nicio sabie nu era făurită la fel de bine ca aceasta. Cu îndrăzneală, pentru că nu făcuse nimic în viaţa ei cu umilinţă, ea îl mângâie pe toată lungimea şi îşi trecu degetul mare peste vârful umflat, explorând şi strângându-l până când el aproape că explodă în strânsoarea ei.

— Vino încoace!

Vocea lui era un amestec răguşit şi aspru de poruncă

şi chemare. Apucându-i şoldurile cu o mână şi propriul mădular cu cealaltă, el îşi lăsă vârful umed să alunece în despicătura ei caldă.

Claire se agăţă de umerii lui când energia puternică şi fierbinte se învârteji prin ea. Instinctiv, îşi desfăcu genunchii, dorindu-l, având nevoie ca el să stingă focul care ameninţa să o consume.

Aproape că se enervă pe el când simţi degetele trecând peste mugurul ei încordat, dar atingerea era una de seducţie. El o dezmierdă, o tachină şi îi testă adâncimile dintre falduri până când ea se clătină, umedă şi pregătită sub mâna lui.

El o pătrunse încet, rupând bariera subţire a dulcii ei virginităţi cu mişcări lungi şi chinuitor de bine măsurate.

Ea ţipă şi încercă să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar el o ţinu ferm, trecându-şi buzele peste ale ei şi şoptindu-i cum îl făcea să se simtă. Curând, durerea se stinse încet şi o plăcere săţioasă şi inexorabil de erotică îi cutremură sufletul. Fiecare mişcare o făcea şi mai sălbatică, până când se simţi îmbătată de dorinţă. Ea îl călări cu un abandon neruşinat, exultând în spasmele violente care o făceau să se strângă în jurul ei. Îşi puse braţele pe după gâtul lui şi îl sărută, tare şi îndelung, trecând cu limba peste el într-un dans la fel de vechi ca pădurea din jurul lor.

El îşi mişca şoldurile spre ale ei, înfigându-se în ea cât de adânc putea ea să-l primească. Trase de sfoara care îi ţinea coada strânsă şi îşi trecu mâinile prin pletele ei bogate. Mişcările îi deveniră mai agitate în timp ce trăgea de părul ei, arcuindu-i spatele şi dezvelindu-i vârfurile sânilor pentru gura lui înfometată, până când ea îi strigă numele în extazul eliberării.

Cu o mişcare finală puternică, care o înălţă până la nori, Graham îşi vărsă sămânţa fierbinte adânc în ea, gemând de victoria dulce şi sălbatică. În sfârşit, era a lui.

Capitolul 24

Voi obţine victoria, dar gloria vă va aparţine.

Zorile se iviră peste vârfurile copacilor, întinzând o baltă de lumină ca de ambră peste războinicul adormit pe covorul de frunze, îmbrăcată în sfârşit şi şezând la picioarele lui, Claire îl studie relaxată. Privirea îi urcă pe picioarele lungi şi puternice, pudrate cu păr arămiu. Tartanul i se ridicase pe coapsa dreaptă în somn, şi doar vederea lui o făcu să rămână fără suflu şi să simtă o durere accentuată în vintre.

Ea se luptă cu dorinţa de a se apleca şi de a-şi trece degetele peste abdomenul dur în lumina zilei şi de a-şi lăsa mâna să alunece peste muşchii vârtoşi de pe braţul gol, pe care el şi-l ţinea sub cap. Buclele lui îi cădeau amuzant pe frunte, ca un halo strâmb pe capul unui înger căzut. Gura lui bosumflată era la fel de relaxată în somn ca atunci când îi oferea un zâmbet impetuos.

Când se luptase cu el lângă tavernă, braţele lui iuţi şi zâmbetele şi mai iuţi – pe care nu şi le reţinuse – aproape că o costaseră victoria. Niciodată nu se mai luptase cu un bărbat ca el.

Era sigură că nimic nu ar putea fi vreodată aşa îmbătător. Se înşelase. Să-i simtă corpul cutremurându-se şi ridicându-se de dorinţă pentru ea, muşchii încordaţi sub degetele ei cu reţinere controlată ca să o posede şi apoi… În cele din urmă, acea lance fierbinte şi pulsândă pătrunzând în corpul ei ca un berbece – asta se simţise şi mai bine. Chiar făcuse dragoste cu un bărbat noaptea trecută? Sau fusese un vis erotic trimis ca să o facă să se îndrăgostească de el?

— Fir-ar să fie, bombăni ea.

Ea trebuia să fie atentă să nu lase asta să se întâmple. Seducătorul făcuse asta de nenumărate ori fără

să-şi dăruiască inima vreunei femei. Ea nu era diferită.

— Sora ta nu ar aproba un asemenea limbaj.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre Graham în timp ce el se ridica, ajungând faţă în faţă cu ea, dar orice replică avea de gând să-i arunce dispăru când el îi zâmbi.

— Doamne, cât eşti de frumoasă!

Nu declaraţia în sine, pe care o mai auzise de la mulţi bărbaţi care voiau să-i obţină favorurile, ci felul în care respiraţia lui şovăi când se uită la ea o atinse direct în inimă.

— Mulţumesc, zise ea încet, simţind cum pe buze i se întinde un zâmbet ridicol. Şi tu eşti frumos.

La naiba cu ea! Miorlăise mai rău ca un pisoi. Ar fi putut să-şi muşte direct limba. Oare tocmai îi spusese că era frumos?

— Şi aşa îndrăzneaţă, adăugă el cu voce baritonală, răguşită şi se întinse să-şi înfăşoare pe arătător o şuviţă din părul ei. O trase şi-i aduse chipul mai aproape de al lui, trecându-şi uşor buzele peste ale ei. Jur că nu mai există fată ca tine în toată lumea, Claire Stuart!

Asta era de bine, oare? ar fi vrut ea să-l întrebe, dar el îi captură buzele cu gura. Sărutul lui pasional o convinse că era.

— A durut.

Ea îl împinse cu palmele în piept când el o întinse pe iarba udă de rouă.

În loc să arate remuşcări, el îi zâmbi, mulţumit de sine însuşi.

— Da, vei avea nevoie de o zi sau două ca să te refaci.

„Mai degrabă, de vreo săptămână”, se gândi ea, dar ţinu asta pentru ea.

Nu era nevoie să hrănească aroganţa fără pereche a pungaşului. Şi chiar credea că era a lui să facă orice voia cu ea, acum că o deflorase? O zi sau două, într-adevăr… Da, el ar fi norocos dacă ea i-ar mai arunca o a doua…

El îşi apăsă buzele pe colţul gurii ei, alungându-i gândurile ca frunzele în furtună. Dezmierdarea degetelor lui

pe gât o făcu să tremure în mâinile lui.

— Nu ştiu dacă voi reuşi să aştept aşa mult ca să te am din nou, şopti el şi îi desfăcu buzele cu degetul mare de la o mână.

Dovada dorinţei lui o împungea în şold, tare, inexorabilă, insaţiabilă.

În ciuda durerii pe care el i-o provocase, sfârcurile ei deveniră rigide, pentru că plăcerea pe care i-o oferea era mult mai mare. Îl prinse cu braţele de gât şi îşi deschise gura în faţa limbii lui pricepute. Nici ea nu voia să aştepte. Cu neruşinare, cu destrăbălare, corpul ei se zvârcolea de foamea de a-l simţi din nou înăuntrul său. Ea era sigură că i-ar fi dat bucuroasă tot ce dorea dacă sunetul unor cai care se apropiau nu ar fi speriat-o.

Se ridică brusc, fără să-şi dea seama că îl pocni cu umărul în maxilar. Reuşi să dea câteva şuviţe de păr la o parte de pe faţă şi să-l aranjeze cât de cât înainte ca intruşii să ajungă la ei.

— Ei bine, făcu Angus şi se uită în jos la ei de pe armăsarul lui mare de luptă, privirea lui severă oprindu-se asupra tunicii mult prea mari de pe umerii lui Claire. Ghicesc că asta înseamnă că ea nu se întoarce la Ravenglade.

Claire sări în picioare, blestemând focul care i se întindea pe obraji.

Evitând privirea ştiutoare a surorii ei, ea îşi şterse pământul de pe fund şi îşi întoarse privirea spre Angus. Orice bănuiau că se întâmplase între ea şi Graham, venise vremea ca oamenii să ştie că ea avea să facă întocmai ce voia, fie că al lor comandant aproba asta, fie că nu.

— De ce ai bănui asta, MacGregor?

— Pentru că Ravenglade e în partea aia, zise el şi arătă peste umăr.

Claire se întoarse spre Graham, burzuluindu-se.

— M-ai fugărit degeaba.

— Nu, zise el, gropiţele lui fermecând-o. Am avut destule motive.

La naiba cu el! Sclipirea feroce din ochii lui le

dezvăluise tuturor care fuseseră motivele. Dintr-odată ea se simţi goală în faţa lor şi îşi feri privirea în spatele părului lung.

— Claire, o auzi pe Anne strigând şi nu avu de ales decât să-şi ridice privirea jenată spre ea. Asta înseamnă că nu te vei întoarce la James?

Ea deschise gura să-i spună lui Anne că nu se schimbase nimic. Acum, mai mult ca niciodată, era de părere că Monck le ucisese fratele. Nu avea să respecte niciuna dintre poruncile lui – nici pe aceea de a se căsători cu Robert –, iar ea intenţiona să-l avertizeze pe James de trădarea lui. Dar vocea lui Graham o întrerupse:

— Sora ta e a mea acum şi va veni cu noi la Skye.

Preţ de o clipă, Claire fu sigură că nu auzise bine.

Când clipa trecu şi ea îşi dădu seama că el vorbea serios, aproape că-i râse în faţă. Aproape. Nările îi fremătară. Strânse buzele. Ochii ei scăpărau de indignare în timp ce-şi dădea părul de pe faţă. Era a lui acum?

— Dintre toate... îngâmfat... insuportabil... Chiar crezi că...

Tirada ei se sfârşi brusc în clipa când el o prinse de talie şi îşi lipi gura peste a ei. Strivind-o de el cu un braţ, el îi devoră ultima urmă de rezistenţă, până când atârnă moale în curbura cotului său.

— Găseşte-ţi sabia şi încalecă, Claire, îi porunci el răguşit, privirea lui revărsându-se peste trăsăturile ei, în vreme ce el îşi savura premiul. Te duc acasă.

*

Trei zile mai târziu, Claire încă nu era sigură când fusese de acord să-l urmeze până la capătul afurisitului de pământ. Îşi spuse că se îndrepta spre Skye ca să-i împiedice pe Graham şi pe Robert să se întoarcă la Edinburgh şi să-l alerteze pe Monck cu privire la suspiciunile lor despre James.

Dar ştia că îl urma pe Graham din cu totul alt motiv. Era îndrăgostită? Cum putea să-şi dea seama? Îşi petrecuse

toată viaţa pregătindu-se pentru luptă, nu pentru peţitori. Şi, dacă era îndrăgostită, cum naiba putuse să-şi dăruiască inima unui seducător? Da, îl lăsase să o posede, dar asta nu însemna că-l iubea, nu-i aşa? Toţi bărbaţii din garnizoana lui Connor se culcau cu femei pe care nu le iubeau. Ea ar fi putut să o întrebe pe Anne, dar apoi ar fi trebuit să suporte ore întregi de tachinări. O, de ce nu acordase măcar un pic de atenţie felului în care se comportau lorzii şi doamnele, pe când era mică?

Orice era, o cuprinsese de la bun început. Fiecare plan pe care şi-l făcuse pentru a scăpa din preajma lui fusese zădărnicit de bărbatul care călărea doar câţiva metri în faţa ei, înalt în şa, cu umerii laţi, goi, uşor bronzaţi. Exceptând ceea ce se întâmplase la Ravenglade, el nu utilizase forţa sau farmecul exersat de seducător ca să o ţină lângă el, şi, cu toate astea, în fiecare zi ea îl urmase de bunăvoie în orice direcţie îi condusese el. Nu avea pe cine să dea vina în afară de ea pentru atracţia nebună pentru Graham Grant. Iar acum, el credea că ea era a lui.

Gândul de a-i aparţine lui Graham nu o mai înfuria – cel puţin nu aşa cum o făcuse când îl auzise prima dată spunând asta. Scoţienii din Ţinuturile înalte erau încăpăţânaţi, primitivi şi cu propriul set de legi. Când o ţinuse în braţe noaptea trecută, Graham îi explicase că avea tot dreptul să o revendice ca pe femeia lui dacă aşa voia. Şi ar lupta cu întreaga armată a generalului Monck pentru ea? râsese ea atunci de el. Da, promisese asta şi avea să o facă. Ea l-ar fi înghiontit dacă nu ar fi ţinut-o cu atâta tandreţe sub lumina stelelor. Dacă ar fi detectat vreo urmă de aroganţă în glasul său, ea ar fi protestat împotriva revendicării ei, făcându-l nebun.

Dar ea era cea care înnebunise. Era nebună pentru că voia să creadă că el putea să facă asta. Şi nebună de dorinţă de fiecare dată când el o atingea, se uita la ea, îi zâmbea. O şoca, într-adevăr, felul în care torcea ca o afurisită de pisicuţă în îmbrăţişarea lui. Connor ar fi râs de ea, insistând că găsise, în sfârşit, un bărbat care putea să o îmblânzească. Ea ar fi negat asta, deşi ştia că războinicul ei

aprindea în ea o dorinţă sălbatică, nesăbuită, pe care nu o crezuse posibilă.

O cuprindea de fiecare dată când se opreau să înnopteze. Dorinţa de a-l atrage în pădure, de a-l lua de lângă ceilalţi, de a-i da jos tartanul şi de a-i încăleca trupul bine făcut în felul în care o făcuse atunci printre ceţuri. Niciodată în viaţa ei nu simţise o putere atât de dulce asupra unui bărbat, aşa o încântare de a fi femeie. Chiar şi acum, doar cu câteva sărutări furate când şi când în ultimele trei zile, Claire se simţea mai vie şi mai înflăcărată decât se simţise vreodată în luptă. Sfârcurile i se trezeau la viaţă pe sub lâna moale a tunicii la cea mai uşoară atingere a gurii lui. Când intrase cu Troy într-un pârâu, privirea umbrită şi înfometată a lui Graham o făcuse chinuitor de conştientă de legănatul şoldurilor ei, de conturul feminin al posteriorului ei.

Desigur, nu acţiona pentru satisfacerea acestei dorinţe, pentru că nu era o desfrânată – mai ales nu cu Anne atât de aproape.

Dar hotărârea ei de a-i rezista de dragul decenţei se sfărâmă când se opriră la un han, chiar înainte de a ajunge la Glenelg.

— Uite-l chiar pe comandantul Grant! zise o femeie durdulie cu un legănat al şoldurile despre care Claire credea că era dureros, şi se îndreptă direct spre Graham. Dumnezeu mi-a ascultat rugile.

— Şi pe ale mele, zise o altă slujnică, aducându-i o cană de bere unui client.

Intrând în han împreună cu el, Claire se uită cum Graham îşi dădea basca jos şi îşi lăsa libere buclele de culoarea mierii, nepieptănate.

Ea văzu ce vedeau şi celelalte femei şi înţelese de ce doar vederea zâmbetului său cu gropiţe le tăia răsuflarea.

— E bine să văd atâtea feţe prietenoase, Abby, o salută Graham cu căldură pe femeie, dar, când ea îşi ridică braţele să-l ia pe după gât, el o prinse cu blândeţe de încheieturi şi o opri. Ea e Claire, îi spuse el, întorcându-se spre Claire.

Claire zâmbi, mai mult spre Graham decât spre femeie. Ce era asta? Oare seducătorul îşi pierduse interesul faţă de femei? Şi, dacă da, era din pricina ei? Cu o tresărire care îi făcu inima să o ia la galop, ea îşi aminti că el nu se culcase cu Lianne la hanul din Stirling. Oare reuşise să-i captureze inima acestui războinic magnific? Cum putea să ştie?

— Şi va împărţi camera cu tine? întrebă Abby cu glas răutăcios.

Înainte ca Graham să poată răspunde – iar Claire tare-şi dorea ca el să-i răspundă –, Anne păşi în faţă şi o luă pe sora ei de braţ.

— Sigur că nu, spuse ea senină ca un lac vara când i se adresă femeii cu expresie aspră. Sora mea e o lady, dar, dacă va descoperi că te furişezi pe la uşa lui sau a lui Lord Campbell, probabil te va cotonogi.

Claire îi aruncă o privire scrutătoare surorii ei în timp ce o altă slujnică îi conducea pe scări în sus. Nu exista nicio dovadă vizibilă care să confirme bănuielile lui Claire. Anne nu se poticni şi nici nu se clătină pe scări, ci le urcă asemenea unei lebede înaintând pe lac, afişând în continuare acel zâmbet ridicol.

— Asta nu a fost foarte elegant, Anne – cam aşa cum e să te îmbeţi cu bărbaţii.

— Nu sunt beată, alungă Anne dojana surorii ei printr-un fluturat delicat al mâinii. Am luat doar o duşcă, să-mi amorţească simţurile, ca să nu mă trezesc că plec cu Robert undeva în noaptea ceţoasă.

Ea îi aruncă surorii ei o privire care sugera că ştia despre ce vorbea şi continuă să urce scările, în timp ce Claire se opri ca să se uite cu gura căscată la ea.

— Noi nu suntem ca femeile de aici, Claire. Noi suntem rude cu regele şi trebuie să ne purtăm ca atare.

Deşi era destul de şocant să o audă pe sora ei mărturisind că voia aşa tare să se culce cu Robert, încât băuse whisky ca să-i reziste, Claire nu-şi putu înăbuşi accesul brusc de râs care îi urcă în gât.

— O, Anne, nu suntem chiar aşa diferite de femeile

astea.

— Ba da, suntem. Anne se întoarse şi se uită la ea peste umăr. Zâmbetul ei calm avea o urmă de victorie potrivită pentru câmpul de luptă. Noi am câştigat bărbaţii pentru care se roagă ele.

Inima lui Claire tresăltă sălbatic în piept. Îl câştigase oare pe Graham? Ea se întoarse să se uite la el peste umăr şi descoperi că şi el se uita la ea.

— Abby, strigă el, fără să-şi ia ochii de la ea, roagă să îmi pregătească cineva o baie în cameră.

*

Claire se strecură din patul ei şi al lui Anne într-al lui Graham fără să fie văzută. Nu ţinu cont de vorbele surorii lui. Nu se gândea decât la el. Închise uşa în urma ei şi intră într-un paradis scăldat în lumina sclipitoare a lumânărilor. Baia lui fusese pregătită, suprafaţa apei sclipind ca lumina stelelor. El se mişcă între umbre şi lumini, venind să stea în spatele ei.

— Ce te-a reţinut, fătuco?

Îşi îngropă faţa în scobitura gâtului şi îşi trecu dinţii peste bătaia rapidă a pulsului ei.

— Am venit cât de repede am putut, respirând întretăiat în timp ce mâinile lui pricepute o dezbrăcau.

Sfârcurile i se întăriră instantaneu la atingerea lui.

Când şi tartanul lui zăcea întins grămadă pe jos, Claire tremura de dorinţa necontenită pentru el.

Apa se revărsă peste margini când el păşi în cadă. Se aşeză şi o trase cu blândeţe pe Claire între coapsele lui. Fâşii de fum de lumânare dezmierdară nările lui Claire în timp ce apa răcită o mângâia pe abdomen, pe sâni. Învăluită în căldura corpului lui, ea se simţea ameţită şi îmbătată de whisky-ul tare al lui Angus. Muşchii i se relaxară şi membrele îi amorţiră când el o trase cu spatele la pieptul lui. Se uită la degetele lui cum mişcau suprafaţa apei dinaintea ei, un dans seducător care îi făcea sfârcurile să o doară de nerăbdare.

Cu răsuflarea lui caldă trecând peste pulsul ei de la gât, el îi cuprinse sânii în mâini, strângând, frământând uşor. Dar atingerea lui deveni mai intensă, mai posesivă, şi mădularul lui se întări în spatele ei.

Ea oftă prelung şi languros când mâinile lui se întinseră spre vasul cu săpun, lăsând-o singură să savureze efectele atingerilor lui. El îşi săpuni mâinile deasupra ei, lăsând săpun să curgă pe sânii ei. O mişcare subtilă a şoldurilor lui îi duse erecţia aproape de spinarea ei şi îi smulse un geamăt chinuit. Îşi lăsă picioarele să alunece sub ea şi îi ridică şoldurile din apă. Îşi duse mâna la despicătura ei şi o stropi cu apă cu săpun, tachinând-o, apoi dezmierdând-o cu mişcări mai ample. Cealaltă mână o ajuta să se descătuşeze, trăgând de sfârcuri şi dezmierdând-o cu palma aspră.

Îşi afundă un deget în apă şi apoi în ea şi o mângâie în interior. Claire se zvârcoli sub mâinile ei, în timp ce val după val de extaz se revărsa asupra ei.

Graham o ţinu ferm, la fel de sălbatic şi de excitat ca ea. Îşi lăsă degetul să alunece afară şi îl trecu peste bobocul ei umflat, aplecând-o peste lancea lui în aşteptare.

Claire se gândi că nimic nu putea să fie mai plăcut ca senzaţia degetului lui, dar cum putuse să uite de cât de păcătos de bine se simţea să alunece pe mădularul lui? Trebuia să uite, altfel l-ar călări de fiecare dată când se gândea la el. Nu era doar felul în care o întindea el aproape să o sfâşie sau senzaţia de plinătate când simţea fiecare centimetru al lui în ea. Mişcarea de rotaţie a şoldurilor lui care îl împingea adânc şi modul cum se înfigea şi se retrăgea încet şi insuportabil de erotic în ea, tachinând-o cu lungimea lui. Sau felul în care o ţinea lângă el, străpungând-o repede şi tare, făcând-o să-i placă.

O, dar el era chiar aşa desfrânat cum susţinea, luându-i lobul între dinţi şi spunându-i cât de îngustă şi de fierbinte era.

— …Ca flăcări înfometate pe mădularul meu, lingând şi sugând tot. Simţi cât de tare sunt pentru tine, Claire?

El se împunse în ea ca un berbece, umplând-o cu

sămânţa lui.

— Da, gâfâi ea.

— Cum se simte?

Ea îi spuse fără rezerve, ridicându-se şi coborând pe erecţia lui pulsândă până când el o umplu până la refuz şi ea strigă în extazul eliberării.

Capitolul 25

Am ţinut prea mult sub tăcere dorinţa inimii mele.

În timp ce soarele îşi începea coborârea leneşă spre vest, James Buchanan îşi îndreptă ochii injectaţi spre vârfurile zdrenţuite ale munţilor Grampian. Nu dormise de o săptămână, chinuit de gânduri de răzbunare, în timp ce oamenii lui moţăiau liniştiţi în jurul focului de tabără. Noapte după noapte, stătuse treaz, contemplând pe cine să ucidă mai întâi când avea să ajungă, în sfârşit, la Skye. Pe Graham Grant, decise el, pentru că-l dăduse cu capul de perete şi îl trimisese la culcare timp de zile întregi cu o durere în tâmple care-l făcuse să urle, îi spărsese nasul şi îi spărsese un dinte. Fiul de căţea avea să plătească scump pentru asta.

Robert Campbell avea să fie următorul care să îi simtă furia. Contele era un trădător pentru parlament. Cine din consiliu avea să îl învinuiască pentru că ucisese un regalist şi simpatizant MacGregor? James nu-l plăcuse din momentul în care contele pusese piciorul în Ravenglade. Nu-i plăcea felul în care ochii bărbatului îşi schimbau culoarea în funcţie de direcţia din care venea lumina. Sau felul în care ochii lui îl urmăreau cu suspiciune făţişă. De parcă ar fi ştiut… James trebuia să-l omoare. Avea să îi taie limba aia care îl vorbise de rău în faţa lui Claire şi apoi să-i scoată ochii aceia de lup.

În timp ce se sprijinea cu spatele de trunchiul unui pin înalt, gândurile i se îndreptară spre surorile lui Connor. Un

oftat melancolic îi scăpă prin gaura lăsată de dintele lipsă. Nu avea să îi placă să le omoare, dar nu-i lăsaseră de ales. Slobozi o blasfemie printre buzele strânse, gândindu-se cât de uşor se întorsese Claire împotriva lui. Ea dăduse crezare vorbelor unui susţinător al parlamentului, nu vorbelor lui. Ce târfă arogantă! Connor îi permisese întotdeauna prea multe. Chiar când se alăturaseră rezistentei şi Claire insistase să meargă cu ei, Connor îi mărturisise că el fusese de acord cu decizia ei pentru că o înţelegea prea bine. Sângele lui curgea şi prin ea. Şi aşa şi era. Era la fel de mult o căţea pe cât fusese fratele ei de ticălos. Întotdeauna refuzându-l, întotdeauna serioasă, neinteresată să se joace. Iar James voia să se joace cu ea. Bine şi tare. Voia să o ţintuiască pe târfa aia şi să o posede până când avea să îşi urle supunerea faţă de noul domn şi stăpân. Şi avea să urle până în clipa în care avea să îi taie gâtul.

Mai era un mod de a pune mâna pe pământurile lui Connor cu toţi ei morţi. Când regele avea să fie reinstaurat şi să vadă că Buchanan fusese cel care călărise alături de generalul Monck când luaseră regatul înapoi, că Buchanan îi ucisese pe bărbaţii care îndrăzniseră să îi omoare cele două verişoare, urma să îi acorde pământurile şi titlurile servitorului său credincios.

James zâmbi ca pentru sine, mulţumit de ingeniozitatea sa. Nu putea pierde. Chiar dacă, să zicem, Carol nu avea să se mai întoarcă în Anglia, Monck avea încredere în el şi, după ce le furnizase capul lui Connor pe un platou argintat, Lambert şi Fleetwood aveau şi ei încredere în el.

O agitaţie de dincolo de un pâlc de copaci în stânga lui îi întrerupse gândurile. Sărind în picioare, îşi trase sabia şi îl lovi cu piciorul pe soldatul care dormea lângă el.

— Cine e acolo? strigă el spre penumbră, trezind încă o duzină. Anunţă-te sau pregăteşte-te să mori!

— Stai! strigă un bărbat. Sunt eu, Steven, cu oameni de la Ravenglade.

Auzind asta, James îşi puse sabia în teacă şi păşi în faţă. Ce naiba făcea căpitanul aşa departe de Ravenglade?

James trebuise să-i lase pe el şi pe mai mulţi în urmă. Pentru că nu erau oamenii lui, ci ai lui Connor, loiali familiei Stuart.

— Ce este? De ce ne-ai urmărit?

— O misivă. Steven ridică un pergament şi descălecă, apropiindu-se de James din trei paşi.

Cei şapte bărbaţi care-l însoţeau rămaseră în umbră.

— A sosit de la Londra, via Stirling, îi spuse în timp ce James rupea pergamentul cu degetele. Mesagerul a spus că era urgent şi ar trebui livrat cât se poate de repede. Îl urmă pe James la lumina focului. Cine îţi trimite misive de la Londra?

Tonul lui Steven era destul de nevinovat, dar, când James îşi îndreptă privirea spre el, văzu bănuiala din felul în care căpitanul îşi ridicase bărbia.

— O să-ţi spun după ce aflu şi eu.

James îi aruncă un zâmbet strâmb înainte să îşi îndrepte atenţia spre misivă.

Recunoscu imediat scrisul de mână. Elizabeth Fleetwood, fiica generalului. Târfa impunătoare cu care împărţise patul şi multe dintre secretele tatălui ei când James vizitase Londra, iarna trecută. Citi iute scrisoarea, bănuind că ea îi scrisese ca să-l implore să o viziteze din nou. Ochii îi căzură pe două cuvinte care săreau de pe pagina iluminată.

Connor Stuart.

Inima începu să-i bată nebuneşte în piept în timp ce citea iute şi restul. Deasupra flăcărilor, chipul îi deveni cenuşiu, şi el se clătină. Steven îl prinse de braţ şi încercă să se uite la scrisoare.

— Ce te face să arăţi de parcă ai fi văzut o stafie?

Chiar văzuse. Connor Stuart era în viaţă – închis în Turn, dar în viaţă.

— Cine ştie despre misiva asta? întrebă el, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui Steven.

Steven îl privi precaut în timp ce James dădea drumul pergamentului în foc.

— Doar noi, cei care am adus-o.

Făcu un pas în spate când James îşi scoase sabia din teacă.

Un pic mai târziu, James îşi şterse sângele de pe lama săbiei, trecu peste cei opt bărbaţi morţi de pe jos şi le făcu semn oamenilor să încalece.

— Schimbare de plan. Mergem la Londra. Stuart e în viaţă, şi trebuie să reparăm asta până se întoarce vărul lui.

*

Claire îşi încordă picioarele şi se îmbăţoşă împotriva vântului puternic care trăgea de coada ei şi îi flutura şuviţele de păr în jurul feţei. Dar nu vremea era cea care îi ţinea răsuflarea agăţată în piept şi nici modul cum vasul se clătina sub cizmele ei nu era motivul pentru care ea îşi simţea stomacul în gât. Motivul era peisajul ce i se înfăţişa când traversară strâmtoarea spre Skye. Vârfurile zdrenţuite ale munţilor unei insule suspendate între ceţurile dintre rai şi iad. Un loc unde timpul nu însemna nimic – sentimentul de a lăsa tot ce iubeai în urmă ca să intri într-o lume uitată de om… poate şi de Dumnezeu.

— Prima dată când am văzut Eilean a’ Cheo’, Insula Ceţurilor, am fost sigur că sora mea era moartă.

Robert i se alătură la pupa şi îşi puse mâinile pe balustradă.

— Pentru că doar un bărbat cu inima aspră şi dezolată ar alege să trăiască într-o asemenea izolare.

Claire se uită la profilul lui sculptat în timp ce îşi arunca privirea spre insula care apărea ameninţătoare în zare.

— Ai fost foarte curajos să vii după ea, Robert Campbell.

El scutură din cap, neacceptând laudele.

— Nu puteam să fac nicicum altcumva.

Claire zâmbi. Îl crezuse nepriceput, prea idealist ca să înţeleagă sacrificiul suprem al bătăliei. Dar îl judecase teribil de greşit. Nu era probabil dispus să moară pentru salvarea Scoţiei, dar ar fi murit pentru sora lui.

— Eşti cu adevărat un cavaler, Lord Campbell. Kate e o femeie norocoasă.

El se întoarse spre ea, tandreţea pentru ea încălzindu-i ochii la nuanţa ambrei întunecate.

— Ambele noastre surori sunt norocoase.

— Aşa e, fu Claire de acord. Iar Anne e, fără îndoială, de două ori norocoasă, acum că te are pe tine să ai grijă de ea.

Zâmbetul lui sclipi, timid, modest, devastator de dulce. Susţinător al parlamentarului sau nu, Claire era bucuroasă că el o plăcea pe sora ei. Avea să pună o vorbă bună pentru el la Carol dacă acesta avea să se întoarcă vreodată în Anglia.

— Şi ce s-a întâmplat când ţi-ai găsit sora? Te-ai luptat cu cei din clanul MacGregor? întrebă ea, întorcându-şi atenţia spre insulă.

— Nu intenţionam să mă lupt cu ei. Până să ajung la Skye, descoperisem că nu poţi să te bazezi mereu pe primele impresii. Skye, făcu el şi se uită în urmă, la peisajul aspru, e unul dintre cele mai spectaculoase locuri din Scoţia, şi bărbatul care a ales să locuiască aici e drept, milos şi foarte îndrăgostit de sora mea.

— Tocmai l-ai numit pe Callum milos, cumva? întrebă Graham, apărând în spatele lor şi luând-o pe Claire pe după umeri. A vrut să te omoare prima dată când te-a întâlnit şi chiar şi după aia, Rob.

Claire îşi dădu seama instantaneu şi dureros de apropierea lui Graham, căldura dogoritoare a muşchilor lui învăluind-o. Atingerea lui era relaxată şi, cu toate astea, provocator de posesivă, făcând-o să se gândească la dominaţie şi supunere. Sângele i se scurse fierbinte prin vene, direct în vintre. El nu o mai atinsese de la noaptea din han. Claire bănuia că era vina ei, din cauza modului în care privirea ei vinovată se tot îndrepta spre Anne – care rămânea mereu pe lângă ea – de fiecare dată când Graham se apropia prea mult de ea.

Îşi aminti să respire când râsul lui Robert o aduse înapoi în prezent. Rânji când se uită la el, dar nu avea

habar de ce naiba zâmbea.

— El nu m-a înspăimântat niciodată încât să fac pe mine, zise Graham, apărându-se de acuzaţia lui Robert.

— Vrei să spui că, atunci când te-a aruncat în lungul grajdului, nu te-ai temut de furia lui?

Deasupra ei, Graham răspunse cu un zâmbet amuzat în glas.

— M-am ridicat şi l-am împiedicat să te omoare, nu-i aşa?

— Pe cine? îi întrebă Claire pe amândoi.

— Pe Callum, răspunseră ei într-un glas.

Claire aprobă din cap, amintindu-şi acum subiectul. Ea făcu cu mâna când o văzu pe sora ei ieşind pe punte. Robert luă ţinuta de drepţi după ce îi urmă privirea. Claire se uită la el, gândindu-se la o modalitate de a scăpa de Anne şi de a o lua de lângă licoarea scoţianului. Dacă tânărul cavaler ştia de ce demoazela lui dulce era pe jumătate beată în fiecare zi, cu siguranţă ar face ceva ca să o oprească şi apoi, poate, Anne ar înceta să-i mai ţină ei predici despre cum trebuia să fie o lady.

— Sunt îngrijorată că tot gustă din whisky-ul lui Angus.

— Da, zise Robert, la fel de îngrijorat. Întotdeauna i-au plăcut tăriile?

— O, nu îi place să bea, îl asigură Claire, zâmbind la apropierea surorii ei. O face din pricina ta.

— A mea? întrebă Robert, luându-şi ochii de la Anne şi uitându-se la Claire. Bea din cauza mea? De ce?

— Mă tem că nu ştiu. Va trebui să o întrebi.

Robert pornise înainte ca ea să se poată întoarce spre el.

Ea îşi ascunse în palmă un mic chicot, pe care Graham îl opri prompt când se sprijini cu şoldurile de balustradă şi o trase în braţele lui.

— Un plan ingenios ca să rămânem singuri.

Ochii lui verzi sclipiră, şi zâmbetul lui seducător o zăpăci.

— Chiar aşa, seducătorule, comentă Claire, lipită de

el. Îţi spui că soarele răsare în fiecare zi doar ca să arunce lumină asupra minunăţiei tale?

— Nu, zise el, zâmbetul adâncindu-i-se, devenind mai sugestiv. Pentru că răsare asupra ta.

El îi dezmierdă obrazul cu palma şi se aplecă să o sărute. Claire ştia că se pierdea în plinătatea buzelor lui, în dansul erotic al limbii lui, în bubuitul inimii lui lipite de pieptul ei. Ea se agăţă de el şi îşi deschise gura mai mult, ca să-l primească mai adânc.

— Te vreau, Claire, zise el cu respiraţia sacadată pe buzele ei, în timp ce o lăsa să îi simtă dovada dorinţei, arzând-o, înfierând-o. Nu o să mai aştept mult ca să te am.

Ea se uită în ochii lui şi îşi arcui buzele într-un zâmbet trist, savurând vânătoarea la fel de mult ca el.

— Dacă nu cumva revendicarea ta asupra mea îţi permite să mă ai cu forţa, atunci, nu ai de ales decât să aştepţi.

Gura lui afişă un zâmbet leneş, ostentativ de sexual.

— Femeie, ai grijă cum mă tentezi, pentru că, atunci când barca va ajunge la mal, te voi duce adânc în pădure şi te voi poseda până îţi pierzi minţile.

— Atunci, nici tu să nu mă tentezi, ripostă ea, în ciuda tremurului din glas. Ea îşi lăsă mâna să alunece între ei doi şi îşi trecu palma pe lungimea mădularului lui. Căci voi apuca această bestie pulsândă şi te voi face al meu pentru vecie.

Anne ar fi murit pe loc dacă ar fi auzit-o, dar Claire nu învăţase niciodată să fie timidă sau supusă cu bărbaţii. Ştia că suna ca o femeie îndrăzneaţă, dar, câtă vreme pe Graham nu-l deranja – maxilarul lui încordat şi privirea arzătoare dovedeau că nu era deranjat –, nici pe ea nu o deranja.

— Eu sunt deja al tău, mârâi el şi o strânse într-o îmbrăţişare de fier, prinzându-i mâna între ei. Dar poţi să iei bestia cât pofteşti dacă de asta ai nevoie ca să mai fii convinsă.

— Nu puteţi să aşteptaţi până ajungem la Camlochlin pentru asta? mormăi Brodie când trecu pe lângă ei. Toată

lumea se uită la voi, pentru Dumnezeu.

Claire încercă să se desprindă. Să vorbească precum o femeie de rând când n-o auzea nimeni era una; dar să se frece de Graham ca o târfă însetată după sex în timp ce alţii priveau era cu totul altceva. Dar Graham o trase înapoi şi o întoarse în braţele lui, folosind corpul ei ca să ascundă ridicătura din kilt.

— Brodie, du-te şi ia-l pe Angus şi pregătiţi caii.

Sclipirea ameninţătoare din ochii lui îl avertiză pe Brodie să nu comenteze.

— Şi tu, zise el şi îşi duse gura la urechea lui Claire, să nu te mişti.

Să se mişte? Ea abia putea să respire cu erecţia lui lipită aşa intim de fundul ei. Încercă să rămână nemişcată când o şuviţă de păr flutură peste faţa ei şi o gâdilă la nas. Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi simţi corpul lui Graham încordându-se lângă spinarea ei. Se forţă să afişeze un zâmbet relaxat când Anne se întoarse de unde o dusese Robert. Anne se uită la ea urât drept răspuns, vizibil furioasă pentru că sora ei îi spusese lui Robert motivul pentru care bea ea. Claire se relaxă lăsându-se pe spate, pe peretele de muşchi din spatele ei, şi slobozi un oftat satisfăcut. A, succes! Lady Anne arăta cam agitată. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi buzele umflate – pentru că fusese sărutată. Poate acum Anne avea să înţeleagă chinul pe care ea trebuia să îl îndure în fiecare zi.

Acel chin era pe cale să se oprească, îşi dădu Claire seama, când andocară în Kylerhea şi încălecară. În timp ce-şi urca cizma în scăriţa lui Troy, Graham se apropie de ea, o apucă cu o mână pe după talie şi o trase în poala lui.

— O să vă ajungem din urmă, le spuse el celorlalţi, îndemnând armăsarul lui şi pe al ei în direcţia opusă. Angus, leagă-te de Anne când ajungeţi la stânci şi n-o lăsa să cadă.

— Ce stânci? întrebă Claire holbându-se la el şi apoi la sora ei, în timp ce Graham îşi înfipse călcâiele în burta calului. Ar putea să cadă de pe stânci?

— E în siguranţă, îi promise Graham în vântul care le

bătea peste feţe. Tu, în schimb, nu eşti.

Capitolul 26

Dar, curând, pământul se va cutremura la venirea mea...

— Nu ar trebui să ne despărţim de ei, i se plânse Claire lui Graham în timp ce el descăleca. Sora mea n-ar trebui să fie...

Ea îşi ţinu răsuflarea când el o ridică din şa.

— ...Singură.

Îşi înălţă chipul spre al lui, şi privirea lui puternică îi trimise mii de fluturi în abdomen.

— Nu e, suflă Graham, şi genele lui întunecate se lăsară în jos când el se aplecă peste ea. Dezmierdarea leneşă a limbii lui peste buze o făcu să simtă un foc în vintre. Dar noi suntem. În sfârşit.

El o strânse în braţe şi o trase spre el într-o îmbrăţişare la fel de plină de dorinţă ca sărutul lui. Limba lui îi pătrunse în gură, dezmierdând, tachinând, alungându-i orice alt gând, mai puţin unul. El avea să o posede până urma să îi fure minţile. Şi ea abia dacă mai putea aştepta. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îşi lipi şoldurile de ale lui, frecându-se ca o pisică lascivă peste erecţia lui. El se retrase uşor, încă prins în îmbrăţişarea ei dornică, cu un zâmbet provocator cu gropiţe în obraji.

— Ce doreşti aşa mult, fătuco?

Ea îl voia gol şi înnebunit de dorinţă.

Voia să îi simtă, să îi vadă muşchii, bine făcuţi şi încordaţi, în timp ce o poseda. El ştia asta şi în mod deliberat nu îi oferea ce ştia că voia.

Îşi trecu palma peste curbura plină a posteriorului ei, apoi mâna lui dispăru între picioarele ei.

— Vrei să-ţi desfaci coapsele albe sub mine în timp ce eu mă afund adânc în tine?

Cu o mişcare obraznică şi lentă a unui deget în lâna umedă a pantalonilor ei, el o făcu să-şi desfacă picioarele.

— Da, răspunse el pentru ea când ea îşi dădu capul pe spate şi i se oferi.

Controlul lui Graham cedă. El o apucă de talie şi o strivi de el, ridicând-o. Gura lui coborî asupra ei, deschisă, înfometată, aproape brutal de posesivă. Claire era la fel de înfierbântată, muşcându-i buza de jos şi trăgând de kiltul lui. El se desprinse din sărut doar ca să o dezbrace mai repede şi să-şi desfacă iute centura. Ochii lui străluceau ca doi cărbuni încinşi în timp ce alunecau peste corpul ei gol şi frumos în vreme ce ea îl dezbrăca la rândul ei.

Claire voia să-şi încânte ochii cu trupul lui. Voia să-şi lase privirea să savureze aerul lui sălbatic, să-l vadă înnebunit de pasiune, tare şi uriaş de dorinţă. Dar el nu mai voia să aştepte. Cu un mârâit profund, o ridică peste şoldurile lui de parcă nu ar fi cântărit nimic şi îi prinse un sfârc în dinţi. Supse din el în timp ce îi poziţiona coapsele în sus şi în jurul lui.

Vântul urla de-a lungul văii, amestecându-se cu strigătele ei, în timp ce el îi dezmierda posteriorul şi se înfigea în ea. Muşchii lui tremurau sub palmele ei în timp ce ea încerca să se elibereze din strânsoarea lui. El o ţinu ferm, trecându-şi limba ca o flacără peste vâlceaua dintre sânii ei, în sus pe coloana gâtului, în tot acest timp mişcându-se, frecându-şi şoldurile de ale ei. Ea căuta îndurare de la el, dar nu o găsea, căci el era adânc înfipt în ea, mişcând-o în sus în timp ce gura lui îi sorbea rugăminţile.

Ea uitase de durere, dar, cu fiecare mişcare neîndurătoare, agonia se transforma în plăcere pură, păcătoasă. Corpul ei se cutremură, în timp ce cioburi de verde şi auriu sclipeau în faţa ochilor ei. Îşi strânse picioarele în jurul lui, încrucişându-şi gleznele la spatele lui ca să-l strângă lângă ea, nevrând să-i mai dea drumul niciodată.

Graham îi privi pasiunea cu ochi înfierbântaţi, savurând plăcerea ei pură şi netulburată cu care ea se

bucura de el. Ea îşi trecu limba peste a lui şi el gemu în gura ei, aspru, dulce, vrând să-i dea totul şi mai mult. Degetele lui alunecară pe coada ei în jos, pe spate, făcându-i muşchii să tresară şi să se strângă în jurul lui. Întrerupse sărutul cu un mârâit fierbinte şi se uită adânc în ochii ei, în timp ce-i strângea fundul şi o ghida în sus şi în jos pe mădularul lui lung.

Ea zâmbi, acceptând fiecare centimetru, apucându-i capul sensibil în faldurile ei strâmte. Doamne sfinte, dar era mare, plin şi atât de delicios de puternic ţinând-o ridicată în timp ce ea îl mulgea ca o târfă a târfelor ce era. Nu-i păsa. El o înnebunea, şi ea îi arăta asta, fără limitele bunei-cuviinţe care să o oprească.

Când el îşi dădu capul pe spate, ea îl urmă, lingându-i tendoanele întinse şi încordate ale gâtului. Agăţată de umerii lui, ea îşi lipi gura de urechea lui şi îi supse lobul urechii.

— Te pricepi să mă convingi, războinice!

Cu un rânjet pe cât de obraznic, pe atât de excitant, el se retrase complet, strânse mâna peste mădularul lui umed şi îşi slobozi sămânţa ca un gheizer între ei doi.

Când termină, o întoarse, lipindu-i fundul de vintrea lui.

— Ah, fătuco, murmură el aspru, aplecând-o ca să o ia pe la spate. Nici n-am început să te conving.

*

Graham stătea întins gol sub cerul care se întuneca, cu un zâmbet de mulţumire profundă pe buze. Era acasă – în nord, unde zilele erau mai scurte odată cu venirea iernii. Acasă, unde pământul era mai tare, mai puţin iertător, până când primăvara se întorcea şi viaţa izbucnea din nou, mai strălucitoare şi mai splendidă decât oriunde altundeva. Cum reuşise să stea departe de casă aşa mult? De data asta avea să rămână aici. Călătoriile lui cu Robert se terminaseră, dar nu şi prietenia lor. Ea avea să fie pentru totdeauna. Dar era acasă şi aici voia să rămână. Cu ea.

Îşi închise ochii şi ascultă răsuflarea lui Claire în timp ce dormea, strâns în braţele lui. Nu avea să priceapă niciodată cum de reuşise să-i schimbe viaţa. Nici nu-i păsa. Ştia doar că planurile pe care le făcuse pentru viitor o includeau pe ea. Şi că nu mai exista altă femeie ca ea în întreaga lume. Nici o altă femeie cu care să vrea să-şi petreacă restul zilelor.

Lui i-ar fi plăcut să se uite la chipul ei în timp ce dormea cât încă era un pic de lumină, dar nu voia să se desprindă din îmbrăţişarea lor. Deocamdată, era mulţumit să-şi amintească felul în care arăta în focul pasiunii. Cum îi împărtăşea pasiunea, ba chiar o depăşea. El o luase de patru ori, în diferite poziţii, în decursul zilei şi de fiecare dată pasiunea ei o aprindea şi pe a lui din nou. Fusese cu multe femei, dar simţea că niciodată nu mai făcuse dragoste cu cineva în afară de Claire.

Trebuia să o trezească iar, pentru că nu puteau traversa stâncile pe întuneric, şi noaptea avea să fie una lungă. În curând, avea să se ridice, să facă focul şi să vâneze ceva de mâncare. Dar nu prea voia să se mişte. Voia să stea acolo cu ea, pentru totdeauna, fericit să o asculte cum respiră şi să-i simtă bătăile încete ale inimii aproape de pieptul lui, membrele ei zvelte şi musculoase strânse bine în jurul lui.

Îi câştigase inima. Era aproape sigur de asta, dar nu simţea nicio aroganţă pentru realizarea asta. Pentru că şi ea îi câştigase lui inima.

*

Sărutările ei dulci în jurul sfârcului îl treziră pe Graham. El deschise ochii la soarele dimineţii şi la zâmbetul strălucitor al lui Claire.

— Mi-e foame.

El îi zâmbi larg, ridicând mâna ca să-i netezească şuviţele de pe obraz.

— Nimic nu-ţi poate stinge apetitul, femeie?

— Apetitul tău mă îngrijorează, seducătorule!

Ea se întoarse şi-i oferi delicateţea profilului de alabastru în timp ce se uita la erecţia lui matinală.

Graham găsi uimitor şi neobişnuit că ea se înroşea acum, după ce îi savurase corpul cu atâta pasiune în timpul nopţii. Inocenţa ei îl încânta, la fel ca pasiunea îndrăzneaţă şi arzătoare pe care o declanşase în ea.

— Ei bine?

— Ei bine ce? El îşi lăsă degetele să alunece pe clavicula ei, spre umflătura uşoară a unui sân. Ai de gând să te ridici?

Ea răsufla cam agitat, dar, când el îi întâlni privirea, ea îi aruncă o privire nerăbdătoare.

Gropiţele lui îşi făcură apariţia împreună cu zâmbetul, iar obrajii ei deveniră chiar mai îmbujoraţi înainte să-l împingă la o parte.

— Aş vrea să ajungem azi la Camlochlin. Sunt îngrijorată pentru Anne, care-l înfruntă singură pe lordul vostru.

Graham râse, sărind în picioare.

— Da, Callum s-ar putea să o arunce într-o cadă cu ulei încins înainte să se termine ziua. Ar trebui să ne grăbim.

— Nu mi se pare amuzant.

Replica lui Claire îşi pierdu din aciditate când îl văzu îndreptându-se gol spre caii lor. Doamne sfinte, îi promisese să-i ia minţile şi făcuse exact asta. Dacă nu, de ce ar găsi atâta plăcere în mişcarea umerilor lui, în forma posteriorului ferm şi a coapselor lui vârtoase, frumos sculptate? Când se trezise, primul lucru de care îşi dăduse seama fusese durerea dintre picioare. Al doilea lucru, fusese corpul lui, atât de tare chiar şi în somn. Voia să îl atingă, să-şi treacă limba peste acele trăsături sculptate. Ura să-l respingă, dar trebuia să aleagă între a petrece încă o zi cu el şi a sta încă o zi departe de Anne. O, Doamne, el o făcea să uite de ce se afla înaintea lor şi să-i pese doar de a fi cu el, acum.

Aproape că se răzgândi în privinţa deciziei de a se grăbi spre Camlochlin când Graham îi oferi fructe de pădure

uscate. Înţelese dintr-odată cum trebuie să se fi simţit Eva în fiecare dimineaţă să-l descopere pe Adam în toată splendoarea lui, plimbându-se prin grădină. Ea îşi feri privirea când el zâmbi, observând că ea îl studia cu atenţie.

— Cât durează să ajungem acolo? îl întrebă ea când el se aşeză alături.

— Câteva ore, dacă-ţi poţi ţine mâinile departe de mine.

La naiba, de ce era pasiunea ei pentru el aşa evidentă?

— Va fi dificil, pentru că chiar şi acum sunt tentată să te strâng de gât.

El îi aruncă o privire piezişă, plină de amuzament, şi vârî un fruct în gură.

— Dacă vrei să mă omori, Claire, aş sugera să te ţii de planul de luptă de seara trecută. Mânuţele tale în jurul gâtului meu nu fac decât să mă excite.

Ea ştia că el o tachina, dar tonul cât se putea de serios o făcu să râdă. Simţi ochii lui aţintiţi asupra ei, la fel de profund ca dezmierdarea fizică, în timp ce se bucura de veselia ei.

— Nu râzi prea des, zise el şi se întinse ca să-i treacă degetele peste buze. O să te învăţ cum să te bucuri de viaţă.

— Devenind o seducătoare?

Râsul ei se stinse când el o apucă cu mâna pe după ceafă şi îşi lăsă gura peste a ei.

— Seducătoarea *mea.*

Felul în care Claire îşi desfăcu picioarele când el o împinse în jos şi îi acoperi corpul cu al lui nu avea nimic din manierele unei lady. Nu era nimic elegant sau modest în felul în care se arcuia sub el, zgâriindu-i umerii musculoşi. Când ea se rostogoli cu el şi ajunse deasupra, ea îşi împinse palmele. În pieptul lui umed, îşi aruncă pe spate coama sălbatică şi-l călări de parcă l-ar fi posedat. Nu era o afurisită de lady şi nici nu voia să fie una.

Capitolul 27

...Iar cel care a pierdut totul va câştiga iarăşi tot.

— Doamne sfinte din ceruri, sora mea e moartă, îndrăzni Claire să spună, deşi fu sigură că inima avea să-i sară din piept când văzu ultima cotitură.

Cocoţată pe marginea îngustă a stâncilor ca un fagure din Elgol, ea aproape că leşină când Graham se uită peste stâncile ascuţite de dedesubt.

— Nu, nu a căzut. O să-i mulţumeşti lui Angus pentru asta mai târziu.

— Eu n-ar trebui să fiu legată de tine? întrebă ea, negăsind consolare în zâmbetul lui ironic.

Simţea un val de greaţă care îi răscolea interiorul. De parcă ochii ar fi avut o minte proprie, se îndreptară spre margine, la doar câţiva centimetri de copitele lui Troy.

— Claire.

— Ce e?

— Deschide ochii!

O, la naiba, nu voia. Nu putea să-i ţină închişi până venea Angus să o ia?

— Claire, zise Graham mult mai apăsat.

Ea îl ascultă de data asta şi se încruntă la el.

— Stai în spatele meu şi urmează paşii calului meu. Marginea e mai lată la următoarea cotitură. Va trebui să descaleci când ajungem acolo şi să stai cu mine.

Să descalece?

— Eşti nebun dacă ai impresia că mă dau jos de pe calul ăsta.

El se întoarse în şa ca să se uite mai bine la ea. Pulsul lui Claire gonea destul de tare cât să o facă să se simtă ameţită. Voia să ţipe la el să stea nemişcat, ca să nu cadă.

— Eşti prea temătoare, zise el. Îl agiţi pe Troy.

— Nu vreau să descalec, insistă ea, deşi Troy

devenise neliniştit.

— Văd că sora ta şi sora lui Robert au mai mult curaj ca tine, zise Graham şi se întoarse.

Zâmbi când auzi şirul de înjurături bombănite zburând de pe buzele ei şi tropotul prevăzător al copitelor lui Troy în spatele lui.

Ea văzu de îndată, după următoarea cotitură, de ce era înţelept ca ea să călărească lângă el. O ceaţă lentă, ca un fum, cobora de pe râpele bătute de vânt, umezeala ei lipindu-se de păr şi de piele. Trebuiau să treacă prin ea. Vizibilitatea avea să fie slabă şi, fără pasul constant şi încrezător al unui cal bun, puteai să cazi în hău şi să mori.

Descălecă cu mare grijă şi se întinse după mâna lui Graham, lăsându-l să o ridice în şa. Ea aşteptă fără să se mişte, aproape fără să respire, în timp ce el rupea o fâşie din tartanul lui şi îl lega pe Troy de calul lui.

O uimea cât de în siguranţă se putea simţi în braţele unui bărbat, dar, când stâncile dispărură în sfârşit, peisajul care i se dezvălui privirii îi tăie cu adevărat răsuflarea.

Un castel, negru ca noaptea, se ridica din versantul ameninţător din spatele lui, turnurile lui zimţate străpungând ceaţa care plutea peste ele.

— Merită efortul de a ajunge aici, zise Graham cu respiraţia sacadată. Aici e Camlochlin.

Era de o frumuseţe aspră, brutal de izolat, ameninţător, ceva smuls parcă din imaginaţia unui poet nebun. O adunătură de turnuri zimţate se înălţa deasupra locuitorilor şi înăuntru ca o santinelă.

Era, cu siguranţă, apărat de intruşi. Monck fusese deştept să le trimită pe Anne şi pe ea aici. Nimeni nu le-ar găsi vreodată şi, dacă ar face-o, probabil s-ar teme prea tare să se apropie. O panică bruscă o cuprinse. Cum aveau să scape când Monck avea să trimită vorbă? Încercarea le-ar omorî şi pe ea, şi pe Anne. Îşi întoarse calul să se uite în urmă. Ar reuşi să parcurgă drumul înapoi peste stând?

— E mult mai colorat vara, dar îţi va plăcea aici.

Va fi nevoită să îi placă dacă o obligau să se căsătorească cu Robert, se gândi ea, în timp ce Graham

dispărea după coastă. Şi cu el cum rămânea? Sperase că el avea să o ajute să-l înfrunte pe Monck. Dar avea senzaţia că să-l urmeze pe Graham pe aceşti ultimi metri avea să îi schimbe viaţa pentru totdeauna. Camlochlin nu era un adăpost menit să o ţină în siguranţă împotriva unui trădător – pentru că trădătorul o trimisese aici. Era o închisoare unde avea să-şi trăiască zilele până când Monck avea să o oblige să se căsătorească.

— Claire.

La sunetul vocii lui Graham, ea plesni din hăţuri, neavând, din nou, altă soluţie decât să îl urmeze.

— Nu există altă ieşire? îl întrebă ea când îl ajunse din urmă şi se uită în jur la colibele cu acoperiş din stuf care erau răspândite fără vreun plan anume, locuitorii lor privind din pragul uşilor înguste, precauţi, neîncrezători.

— Ba da, spre est, peste dealurile acelea. Dar e drumul lung şi ocolit. Peste stânci e mai uşor.

În inima lui Claire înflori o rază de speranţă în timp ce studia dealurile mari din dreapta ei. Speranţa însă se spulberă iute ceva mai târziu când zări gărzile care patrulau pe creneluri. De acolo, de sus, puteau să vadă în toate direcţiile.

Connor l-ar fi aplaudat pe proscrisul MacGregor pentru faptul că înălţase o fortăreaţă impenetrabilă.

— Nu e o surpriză pentru mine că lordul vostru a reuşit să scape de duşmani atâta vreme. Chiar dacă armata ar găsi locul ăsta, ar fi văzută venind de la mare depărtare.

Graham fu de acord şi ridică mâna în semn de salut spre câţiva bărbaţi care se antrenau pe un câmp de exerciţii mare şi deschis, chiar lângă zidurile de vest.

Un tânăr care părea să fie mai tânăr decât restul îl văzu, îşi lăsă sabia să cadă şi ţâşni spre el. Părul îi era la fel de blond ca al lui Claire, iar ochii – într-o nuanţă de albastru mai deschis. Semăna aşa mult cu Connor, că lui Claire mai că îi stătu inima în loc o clipă când ajunse lângă ea. Odată ajuns, el făcu imediat o plecăciune spre ea, de parcă ar fi fost de sânge regal.

Până în acel moment, Claire uitase că aşa era.

Simţi privirile celorlalţi asupra ei şi se întoarse să vadă un grup mic de bărbaţi şi femei ieşind din case. Când le întâlni privirea, ei se plecară dinaintea ei. Aceşti oameni, atât de departe de lege, erau regalişti, loiali regelui lor.

— Rob ne-a zis că veniţi, spuse băiatul şi se întoarse spre Graham. Se uită în sus spre el zâmbind, şi o rază de soare străpunse atmosfera posomorâtă. Mă bucur să te văd din nou, frate.

— Mă bucur să fiu acasă, Jamie.

Graham descălecă, strânse braţul fratelui său şi îl trase mai aproape, într-o îmbrăţişare puternică.

„Ah, Jamie”, se gândi Claire, descălecând şi ea. „Soţul devotat al surorii Diavolului, Margaret.”

— Milady, zise el şi se întoarse spre ea, scăldând-o în căldura privirii lui. E o onoare să vă întâlnesc. Niciodată nu am avut familie regală aici, la Camlochlin. Sora dumneavoastră e înăuntru cu soţia mea şi cu Kate. Le voi spune că aţi sosit.

Se răsuci pe călcâie înainte ca ea să poată răspunde şi porni în goană spre castel.

— Rob ne-a povestit despre aventurile voastre, strigă el peste umăr spre Graham. Dar aştept să le aflu de la…

Se lovi cu capul de pieptul unui alt bărbat care ieşea pe uşă tocmai când Jamie ajunse acolo.

— Callum, strigă Jamie în timp ce bărbatul îl echilibră şi-l ţinu în picioare. S-a întors Graham!

— Da, văd asta.

Claire privea, nehotărâtă dacă să-şi ferească privirea sau să se uite la şeful de clan cu apreciere făţişă în timp ce legendarul lord îl dădu pe Jamie din calea lui şi se îndreptă spre ea şi Graham.

Ea aproape râse de sine pentru că-l considera frumos. Bărbatul era spectaculos; întruparea războinicului perfect, fără pereche, neînvins. Tartanul său colorat era drapat pe umerii enormi. Sabia grea de la cingătoare îi sublinia mersul legănat şi masculin. Părul negru îi sclipea de umezeală de la ceaţa uşoară din jur şi îi trecea bine de umeri, cu două şuviţe împletite la tâmple.

Faţa ar fi putut să-i fie sculptată din stânca neîndurătoare care se înălţa în spatele şi deasupra lor. Când ajunse la doar câţiva centimetri de ea, Claire nu se putu abţine să nu tremure în prezenţa lui. Ochii îi erau de culoarea focului cu pete albastre şi bucăţi nemiloase de auriu. Şi-i aţinti mai întâi asupra ei, într-o cercetare lentă şi chinuitoare, de la cizmele ei până la sabia atârnată la şold. Ea îşi ridică bărbia într-un efort de a părea mai puţin afectată de el, dar doar puterea privirii lui când o întâlni în cele din urmă pe a ei îi sorbi încrederea în sine şi o făcu să se uite în altă parte.

— Verişoara regelui nostru este bine-venită la Camlochlin.

Ea se uită în sus în timp ce el se îndrepta dintr-o plecăciune uşoară, întâlnindu-i privirea cu una plină de respect. Apoi trecu pe lângă ea, mirosind a iarbă şi a ceaţă.

Îl apucă pe Graham într-o strânsoare zdrobitoare.

— Bine ai venit acasă, ticălosule! Nu mai sta departe aşa mult data viitoare.

Graham îl bătu pe umăr şi, când se desprinse din îmbrăţişare, se întoarse spre Claire.

— Claire Stuart, o prezentă el cu un zâmbet şi se întinse după mâna ei.

Callum observă gestul posesiv şi-i aruncă prietenului său o privire amuzată.

— Înţeleg că eşti pricepută în mânuirea săbiei, zise el, fixându-şi din nou privirea asupra ei.

— Eu… eu… fratele meu…

O, cum naiba să răspundă la aşa ceva?

Se putea, oare, mândri cu faptul că atrăgea bărbaţii în ambuscade şi le lua gâtul, când în faţa ei se afla un războinic întărit în luptă, a cărui pricepere în a ucide îl făcuse şi pe marele Cromwell să se retragă?

— În ce scop? întrebă lordul, studiind-o cu un alt soi de admiraţie.

— Pentru restaurarea monarhiei, spuse Claire fără să-şi dea seama că mândria cu privire la cauza ei era evidentă din felul în care îşi ridicase bărbia.

Callum văzu asta, şi în ochii lui sclipi aprecierea.

— Este o cauză bună, pe care o susţin.

Ea îl credea. Acest bărbat nu era în cârdăşie cu Monck. Nu o ţinea prizonieră în fortăreaţa lui, ci intenţiona să o protejeze.

— Graham!

Vocea unei femei o smulse pe Claire din gândurile ei şi îi atrase privirea spre o frumuseţe cu părul negru care se grăbea spre ei, cu un copil în braţe.

— Robert ne-a spus că eşti pe drum, zise ea şi păşi în braţele lui Graham, care o aşteptau. E aşa bine să te vedem din nou, dragă prietene.

Claire ar fi fost îngrijorată dacă femeia aceasta ar fi fost una dintre cuceririle lui Graham, pentru că era pur şi simplu radioasă, cu ochii sclipitori şi negri ca onixul şi o cascadă de bucle sălbatice care îi încadrau tenul alb. Dar felul în care chipul lordului se îmblânzi la vederea ei îi spuse lui Claire cine era femeia.

— Ah, Kate, te faci tot mai frumoasă, de fiecare dată când te văd. Lasă-mă să mă uit la copilul ăsta!

Graham luă copilul din braţele lui Kate şi-l ţinu la piept. Privindu-l, Claire şi-l imagină ţinând copilul lor cu aceeaşi grijă şi simţi cum o cuprinde căldura.

— E un băiat tare frumos, zise Graham mai întâi către Kate şi apoi către Callum, în timp ce amândoi se apropiară unul de altul, atraşi parcă de ceva mult mai puternic decât sentimentul de mândrie legat de fiul lor.

— Cum îl cheamă?

— Robert.

Când Graham auzi răspunsul lui Kate, îi aruncă băiatului o privire bosumflată.

— Dacă părinţii te-ar fi numit Graham, ai fi ajuns un bărbat mare şi puternic.

— Fratele meu e destul de mare şi de puternic, zise Kate şi-l pocni peste braţ înainte să-şi ia fiul înapoi. Lady Anne crede şi ea la fel – unul dintre motivele pentru care o iubesc deja ca pe o soră.

Aceasta fu ocazia perfectă pentru Claire pentru a se

prezenta, căci se părea că soţului ei şi prietenului său nu le trecea prin cap. Kate zâmbi spre Claire şi îi întinse mâna.

— E o mare onoare să avem în mijlocul nostru o astfel de lady.

Înainte ca biata Claire să apuce să roşească din pricina complimentului nefamiliar, Kate o luă de mână şi o trase după ea.

— Haide de aici din frig, să mergem înăuntru şi să ne cunoaştem, deşi am sentimentul că ne cunoaştem deja. Anne mi-a spus că lupţi la fel de bine ca un bărbat. N-am mai întâlnit altă femeie în afară de mine care…

Graham, Callum şi Jamie grăbiră pasul în urma celor două, care sporovăiau, şi le urmară în castel.

— E adevărat atunci ce spune Robert? îl întrebă Callum pe Graham, aruncându-i o privire piezişă.

— Şi ce spune Robert?

— Că e posibil să-ţi fi dăruit, în sfârşit, inima unei fătuci.

De partea cealaltă a lui Callum, Jamie se uită peste pieptul lordului, la fratele lui, cu ochii mari, aşteptând răspunsul lui Graham.

— Da, zise Graham zâmbind spre coada împletită a lui Claire care i se legăna acesteia pe spate. E foarte posibil.

*

Interiorul castelului Camlochlin era infinit mai primitor decât exteriorul. Sfeşnice înalte cu lumânări şi torţe prinse pe perete luminau coridoarele lungi. Tapiserii groase reprezentând lupte şi scene biblice erau atârnate pe pereţi, oferind căldură holurilor reci. De peste tot în aerul cu miros de turbă răzbea accentul greu specific Ţinuturilor înalte, în timp ce numeroşii locuitori ai castelului Camlochlin se deplasau încolo şi-ncoace.

Dar Claire îşi permise să se relaxeze abia când îşi văzu sora. Kate o adusese în solariul principal, unde Anne şedea conversând cu Robert şi cu o femeie în faţa unui foc mare din şemineu. Cel puţin, lui Claire i se păru că era o

femeie. Era destul de mică încât să poată fi un copil, pierdută în fotoliul mare în care se aşezase, cu picioarele atârnând la câţiva centimetri de podea.

Când Anne o văzu pe sora ei, sări în picioare şi se grăbi spre uşă.

— Am fost îngrijorată pentru tine. Eşti bine?

— Sigur că sunt bine.

Obrajii lui Claire se îmbujorară, şi ea speră, se rugă ca sora ei să nu-i ceară să explice de ce ea şi Graham întârziaseră o zi întreagă.

Din fericire, ea nu întrebă, dar nici nu trebuia să întrebe. Zâmbetul amuzat care îi arcuia colţurile gurii şi aprecierea atentă care îi lumina ochii strălucitor de albaştri dădeau de înţeles că ştia deja.

— Lady Stuart, zise Kate, conducând-o în încăpere.

Robert se ridică imediat şi luă copilul din braţele surorii sale.

— Aceasta este sora lui Callum, Maggie.

Femeia micuţă se ridică de pe scaun, cocoaşa uşoară făcând-o să nu ajungă mai sus de coastele lui Claire. Rânjetul ei se îmblânzi într-un zâmbet de bun venit în timp ce o studia pe Claire la fel de atent cum o făcuse şi fratele ei.

— Hmm, zise ea şi o făcu pe Claire să se simtă de parcă era apreciată pentru un scop mult mai înalt, fără să se poată trage o concluzie cu privire la meritele ei. Sunt întristată de veştile despre fratele tău.

Claire clipi la schimbarea bruscă de subiect, dar apoi aprobă din cap.

— Desigur, şi eu, zise Kate şi-i luă mâna să o strângă. Nu pot să-mi imaginez ce dificilă pierdere trebuie să fi fost pentru voi amândouă.

— Nici eu, fu Maggie de acord cu un oftat adânc.

Claire surprinse zâmbetul iubitor pe care Kate i-l oferi lui Robert în timp ce acesta se juca cu nepotul său. De ce naiba îi venea brusc să plângă? Îşi drese glasul, dar asta nu ajută la nimic. Ochii i se înceţoşară de lacrimi. „De ce acum?” Avusese luni întregi să deplângă moartea lui

Connor. De ce o trăda corpul acum, în faţa acestor femei pe care nici măcar nu le cunoştea? Pentru că ele înţelegeau. Fiecare dintre ele avea fraţi la fel de dragi lor cum îi fusese Connor ei.

— A fost îngrozitor de dificil, admise ea pentru prima oară.

Auzindu-i emoţia din glas, Robert ridică privirea, iar Anne se grăbi să vină lângă ea.

— Şi mie îmi lipseşte, zise ea. De mult voiam să vorbesc cu tine despre el, dar tu…

— Ştiu, o linişti Claire pe sora ei, mângâind-o pe obraz. Iartă-mă! Uneori, uit că şi tu l-ai pierdut.

Anne scutură din cap, vărsând lacrimi peste mâna lui Claire.

— Era fratele tău geamăn şi prietenul tău cel mai bun. Întotdeauna am înţeles legătura dintre voi şi nu m-am simţit neglijată din cauza asta.

Claire o îmbrăţişă în timp ce uşa se deschise şi bărbaţii intrară.

— Ei bine, uite pe cine au târât vânturile spre casă, zise Maggie cu mâinile în şolduri şi îşi îndreptă încruntarea dezaprobatoare spre Graham.

— Vino încoace, diavoliţă mică, şi recunoaşte că ţi-am lipsit.

Fără să se întoarcă, pentru că Graham nu voia să-i vadă lacrimile, Claire închise ochii şi lăsă sunetul vocii lui să o consoleze. O clipă mai târziu, se uită la el, neputând să mai facă nimic altceva. El adusese veselia şi scopul înapoi în viaţa ei. O parte din ea murise împreună cu Connor, dar Graham Grant o făcea să se simtă din nou vie. Zâmbi privind-o pe Maggie alergând direct în braţele lui.

La naiba, ea voia să fie următoarea.

Capitolul 28

Dar să ştiţi că eu sunt un soldat care nu are nevoie de

nimic altceva.

Camera care îi fu oferită lui Claire avea două dulapuri uriaşe, sculptate, din lemn de nuc închis la culoare, cu balamale din fier. Cele două femei care o conduseră rămaseră tăcute în timp ce ştergeau pânzele de păianjen din colţuri şi puneau lemne în şemineul mare cu alcov. Kate i le prezentase drept Glenna şi Lizbeth, fiicele tăbăcarului. Erau gemene şi aveau acelaşi păr bogat, roşcat, ochi verzi înflăcăraţi şi buze subţiri. Frumoase, dar cu temperament nesuferit. Claire ridică din umeri, aşezată pe marginea patului masiv cu baldachin. Oftă de încântare simţind salteaua moale din pene de sub fund. O, fundul o durea rău de la cât stătuse în şa. Una din fete – Claire nu reuşea să le deosebească – veni spre ea, luă o pernă şi o bătu bine. Un mic nor de praf se înălţă şi o făcu pe Claire să strănute.

Geamăna se întinse după cealaltă pernă, dar Claire întinse mâna şi o puse deasupra.

— Mă descurc de aici, zise ea cu un zâmbet glacial. Vă mulţumesc.

Geamăna se îndreptă de spate şi îşi şterse mâinile pe şorţ. Privirea îi era tăioasă ca lama, şi Claire se întrebă ce naiba făcuse de le supărase aşa pe cele două slujnice. Tânăra se uită la ea de parcă ar fi vrut să spună ceva sau poate să scuipe în direcţia lui Claire, dar vocea surorii ei o opri.

— Vino, Glenna, las-o în pace! El o să se plictisească destul de curând de ea.

El? Fir-ar să fie! Claire bătu salteaua, scoţând şi mai mult praf. Avea să fie chinuită peste tot de foste iubite ale lui Graham? Şi gemene? O, ticălosul destrăbălat! Decadenţa lui chiar nu avea limite? Auzi, să se sature de ea, într-adevăr! Fumega în timp ce gemenele ieşeau, trântind uşa după ele. El avea să fie cel norocos dacă nu se sătura ea de el şi de apetitul lui de afemeiat!

Rămasă singură, se uită în jur şi îşi evaluă situaţia. Deocamdată, cu excepţia gemenelor, Camlochlin se dovedise a fi un loc destul de plăcut. Toată lumea era

dureros de drăguţă cu ea. Kate se străduise să o facă să se simtă ca acasă, iar ei îi plăcea sclipirea războinică din ochii lui Maggie. Lui Anne păreau să-i placă la fel de mult ambele femei. Dar unde naiba era Anne? Erau la Camlochlin atâtea camere încât fiecare să primească una?

La naiba, avea nevoie de o baie.

Se auzi o bătaie în uşă, şi Claire se uită într-acolo, întrebându-se dacă gemenele se întorseseră cu o pereche de pumnale. Pipăi interiorul cizmei în căutarea pumnalului propriu şi se ridică de pe pat ca să deschidă uşa.

De data asta, apărură patru frumuseţi radioase, fiecare cu părul într-o altă nuanţă de blond, şi îi întâlniră privirea prevăzătoare.

Făcură reverenţe la unison, spunându-i milady.

— O, foarte bine atunci, zise una dintre ele şi se uită la ea.

Ea se încruntă la roba care îi drapa braţul.

— Uite care-i treaba, începu Claire, sătulă. Îşi puse o mână în şold şi se uită încruntată la ele. Nu v-am obligat pe niciuna să vă aruncaţi în braţele destrăbălatului sau în patul lui. Dacă trebuie să mai suport încă o privire urâtă de la iubitele lui neglijate, jur că îl ucid cu mâna mea şi vă curm tuturor suferinţa.

Una dintre cele patru aruncă o privire îngrijorată spre celelalte.

— Se referă la Graham?

— Exact la el mă refer, se burzului Claire. Mi-a spus că a fost destrăbălat, dar nu am avut habar…

— Biata copilă, zise cea mai înaltă şi mai în vârstă dintre ele, plesnind din limbă, şi o bătu pe Claire înţelegător pe umăr, trecând de ea şi intrând în cameră. Noi nu suntem iubitele lui Graham, zise ea mai departe şi puse rochiile pe pat. Suntem surorile lui. Eu sunt Murron, zise ea şi se întoarse să-i zâmbească lui Claire. Acestea sunt Sineag, Mary şi Aileen.

Claire se întoarse spre cele trei, dorindu-şi ca un pat la fel de mare ca acela din cameră să cadă peste ea.

— Surorile lui… Iertaţi-mă pentru…

— Nu e nevoie, o asigură Sineag şi intră şi ea în cameră.

Aileen o urmă, budele ei lungi şi aurii lovindu-i-se de posterior.

— Da, înţelegem. Câteodată, şi eu cred că Graham merită un cuţit în burtă.

— Aileen! făcu Mary, intrând următoarea în cameră şi ducându-şi mâna la gât de spaimă. Nu ai vorbit serios.

— Ei pe naiba, sigur că n-am vorbit serios, făcu Aileen şi alungă grija surorii ei. Dar ştii la fel de bine ca mine, Mary, că fratele nostru a regulat…

— Aileen, o întrerupse Murron cu o privire severă. De ce nu te duci să pregăteşti nişte apă fierbinte pentru baia lui Lady Stuart.

— Dar vreau să…

— Aileen.

Tonul lui Murron era senin, dar avertismentul aruncat surorii ei să nu riposteze era limpede. Claire observă cum nările lui Aileen fremătau când ieşi ca o furtună pe uşă. Era ceva foc în ea. Claire o plăcu instantaneu. Se întoarse spre Murron – care credea că avea nevoie să fie protejată de adevăr.

— Ştiu despre fratele vostru… Se opri în căutarea cuvântului potrivit. Şi despre aventurile lui.

— Dar nu voiai să ţi se amintească despre ele, aşa-i? făcu Murron şi se întoarse spre rochii, fără să mai aştepte un răspuns.

Nu, chiar nu voia, se gândi Claire înţelegând mai bine atenţia acordată de Murron stării ei de spirit.

— Ne-am gândit că s-ar putea să-ţi doreşti o baie fierbinte şi un schimb de haine după o călătorie aşa lungă, zise Murron şi ridică una dintre rochii, de un galben foarte deschis.

Corsajul era croit cu talie înaltă, cu falduri groase, bogate din lână care curgeau spre podea.

— Din păcate, zise ea studiind din nou pantalonii lui Claire, mă tem că nu ţi se potrivesc.

— Nu, sunt foarte frumoase, se grăbi Claire să o

asigure, simţindu-se mizerabil că le confundase pe cele patru femei cu amantele lui Graham.

Se grăbi spre pat şi îşi trecu mâna peste celelalte două rochii, una de un verde smarald bogat şi cealaltă de un roşu rubiniu. Erau şi seturi de purtat pe dedesubt, făcute din pânză moale de în, şi cu mâneci lungi, şi cu mâneci scurte.

Murron şi Sineag îi oferiră zâmbete sugestive privirile ducându-li-se spre sabia care îi atârna la şold.

Mary făcu încă o reverenţă, frământându-şi mâinile în şorţ.

— Ne rugăm pentru întoarcerea grabnică a regelui, milady.

Claire îi zâmbi.

— Vă mulţumesc pentru asta.

— Kate o să-ţi aducă un tartan pe care să-l porţi peste ele dacă te aventurezi afară, îi spuse Murron. În perioada asta a anului, vremea e foarte rece.

Surorile rămaseră până când Aileen se întoarse cu mai mulţi oameni, femei şi bărbaţi, care aduceau o cadă mare şi găleţi cu apă fierbinte.

Îi spuseră lui Claire despre înrudirea dintre clanul Grant şi clanul MacGregor şi îi împărtăşiră câteva sfaturi despre cum să se înţeleagă cu Maggie. O iubeau pe cumnata lor foarte mult, dar ea avea un temperament teribil. Din fericire, doar două lucruri o stârneau – ca un animal să fie sacrificat pentru hrană şi să spună cineva de rău despre fiul lui Callum şi al lui Kate.

— Îl răsfaţă pe copilul ăla de parcă ar fi al ei, zise Mary cu un oftat dezaprobator în timp ce apa era turnată în cadă.

— O, ce rău face? bombăni Aileen scuturând din cap către sora ei. Ea încă nu a rămas grea cu copilul ei, aşa că-şi revarsă dragostea asupra lui Rob. E de înţeles.

— Da, fu Sineag de acord, solemnă. Mă îndoiesc sincer că îi va da vreodată un copil lui Jamie. Ea şi Callum au fost torturaţi de bunicul lui Kate pe când erau copii, îi explică ea lui Claire. Corpul ei încă suferă de pe urma celor

întâmplate, deşi mintea i s-a vindecat de când fratele ei nu se mai luptă cu familia Campbell.

— Tortura a deformat-o aşa? întrebă Claire îngrozită.

— Da, zise Murron, dar asta a fost demult în trecut, şi lordul nostru şi sora lui preferă să nu mai vorbească de asta.

— Că tot vorbim despre surori, se aventură Aileen şi se apropie de Claire. Am cunoscut-o pe a ta şi nu pare să fie ca tine. Dacă îmi permiţi, milady, e adevărat că mânuieşti sabia mai bine ca un bărbat?

— Mai bine decât unii şi la fel de bine ca majoritatea, replică Claire.

Dacă fata era destul de curajoasă cât să întrebe, în ciuda expresiilor exasperate ale surorilor ei, menite să o facă să tacă, merita un răspuns cinstit.

— Cu adevărat? făcu Aileen, şi ochii albaştri i se aprinseră interesaţi. Am exersat lupta cu sabia cu Kate, dar, de la naşterea lui Rob, nu mai e aşa interesată să-şi exerseze priceperea. Poate ai fi de acord…

— Aileen, las-o în pace!

Cu o privire dojenitoare, Mary o îndemnă spre uşă.

— Doamne sfinte, ce bărbat te-ar vrea vreodată de soţie dacă îi tot fluturi sabia prin faţă?

Înaintarea lor se opri când Graham apăru în uşă şi le blocă ieşirea.

— Un bărbat care apreciază o fătucă pricepută, zise el şi-i aruncă lui Claire o privire, zâmbind.

Claire simţi un val de căldură prin tot corpul. El o acceptase aşa cum era din ziua în care se întâlniseră. Îi plăcea spiritul ei războinic, făcuse un joc de-a şoarecele şi pisica încercând să o câştige – până aflase de logodna ei cu Robert. Nici măcar când descoperise că ea era cea care se luptase cu oamenii lui Monck, nu îi spusese că era nebună. Şi, când se temuse că era prea bărbătoasă pentru un bărbat de felul lui, el îi arătase cu sărutarea, atingerea şi corpul său cât de femeie era.

Nu se putea supăra pe el din pricina Glennei şi a lui Lizbeth şi a altor femei din lume care-l doreau. Nu când

privea în ochii lui şi vedea tandreţea adevărată cu care se uita la ea din partea cealaltă a încăperii.

— Eşti sigur că vrei ca ea să stea în camera ta? întrebă Murron şi făcu un pas în faţă când Graham intră. O să apară probleme.

— Da, sunt sigur, zise Graham, fără să-şi ia ochii de la Claire în timp ce traversa camera spre ea. N-o să protesteze nimeni.

Camera lui?

Ochii lui Claire alergară prin cameră şi se opriră asupra patului pe care el îl împărţise cu alte femei – cu gemenele! Fir-ar să fie, nu putea să doarmă aici.

— Ar trebui să respecţi legile *ei,* zise Mary şi îl trase pe fratele ei de tartan, uitându-se îngrijorată la el. Ea nu e o fată din sat, ci verişoara regelui.

Claire nu avea idee de ce vorbea Mary despre legile ei. Era prea preocupată să-şi simtă obrajii în flăcări gândindu-se cum se aruncase în braţele lui Graham şi îi răspunsese pasional, mai dornică decât o slujnică de tavernă. Era obişnuită cu privirile dezaprobatoare ale oamenilor când aceştia înţelegeau că ea era o luptătoare. Dar chiar nu era o slujnică!

— Protestez! Ea ridică palma şi-l opri pe Graham. Nu voi dormi în camera ta.

Graham îi acoperi mâna pe pieptul lui cu a sa şi îi oferi un zâmbet devastator.

— Ai prefera să dormi cu mine sub cerul înstelat?

La naiba, el era un pericol pentru raţiunea ei, pentru virtutea ei. Ştiuse de prima dată când el o atinsese. Nu înţelesese valoarea a ceea ce-i oferise aşa cum ar fi făcut-o o lady de la curte. Dar faptul că acum se afla aici îi amintea că avea un nume nobil de respectat.

— Aş vrea să împart camera cu sora mea. Nu vreau ca oamenii ăştia să creadă că sunt o uşuratică, adăugă ea şoptit când el îşi încruntă sprânceana spre ea.

— Sigur că nu, zise el înţelegător şi se întoarse spre surorile lui.

— Lady Stuart va împărţi camera cu Lady Anne în

seara asta.

— În fiecare noapte, îl corectă Claire.

Graham se răsuci pe călcâie, arătând un pic mai îngrijorat.

— În fiecare noapte?

Încuviinţând din cap, Claire îi aruncă un zâmbet recunoscător şi îl ocoli, îndreptându-se spre uşă.

— Ne vedem la cină.

Capitolul 29

Fac asta nu în speranţa de a obţine măreţie, ci de teamă că, dacă mă voi supune, nimic nu va mai fi sigur.

Ridicând cupa a patra oară într-un toast lipsit de importanţă, Graham dădu whisky-ul pe gât şi mulţumi sfinţilor că îl aduseseră acasă. Putea să călătorească în cele trei regate, dar nu era nimic mai bun decât să bea cu familia lui în sala mare din Camlochlin.

— În cinstea lui Robert! zise Angus înălţând cupa din nou, aşteptând ca restul să facă la fel. Pentru că a supravieţuit după ce a mâncat atâta bătaie.

— N-au fost chiar atâtea bătăi, protestă Robert, bând în cinstea sa.

— Au fost opt, îi reaminti Graham, bătându-l pe umăr. De care să te mândreşti.

— Au fost şi oase rupte? întrebă Callum întingând o bucată de pâine în tocana lui de ciuperci şi păstârnac.

— Da, nasul meu. De două ori.

Asta îi aduse lui Robert alte două toasturi, cărora li se alătură bucuros.

Aşezată lângă soţul ei, Kate sorbea dintr-o cană cu lapte cald şi-l studia pe comandantul lui Callum peste marginea cănii.

Cu o sprânceană ridicată a curiozitate, ea observă de câte ori ochii lui se îndreptaseră spre intrarea în sală. Ştia că Robert o plăcea pe cea mai mică din surorile Stuart, pentru că vorbise cu fratele ei între patru ochi cu o seară

înainte, şi el îi spusese despre planurile de a se căsători cu ea. Kate nu putea fi mai fericită pentru el. Anne era delicată şi cu maniere elegante, rafinată şi inteligentă: perfectă pentru Robert. Într-adevăr, ea părea să fi păşit dintr-una dintre cărţile cu poveşti pe care Robert obişnuia să i le citească în copilărie.

Dar Graham era un bărbat devotat plăcerii, desfrânat şi libertin. Să-l vadă atât de fascinat de o femeie îi stârnea interesul lui Kate. Ce fel de femeie era Claire Stuart de îi capturase inima?

— Doamnele au nevoie adesea de mai mult timp ca să se aranjeze şi să se pregătească, Graham.

El se opri din bătutul din picior sub masă şi se uită la ea, râzând apoi uşor, de parcă ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia.

— Da, Kate, doamnele adesea au nevoie de mai mult timp.

— Are unsprezece surori, se burzului Maggie de partea cealaltă a mesei, spre Kate. Ştie care sunt obiceiurile femeilor. El se tot uită după Claire Stuart pentru că s-a îndrăgostit de ea.

Kate zâmbi în spatele mâinii. Maggie spunea întotdeauna adevărul, fără prefăcătorie şi fără a-l îndulci.

— Eşti într-adevăr fericit cu vipera asta drept soţie? îl întrebă Graham pe Jamie şi îi făcu cu ochiul lui Maggie, al cărei rânjet era la fel de diavolesc precum al fratelui ei.

— Jamie, zise Robert, ştergându-se la gură cu şervetul. Unde găseşti toate florile astea minunate de câmp pentru drăgălaşa ta soţie? Graham va avea nevoie de câteva.

Graham îi aruncă o privire încruntată.

— Nu el culege florile, Rob. Callum o face.

Brodie chicoti în cupa lui înainte să fie redus la tăcere de o privire de avertisment din partea lui Callum.

Conversaţia de la masă se îndreptă, ca de obicei, spre lupte, dar Graham încetă să mai asculte când Claire apăru, într-un târziu.

Voia să se ducă la ea, dar nu putea face altceva decât să se holbeze la ea, numărându-şi bătăile grăbite ale inimii

care ţinea ritmul cu paşii ei. Întotdeauna o considerase frumoasă în straiele ei bărbăteşti, dar faptul că o vedea acum cu fuste fluturând în jurul picioarelor în pantofi şi cu un corsaj care se agăţa de rotunjimile ei înnebunitoare îi făcu inima să i se poticnească în piept şi pe el să fie şi mai dornic să o ducă înapoi în camera lui, unde putea să o dezbrace.

Nu se îngrijora prea mult din cauza dorinţei ei de a dormi cu sora sa. Ea se temea de ce ar gândi alţii despre ea aici, dar nu era nevoie. Curând, el avea să lămurească pe toată lumea că ea era a lui şi numai a lui. Până atunci, ea se putea strecura în camera lui, aşa cum făcuse şi la han.

— Vă rog să ne iertaţi întârzierea, se scuză Anne politicos, când bărbaţii se ridicară să le salute.

— Vina este a mea, zise Claire. Mă tem că părul meu are voinţă proprie.

Părul ei arăta minunat, strâns într-un coc complicat cu noduri şi funde, împletit lejer cu panglici chihlimbarii. Graham zâmbi şi aproape că-l împinse pe Angus, care şedea în dreapta lui, de pe scaun.

— A meritat aşteptarea.

— Arăt prostesc? îi şopti ea aşezându-se pe locul lui Angus şi trăgând de corsajul ţeapăn care îi tăia răsuflarea.

— Eşti cea mai frumoasă femeie de aici, o asigură el, dornic să o atingă.

Ea îi oferi un zâmbet recunoscător, apoi se întoarse spre ceilalţi de la masă.

Graham o privi când se familiariză din nou cu stăpânul şi stăpâna de la Camlochlin. Când râse cu Kate şi cu Anne, se trezi gândindu-se la cât de în regulă se simţea să o aibă aici, cu familia lui, ca parte din viaţa lui şi a lor. Ba chiar îi câştigă bunăvoinţa lui Maggie când refuză politicos bucata de carne de vită friptă pusă în faţa ei.

— Callum spune că oamenii lui au nevoie de hrană serioasă pentru lunile de iarnă, îi zise Maggie, muşcând dintr-un măr. Dar mai degrabă m-aş lăsa fiartă în ulei decât să mănânc ceva care s-a uitat cândva la mine.

— Nu m-am gândit la asta în felul acesta, recunoscu

Claire şi aruncă bucăţii de carne o privire dezgustată, împingând-o mai departe, spre încântarea lui Maggie, apoi mai trase o dată de dantela din talie.

Da, constată Graham, ea avea să se potrivească bine aici. Se întinse după mâna ei şi înţelese cât de prost fusese să se teamă de sentimentele lui pentru ea. Ea…

Ea îşi trase mâna de lângă a lui şi îi aruncă o privire de avertisment, care aduse o expresie abătută pe chipul lui. Câteva clipe mai târziu, el îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei şi îşi mişcă degetul mare pe umărul ei. Ea se feri şi se îndepărtă de atingerea lui prea intimă.

După aceea, conversaţia ajunse la generalul Monck, şi ea evită privirea lui Graham în timp ce îşi declara înflăcărată neîncrederea în guvernatorul Scoţiei.

— Ce motiv ţi-a dat să-l bănuieşti de o astfel de trădare? o întrebă Callum, oferindu-i prilejul de a vorbi liber.

— Ca să ne poată căsători cu bărbaţi aleşi de el şi să pună mâna pe pământurile noastre.

— Şi tu crezi că Robert îşi doreşte pământurile voastre? o întrebă Callum.

— Ei bine, nu…

— Şi spune-mi, o întrerupse Callum cu blândeţe, cu ochii ageri aţintiţi asupra ei. De ce s-ar osteni să vă trimită aici, ca să te căsătoreşti cu un bărbat care nu-ţi vrea pământurile, când ar fi putut să-i poruncească lui Rob să te ducă la Edinburgh, dacă tot erai aşa aproape, şi să te oblige să te căsătoreşti acolo?

Claire se holbă la el de parcă gândul acesta nu i-ar fi trecut vreodată prin minte.

— Şi cum rămâne cu James Buchanan? El nu profită de pe urma morţii fratelui tău?

Claire îi aruncă lui Robert o privire înfierbântată.

— Da, mi-a spus despre dorinţa lui Buchanan de a se căsători cu tine şi nu cu sora ta, îi spuse Callum, făcând-o să fie din nou atentă la el. El câştigă nu doar pământurile, ci şi favorurile regelui dacă te ia de soţie, nu-i aşa?

— Nu se va căsători cu ea, zise Graham categoric.

Când Claire se întoarse în cele din urmă spre el, el se

uită direct în ochii ei scăpărători, îndemnând-o parcă să-l contrazică.

Ea nu o făcu, dar îşi desprinse din nou privirea de la el.

— Lord Buchanan l-a iubit pe fratele meu, îi spuse ea lui Callum. Graham şi Robert nu-l cunosc aşa cum îl cunosc eu.

— Nu avem dovezi împotriva nici unuia, îi aminti Robert lui Callum, după ce-l informase deja despre bănuielile sale cu privire la Buchanan.

— Atunci, deocamdată nu putem face nimic.

— Şi ce se va întâmpla cu mine şi cu Anne între timp? întrebă Claire, trăgând acum mai furioasă de corsajul ei. Când Monck va considera că e în siguranţă să trimită după noi, el va lua decizii pe care eu nu le pot respecta.

Callum se uită la ea, apoi, cu o urmă de amuzament dansând în ochi, se uită la Graham.

Da, Graham ştia că ea era o pisică sălbatică. Nu avea nevoie să i se reamintească. Probabil nici nu-şi dădea seama că se uita urât la Diavolul MacGregor. Cele mai multe fete nici nu îndrăzneau să îi răspundă obraznic, mai puţin Maggie şi soţia lui, dar Claire avea o minte a ei – care, începuse Graham să se teamă din momentul în care se trăsese de lângă el – ar putea să nu fie bine pentru el cât erau aici la Camlochlin.

— Între timp, vă veţi bucura de şederea voastră aici şi nu vă veţi îngrijora cu privire la deciziile guvernatorului, îi spuse Callum pe un ton care încheie conversaţia.

— Cu respect, moşiere, aş vrea să ştiu ce aveţi…

— Claire! Anne încercă să o lovească pe sub masă şi îl nimeri pe Graham în schimb.

Îşi ceru scuze din priviri, dar zâmbetul ei era încordat când se întoarse spre sora ei.

— Haide să nu o batem la cap pe buna noastră gazdă. E târziu, şi ar trebui să ne retragem.

Claire zâmbi la fel de încordat, dar aprobă din cap şi se ridică de pe scaun.

Graham sări şi el de pe scaun şi îşi trecu mâinile uşor

peste încheietura ei.

— Claire, zise el încet.

Ea ridică privirea şi, fără măcar un zâmbet firav pe buze, îşi luă rămas-bun.

*

Claire nu veni în noaptea aceea în patul lui şi nici în nopţile următoare. Când Graham o văzu în sala mare sau în solariu ori chiar pe holuri, ea era mereu însoţită de un cârd de femei. Se părea că până şi surorile lui erau decise să o ţină departe de braţele lui.

După patru zile în care nu o atinsese, în care abia dacă vorbise cu ea, era pregătit să spargă nişte capete.

După şapte zile, el se gândea serios să o arunce pe un cal şi să plece din Skye. Când încercase să fie o lady pe drumul încoace, o făcuse ca să-l mulţumească pe el. Acum, nu-l mulţumea deloc.

Dădu în sfârşit peste ea într-o zi care era la fel de mohorâtă precum starea lui de spirit. Aileen era cu ea în curtea interioară şi mânuia o spadă la fel de lungă precum picioarele ei. În timp ce sora ei arăta epuizată, Claire părea revigorată şi renăscută, cu obrajii îmbujoraţi în ciuda vremii aspre, înnorate.

Când îl văzu, ea îi făcu semn cu mâna, de parcă nu ar fi fost nimic în neregulă între ei. Era tâmpită? El scrâşni din dinţi în timp ce ea se apropia, cu Aileen lângă ea. Când dădu să treacă pe lângă el, Graham îi aţinu calea.

— Aileen, lasă-ne!

Glasul lui era gros de supărare şi frustrare. Când sora lui ezită, avertismentul întunecat din ochii lui o încurajă să-şi mişte fundul de acolo.

— Ce mai faci, Graham? întrebă Claire.

— Ce mai fac? făcu el ridicând din sprâncene. Ce mai fac? *Ce mai fac?* El făcu încă un pas spre ea şi ea se dădu înapoi. Claire, ce naiba se întâmplă?

— Ce să se întâmple? Ea îşi dădu la o parte nişte o şuviţă de păr de pe obraz şi se uită în jos la cizmele ei şi

apoi la orice altceva din curte în afară de el.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba da, ştii foarte bine la ce mă refer, mârâi el. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să mă eviţi. De ce?

Claire nu-i putea spune adevărul. Că, pentru a-i putea rezista, trebuia să stea departe de el, pentru că doar când se uita la el simţea că ia foc pe dinăuntru şi o apuca ameţeala. Trebuia să-i reziste, pentru că s-ar pierde pe sine la o simplă atingere de-a lui, fără să-i pese de ce credeau alţii despre ea. Ea avusese zile întregi să se gândească la consecinţele a ceea ce făcuse cu el. Ea era verişoara regelui Carol, deflorată de un scoţian seducător din Ţinuturile înalte care nu fusese niciodată credincios unei femei.

— Nu pot să vorbesc acum cu tine. Kate îmi citeşte din Mallory, şi am întârziat deja.

Ea încercă să-l împingă din drum, dar el o apucă de încheietură şi o trase înapoi.

— Ce ţi-am făcut de te-am nemulţumit?

— Nimic. Ea încercă să-şi tragă braţul, dar el o ţinu strâns. Ţi-am spus că nu vreau ca aceşti oameni să creadă despre mine…

— Nu-mi pasă de ceea ce cred ei, Claire. Tu îmi aparţii.

— Graham, opreşte-te! Ea îl împinse cu mâna liberă în piept. Acolo de unde vin eu, o femeie nu aparţine pur şi simplu unui bărbat doar pentru că vrea el asta. Şi, dacă vrei să ştii adevărul, consider barbar şi incredibil de arogant şi nu voi…

Cuvintele şi răsuflarea îi fură oprite brusc în clipa când el o prinse de talie şi îi trase gura spre a lui. Sărutul lui era dur, solicitant, de-a dreptul posesiv, lăsând-o fără urmă de îndoială în privinţa pretenţiilor lui.

El întrerupse sărutul cu răsuflarea sacadată şi îşi lipi buzele de tâmplele ei.

— Dacă doreşti un preot, atunci, voi trimite după el, Claire.

Ea rămase nemişcată în braţele lui şi apoi ridică încet

privirea spre el. Ochii ei erau aşa frumoşi şi albaştri, încât, doar uitându-se în ei, Graham dorea să-i ofere inima, viaţa, sabia.

— Chiar mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine? întrebă ea fără suflare.

— Da, zise el şi zâmbi în jos spre ea. Dacă asta va face lucrurile mai uşoare pentru tine.

— Mai uşoare pentru...

Ochii ei se întunecară, devenind de un indigo fumuriu.

Strânse din maxilar, şi nările îi fremătară.

— Dă-mi drumul, bădăran nesimţit! exclamă şi se smulse din îmbrăţişarea lui. Te oferi să te însori cu mine ca să mă aduci în patul tău!

— Ar fi mai uşor dacă ţi-aş porunci să vii în patul meu? îşi coborî el vocea într-un mârâit supărat.

Ea se irită la el de parcă era pe cale să-l pocnească. El fu tentat să facă un pas în spate. Ea nu se mişcă să-l lovească, dar îşi îndreptă bărbia şi se încruntă la el – deşi Graham era sigur că vedea şi o urmă de durere în ochii ei.

— După tot timpul petrecut împreună, tu tot crezi că-mi poţi porunci ce să fac? Încă nu mă cunoşti, Graham? Nu îţi aparţin şi îţi spun că, dacă aş avea puterea să-mi aleg un soţ, cu siguranţă nu te-aş alege pe tine.

Plecă asemenea unei furtuni, lăsându-l să se holbeze în urma ei, durerea chinuitoare din interiorul lui amintindu-i de ce jurase să nu se îndrăgostească de o fătucă.

Capitolul 30

Să fiu dezarmat pe câmpul de luptă sau să mă înveşmântez în echitate şi să fiu pregătit?

— Chiar vrei să te căsătoreşti cu ea?

Graham refuză cupa pe care Callum i-o oferi şi îşi privi prietenul cum se lăsă pe spate în fotoliul de lângă el, aflat în faţa focului puternic din şemineu.

Erau singuri în solariu, un loc unde obişnuiau să vină să discute despre următorul raid Campbell. Acum, veniseră să discute despre femei.

— Da, vreau.

Callum îi aruncă o privire sceptică.

— Dacă a trebuit să te gândeşti aşa mult, atunci poate nu eşti chiar atât de sigur.

— Ideea mă îngrozeşte, dacă vrei să ştii adevărul. Dar sunt sigur.

— Ea e verişoara regelui, îi reaminti Callum.

— Da, ştiu. Dar e a mea după legea din Ţinuturile înalte.

Callum îşi întinse picioarele în faţă şi îşi sprijini capul de spătarul fotoliului, închizând ochii.

— Dacă va fi reinstaurat, Carol nu va fi de acord.

— De asta am vrut un afurisit de preot.

Prietenul lui zâmbi.

— Gândeşte-te bine la asta, frate! Sunt multe fătuci în Scoţia.

— Da, şi jur, Callum, că fiecare dintre ele mă nedumereşte.

— Nu sunt aşa complicate. Toate vor să ai grijă de ele.

— Nu, nu Claire, protestă Graham, dându-şi cizmele jos. Ea e convinsă că nu are nevoie de un bărbat care să o protejeze. E teribil de independentă – o vină pe care i-o aduc fratelui ei.

— Şi acestei fete, teribil de independente… i-ai poruncit să vină în patul tău? întrebă Callum, făcându-şi prietenul să se încrunte.

— M-a acuzat că vreau să mă căsătoresc cu ea doar ca s-o aduc în patul meu. Voiam să o fac să înţeleagă că nu era nevoie.

Nu suna arogant, ci aşa chinuit, încât lui Callum mai că i se făcu milă de el. Dar nu-i strica lui Graham să stea să-şi analizeze inima, în loc să judece cu restul corpului.

— Dar, după cum spui, ea nu înţelege legile din Ţinuturile înalte. Va trebui să-ţi ceri scuze, zise Callum cu ochii încă închişi, aşa că nu văzu privirea urâtă pe care i-o

aruncă Graham.

— Tu ţi-ai cerut des scuze de la Kate?

— Mai des decât mi-ar fi plăcut, da.

— La naiba, te-ai transformat într-o panseluţă, la fel ca fratele meu.

Nederanjat de accesul de furie al prietenului său, Callum căscă.

— O să-ţi dovedesc imediat ce se face ziuă ce fel de panseluţă am devenit.

— Îţi dă drumul Kate aşa devreme?

— S-ar putea să nu. S-ar putea să insiste să îi ţin patul cald până se trezeşte fiul nostru. Dar, nu te îngrijora, dacă întârzii, am nişte câini pe hol care să-ţi ţină de cald.

Ridică pleoapele, îi oferi lui Graham un rânjet triumfător şi apoi închise ochii din nou.

La naiba, Graham nu avea chef de zeflemele în seara asta. Inima lui era la ea, fir-ar să fie! Avea să îşi ceară scuze, dacă asta era ce voia.

— O parte din mine îmi spune că nu contează dacă ea nu ţine la mine. Obiceiurile noastre de a lua o soţie fără jurăminte în biserică sunt vechi, pentru că biserica ne refuză drepturile. Dar o altă parte din mine, zise Graham dovedind că se gândise destul de mult la inima lui în ultima vreme, o parte de care am devenit conştient în seara asta, îşi doreşte ca ea să vrea să fie cu mine mereu.

Acum, Callum se ridică şi îi acordă lui Graham atenţie deplină.

— Atunci, înseamnă că o iubeşti?

Doar acestui bărbat, celui mai bun prieten al său din copilărie, putea Graham să-i mărturisească adevărul, şi asta îl speria îngrozitor.

— Dragostea te face să simţi că nu sunt limite la ceea ce ai fi dispus să faci ca să o mulţumeşti? Atunci, da, zise Graham când Callum încuviinţă din cap. Da, o iubesc. Şi mă tem de vulnerabilitatea pe care o aduce această iubire. E ca atunci când eşti pe câmpul de luptă fără sabie sau scut care să te protejeze.

Callum fu de acord. Într-adevăr, erau momente când

iubirea se simţea exact aşa.

— Te face să vrei să renunţi la sistemele de apărare şi să-ţi oferi viaţa.

— Da, zise Graham.

Prietenul lui înţelegea.

— Dar dacă ea te iubeşte la rândul ei, adăugă Callum, nu mai e nevoie de astfel de sisteme de apărare.

„O, la naiba!” se gândi Graham, amintindu-şi de ultimele ei cuvinte din curtea interioară.

Era, într-adevăr, condamnat.

— Atunci, acum mai mult ca niciodată trebuie să mă ţin bine de ale mele.

*

Claire şedea în solariu ascultând-o pe Kate povestind despre regele Arthur şi despre nobilii lui cavaleri. Fir-ar să fie, dar se simţea mizerabil. Cu cât Kate citea mai mult despre acei războinici tandri şi romantici ai regatului, cu atât Claire se simţea mai deprimată. La naiba cu ticălosul ăsta nesuferit de Graham Grant! De ce nu putea să fie mai ca Lancelot, a cărui dragoste pentru Guinevere era atât de puternică, încât dărâmase un regat? Iubire! Ha! Ea pufni tare. Graham nu ştia nimic despre iubire!

— Claire?

Ea clipi şi-i aruncă lui Kate o privire întrebătoare.

— Da?

— Nu eşti atentă. Ai vrea să discuţi despre ceva?

La naiba! Claire nu avea nevoie să vadă sclipirea de înţelegere din ochii lui Kate ca să-şi dea seama că Graham îi spusese deja lui Callum ce se întâmplase între ei, iar Callum îi povestise soţiei sale.

— E un şobolan! Claire sări de pe scaun şi începu să se plimbe încolo şi-ncoace în spaţiul mic dintre ele. Nu, e mai josnic decât un şobolan!

— Graham?

— Da! Am crezut… am sperat… L-am lăsat să devină important pentru mine, şi apoi, pentru că nu i-am mai oferit

afecţiunea, m-a cerut de soţie.

— Eu încă sunt şocată de informaţia asta, admise Kate cu ochii mari.

— Să nu fii! Claire se răsuci spre ea. E un şobolan viclean, care ar face orice ca să obţină ce vrea şi care, dacă şmecheriile lui nu au succes, se apucă să te intimideze. Mă duc să mă schimb. Trebuie să lovesc numaidecât ceva. De preferinţă, capul lui Graham.

— O să vin cu tine, zise Kate şi îşi lăsă cartea, sărind practic de pe scaun. Rob doarme, şi eu nu mi-am mai exersat priceperea cu spada de multă vreme.

— Da, zise Claire şi se întoarse spre ea când ieşiră din solariu. Robert mi-a spus că ştii să te lupţi cu sabia. Te pricepi?

*

Zece minute mai târziu, Claire stătea sub cerul acoperit de un plafon mare de nori, cu sabia pregătită. Adversara ei nu semăna cu niciun războinic cu care se luptase Claire vreodată.

Chiar şi la antrenamente, Aileen arăta mai puternică decât această fărâmiţă de femeie în rochie de lână şi tartan pentru doamne.

— Vrei să-ţi legi părul mai întâi?

Kate îşi dădu la o parte o cascadă de bucle negre de pe umăr şi apucă mânerul cu două mâini.

— Nu mă deranjează.

— Serios? o întrebă Claire, dându-i ocol. E atât de lung. Al meu îmi distrage atenţia.

— Da, al tău e foarte des, fu Kate de acord, studiind coada împletită a celeilalte femei.

Încercă o fandare spre abdomenul lui Claire.

— Şi fustele?

Kate ridică din umerii ei mici.

— Întotdeauna am exersat în fuste.

Săbiile li se întâlniră într-o ciocnire în dreptul feţelor.

„Impresionant” se gândi Claire şi lovi spre picioarele

lui Kate, dar ratã.

— Deci îl iubeşti?

— Pe cine? întrebă Claire şi evită frumos o lovitură la umăr.

— O, pentru Dumnezeu, pe Graham!

— Nu, zise Claire iute, apoi îşi muşcă buza. Da. Îl iubeam. Cred.

— Nu eşti sigură, atunci?

Claire ridică din umeri.

— Nu am mai fost îndrăgostită până acum.

Kate se opri din luptă pentru moment, ca să îi zâmbească.

— Amândoi aveţi multe de învăţat.

— Poate, zise Claire şi se pregăti din nou. Dar n-o să mai exersez pe ticălosul ăsta. Nu îngădui să mi se pornească, nici de către generalul Monck, nici de către Graham Grant.

— Înţeleg. Kate lovi puternic de sus în jos. Dar crezi cu adevărat că Graham vrea să se însoare cu tine doar ca să te aducă în patul lui.

Claire se opri, se îmbujoră şi pară un atac spre coastele ei.

— El respectă legile din Ţinuturile înalte, Claire. Şi dacă te-a revendicat, nu are nevoie de un preot ca să facă uniunea legală. Este deja. El are dreptul să te aducă în patul lui aşa cum ar avea oricare soţ.

Vârful săbiei lui Claire se lăsă spre pământ.

— Vrei să spui că suntem deja căsătoriţi?

— Ştiu că pare barbar, dar e obiceiul lor. Mai ales de când clanului MacGregor şi simpatizanţilor le-a fost refuzat sacramentul căsătoriei în biserică.

— Dar preotul… făcu Claire, încercând să înţeleagă.

Graham o numise femeia, nu soţia lui.

— Părintele Lachlan e prietenul nostru. Ne-a căsătorit pe mine şi pe Callum, şi pe Maggie şi Jamie. Aşa că, vezi tu, Graham nu s-a oferit să trimită după el ca să te aducă în patul lui. S-a oferit să îl aducă…

— Ca să facă lucrurile mai uşoare pentru mine cât voi

fi aici, zise ea şi îşi aminti cuvintele lui Graham.

Doamne sfinte, era soţia lui! Preţ de o clipă, nu ştiu dacă să fie furioasă sau încântată. El ar fi trebuit să-i spună. Ar fi trebuit să o întrebe! Furia cedă şi lăsă locul unui alt gând care îi veni în minte. Conform legilor lor, ea era cu adevărat a lui, şi el nu o ceruse în patul lui în niciuna dintre zile, deşi era dreptul lui conform legilor din Ţinuturile înalte. Fir-ar să fie, cât de grijuliu fusese!

— Regele nu va fi mulţumit, zise ea un moment mai târziu, muşcându-şi buza, îngrijorată.

— Da, Callum e şi el îngrijorat din pricina asta, îi mărturisi Kate. Dar uniunea voastră nu înseamnă nimic în Anglia. Nu va fi recunoscută, aşa că nu eşti legată de asta după ce pleci din Skye.

Uniunea lor nu însemna nimic? Ba bine că nu!

— O, uite-l pe Callum! Repede, Claire, pune-ţi sabia în teacă!

— De ce? Nu vrea să exersezi?

Ea ştia deja răspunsul. Cei mai mulţi bărbaţi nu erau de acord ca femeile să mânuiască arme.

— Mi-a interzis cât sunt însărcinată.

Claire se albi, uitând de Graham pentru moment.

Însărcinată! Fir-ar să fie, ea ar trebui să se odihnească, să coasă, să facă ce făceau femeile însărcinate – nu să mânuiască sabia.

— Ar fi trebuit să-mi spui! Nu aş fi ridicat niciodată sabia împotriva ta.

— Ce naiba crezi că faci, Kate? întrebă moşierul MacGregor în timp ce se apropia de ele.

— Doar nişte exerciţii inofensive, dragul meu soţ.

— Ţi-am interzis, în caz că ai uitat, femeie, zise el aspru şi îşi întoarse privirea scăpărătoare spre Claire.

— Ţi-a spus că e însărcinată?

— Nu până când…

— M-am săturat să stau toată ziua şi să mă fac mai grasă şi tot mai grasă, se văicări Kate şi îl făcu să îi acorde din nou atenţie. Mă tem, dragul meu soţ, că în curând te vei plictisi să mă vezi cum mă umflu ca un viţel îngrăşat înainte

de o sărbătoare.

„Fir-ar să fie, dar e pricepută”, se gândi Claire observând cum orice urmă de supărare de pe faţa lui Callum se transformă în regret.

Când îşi strânse soţia în braţe, jurând că îi iubeşte şi burta umflată şi că avea să îşi petreacă următoarele şase luni dovedindu-i asta, Claire îi răspunse lui Kate cu acelaşi zâmbet victorios pe care i-l aruncase şi ea peste umărul soţului ei.

Deci asta făcea dragostea dintr-un bărbat. Îl făcea să regrete nechibzuinţa, să dea deoparte aroganţa fără să-l intereseze cine observa asta. Îi înmuia asprimea privirii, îi îmblânzea mâinile şi-l făcea să culeagă flori. Privindu-l pe moşier cu soţia sa, Claire se simţi dintr-odată de parcă din viaţa ei ar fi lipsit ceva teribil de profund.

Cu un oftat, îşi puse sabia în teacă şi se întoarse să se îndrepte spre castel. Se opri când îl văzu pe Graham stând la câţiva metri distanţă, cu Rob şi Anne.

Oare iubirea îl făcea pe un bărbat să-şi sacrifice propriile dorinţe fără ca măcar să înţeleagă de ce i se ceruse să le reziste?

Ochii lui erau deja aţintiţi asupra ei, sorbind-o de parcă nu ar mai fi văzut-o de ani întregi. Atitudinea lui părea relaxată, până când ea îi întâlni privirea şi el se mişcă spre ea, de parcă nu s-ar fi putut abţine.

Dar inima agitată a lui Claire aproape că se opri când el reuşi, cumva, să se oprească.

Capitolul 31

Să las copilul credincios să moară în vreme ce omul cel rău prosperă?

Stând acolo şi privind-o pe femeia pe care o iubea, Graham nu se simţise niciodată mai lipsit de apărare. Cum putea să ignore senzaţia de sufocare din piept, să-şi

calmeze bubuiturile nebuneşti ale inimii sau să-şi înăbuşe dorinţa înnebunitoare de a o lua în braţe şi de a-i promite totul când ea era la doar câţiva paşi de el? O cunoştea. Ea era o femeie încăpăţânată, căreia nu-i plăcea să i se spună ce să facă.

Putea să accepte asta. La naiba, puterea ei era ceea ce îl atrăsese la ea de la bun început. Dar oare îi refuzase cererea în căsătorie pentru că era furioasă sau pentru că nu-l iubea la rândul ei? Voia să ştie, dar, când o văzu, nu mai fu sigur că avea curajul să audă ce avea să îi spună ea.

Aproape ajunsese la ea, când se opri, observând un călăreţ care venea de pe creastă. Callum îl văzu şi el înainte să dispară în castel şi se opri când călăreţul îi făcu semn. Graham dădu să se ducă spre moşierul lui, dar încetini când o văzu pe Claire venind spre el.

— Mă temeam că ai plecat şi te-ai căsătorit cu altcineva, îl tachină ea uşor când ajunse la el.

Graham zâmbi, pentru că-i lipsise uşoara răguşeală din vocea ei şi felul în care şuviţele blonde de păr atârnau peste ochii ei frumoşi, albaştri.

— Cine naiba s-ar putea compara vreodată cu tine, Claire?

El voia să pară neafectat, nu ca un cavaler îndrăgostit care tocmai îşi găsise curajul de a vorbi cu o zeiţă. Aproape că-l umflă râsul de inabilitatea lui de a-şi controla propria gură. Fir-ar să fie, era un războinic al naibii de bun, dar cu ea nu avusese niciodată vreo şansă. Mai bine să accepte înfrângerea şi să înceteze să mai fugă.

— Atunci, nu eşti supărat pe mine?

Ea suna atât de plină de speranţă şi arăta absolut superb.

Doamne, cât de dor îi fusese! Fiecare zi fără ea în viaţa lui fusese lipsită de sens şi plictisitoare. Avea să repete tot ce făcuse până azi ca să o câştige, până când avea să îi cucerească inima.

— N-am fost supărat pe tine.

Corpul lui tremura de nevoia de a o lua în braţe şi de a-i jura că avea să îi umple zilele cu bucurii şi aventuri dacă

ea îl accepta.

— Am fost nechibzuit şi laş. El făcu un pas spre ea. Dar îţi spun de pe acum, Claire, te iu…

— Graham, Robert!

Graham se uită peste capul lui Claire la Callum, care îi făcea semn să se apropie, cu un pergament strâns în mână. Călăreţul plecase deja.

— Adu-le pe femei cu tine, strigă prietenul său.

Când ajunseră la el, Callum întinse mâna, oferindu-i lui Claire misiva pe care o ţinea între degete.

— Tocmai a sosit din Kylerhea, trimisă de generalul Monck. Trebuie să o citeşti.

Claire luă scrisoarea cu o mână şovăitoare. De ce trebuia să o citească? Dacă era despre căsătoria ei cu Robert, avea să o rupă în bucăţi şi să o arunce în cele patru vânturi.

Sigiliul rupt confirma că venise de la guvernator. Se uită la Callum, dar expresia lui dură nu trăda ce se afla înăuntru.

O desfăcu, şi ochii îi fură atraşi pe dată de petele maronii care acopereau cea mai mare parte a corespondenţei.

Sânge.

Scrisul era slab, de parcă fusese aşternut de o mână obosită. O mână mai îndrăzneaţă scrisese o completare în colţul cel mai de sus al pergamentului. O citi pe aceasta mai întâi.

Găsită în reşedinţa Wallingford din Londra. Nu se ştie când a fost scrisă. Probabil autorul trăieşte, mutat în Turn. Grăbiţi-vă!

Fiţi prudenţi!

Cumva, Claire ştiu cine scrisese restul scrisorii, deşi liniile frânte şi scrisul slab nu semănau cu scrisul apăsat al fratelui ei. Degetele îi tremurară, şi ea şi le duse la gură ca să astupe un suspin tremurat.

Connor nu fusese ucis pe drum, ci fusese luat

prizonier – dus în Turn –, torturat înainte să scrie asta.

Când termină de citit, îşi şterse lacrimile şi îi întinse misiva surorii ei. Ea se întoarse spre grajduri când Anne începu să citească cu voce tare, dar Callum o apucă de braţ

— Dă-mi drumul, îl avertiză ea. Nu voi fi împiedicată să-mi salvez familia.

— Nimeni nu te opreşte, dar, mai întâi, vom stabili cum e cel mai bine să acţionăm.

— Să-mi salvez fratele este cea mai bună acţiune.

— Claire, zise Graham, punându-i cu blândeţe o mână pe umăr. Ar putea fi o capcană.

— Da, şi nu vei pleca din Camlochlin până când nu sunt sigur că nu vei fi ucisă, comentă Callum.

Ochii lui Claire sclipeau de lacrimi când se întoarse spre Kate pentru ajutor, dar aceasta doar clătină din cap, sugerându-i în tăcere să aibă încredere în el.

Frustrată că nu avea de ales în chestiunea asta, Claire îi aruncă moşierului o privire veninoasă. Nu putea să se lupte cu el. Nu voia. Dar fiecare secundă în care Callum o împiedica să plece spre Londra devenea mai de neiertat. Încuviinţă rigidă şi aşteptă ca Anne să termine de citit. Ochii ei ţâşniră spre Graham, dar apoi îşi feri privirea. Nu era timp să se înmoaie, să se gândească la ce voise el să spună înainte ca Graham să-l întrerupă. Nu avea să îl lase să o reţină de data asta. Indiferent ce voise el să-i spună, ea avea să plece din Camlochlin înainte de lăsarea serii.

— Ştia, aşadar, că a fost trădat, zise Robert când Anne termină şi toată lumea tăcu.

— Dar de către cine? Callum se plimbă prin faţa lor. Dacă este o capcană a lui Monck, atunci de ce să fi aşteptat până aţi ajuns toţi la Skye? De ce să nu vă trimită la Londra când eraţi la Edinburgh?

— Pentru că nu e o capcană, zise Robert. Connor a fost trădat de James.

— Pentru ultima oară, zise Claire, scrâşnind din dinţi, nu puteţi fi siguri de asta. El aminteşte despre un prieten. Şi James, şi Monck sunt prietenii lui. Nu ştim la cine se referea.

Fir-ar să fie, pierdeau vremea!

— Eu ştiu, zise Anne mai întâi uşor, apoi îşi ridică privirea înlăcrimată spre sora ei şi repetă mult mai ferm: Eu ştiu la cine se referă şi ştie şi generalul. De asta ne avertizează să fim prudenţi.

— Anne, pentru Dumnezeu. James merită mai multă loialitate…

— Connor obişnuia să-mi spună floarea Scoţiei, Claire. Nu-ţi aminteşti?

Claire se albi la faţă când îşi dădu seama de acest adevăr. Îi smulse misiva lui Anne din mână şi o mai citi o dată.

…de plânsul florii Scoţiei… Salvează-mă de sărutul diavolului!

— Connor m-a promis lui James înainte ca prietenul lui cel mai bun să îl trădeze.

„Doamne sfinte”, se gândi Claire, simţind că i se face rău când cuvintele surorii ei îşi găsiră drumul spre inima ei. Anne avea dreptate. Toţi aveau dreptate. Era James. Ea se uită la privirea caldă a lui Graham şi se luptă cu un rând nou de lacrimi. Aproape că-i provocase moartea încrezându-se în James. Dacă oamenii de la Ravenglade i-ar fi atacat la Killiecrankie…

— Tot nu explică de ce Monck crede că Stuart e în viaţă.

— Da, poate că asta crede, îi spuse Robert lui Callum şi luă misiva de la Claire.

Ea i-o cedă înclinând din cap şi oferindu-i scuze sincere pentru că se îndoise de el.

— *„… Războinic înveşmântat în gheaţa…”*, citi Robert din misivă şi o ţinu mai aproape ca să distingă cuvintele. Pare să scrie „iarnă”. *„Războinic înveşmântat în gheaţa iernii… a pierit. Şi totuşi, trăieşte.”*

Tânărul conte ridică privirea, regretul colorându-i ochii în sclipiri aurii.

— Generalul Monck s-a gândit că, de fapt, Connor

vorbea despre el. Dar războinicul te aminteşte pe tine, Claire. Geamăna lui, luptând în locul său.

Claire scutură din cap.

— Connor nu a murit pe drum. Ar putea fi în viaţă acum.

— Sunt de acord.

Claire ar fi putut sări peste sora ei ca să se arunce în braţele lui Graham. Dar îi oferi, în schimb, cel mai recunoscător zâmbet al ei.

— Voi avea nevoie să mă ajuţi să-l omor pe James după ce se vor termina toate astea.

El îi aruncă un zâmbet cu gropiţe care îi făcu picioarele să se înmoaie.

— Am crezut că n-o să mă mai rogi vreodată. Se întoarse apoi spre Callum. O să o însoţesc la Londra.

Robert făcu imediat un pas în faţă.

— Voi merge şi eu.

— Nu, refuză Graham. Eu şi Claire vom călători singuri.

— Crezi că e înţelept? îl întrebă Callum.

— Rob este contele de Argyll. Fleetwood îl va recunoaşte, şi, indiferent de ce straie îşi vor pune Angus şi Brodie, oricine cu vedere bună va şti că sunt din Ţinuturile înalte. Nu vreau să alertez garnizoana Turnului de sosirea noastră şi de intenţiile noastre înainte să ajungem la Londra.

— Ai un plan, aşadar? întrebă Callum. Când Graham încuviinţă din cap, şeful de clan zâmbi, cunoscându-şi comandantul mai bine decât ceilalţi. Ai nevoie de bani?

— Am.

— Când plecaţi?

— Acum, zise Graham fără ezitare. S-ar putea să-l ţină în viaţă ca să ajungă la Monck. E singurul care ştie de partea cui se află cu adevărat generalul. Dacă asta e situaţia, atunci timpul, în momentul ăsta, e vital..

Claire asculta cu inima tot mai plină în timp ce Graham discuta despre salvarea fratelui ei cu la fel de multă pasiune şi hotărâre cum simţea şi ea şi în acel

moment ea nu mai putea să nege că se îndrăgostise profund de el.

— Atunci, călăreşte iute, frate, zise Callum şi puse o mână pe umărul prietenului său. Ne vom vedea curând. Şi cu tine, Claire.

— Curând, fu de acord Graham şi se aplecă să o îmbrăţişeze pe Kate.

Anne se uită îngrozită în timp ce Kate se duse la sora ei să-i ureze drum bun. Erau nebuni! Sora ei ştia cum să mânuiască sabia, dar doi împotriva a două sute nu aveau cum să reuşească.

— Claire, începu ea şi se grăbi să ajungă lângă sora ei. Te rog să te răzgândeşti! Tu şi Graham nu aveţi nicio şansă împotriva armatei lui Fleetwood. Te rog să nu faci nebunia asta! Eşti toată familia pe care o am.

Claire îi zâmbi surorii ei, bucuria ei şi a lui Connor, floarea Scoţiei pentru el.

— Mai ai şi un frate, şi eu o să ţi-l aduc înapoi.

— Rob. Callum îşi luă soţia pe după talie şi afişă un zâmbet înfiorător, care, Claire era sigură, îi adusese reputaţia înspăimântătoare în decursul anilor. Calmează temerile femeii tale! Spune-i cum a terminat Graham garnizoana unchiului tău doar cu un zâmbet afurisit şi accentul bine învăţat din Ţinuturile de Jos. Acum, trebuie să mă ocup de alte lucruri.

Când cei patru rămaseră singuri, Rob promise să-i spună lui Anne povestea în seara aceea, deşi, recunoscu el, nu era o poveste pe care să-i placă să o relateze. Deocamdată, îi dădu cuvântul că sora ei avea să fie în siguranţă cu Graham.

El îi luă mâna într-a lui şi se apropie mai mult ca să-i şoptească ceva la ureche. Când ea încuviinţă din cap, el îşi îndreptă ochii mari, căprui, spre Claire.

— Voiam să vă spunem la cină. Am trimis după părintele Lachlan. Când vă veţi întoarce la Skye, sora ta va fi soţia mea.

Claire rămase o clipă să se uite pur şi simplu la el, la hotărârea fermă reflectată în trăsăturile lui frumoase. El nu

îi cerea permisiunea, dar spera la o binecuvântare. Claire avea să i-o dea şi să se asigure că vărul ei urma să le-o dea şi el. Da, sora ei avea să se mărite cu un susţinător al parlamentului, dar acest bărbat tânăr, pe care Claire îl considerase atât de neexperimentat, îşi dovedise faţă de ea valoarea, curajul şi onoarea mai mult decât oricare bărbat pe care-l cunoştea.

— Sora mea e cu adevărat o femeie norocoasă, îi spuse ea şi râse când Anne i se aruncă în braţe. Îl iubeşti, şopti ea aproape de urechea lui Anne.

— Din toată inima.

— Atunci, o să-i spun cu bucurie fratelui nostru că am ales noi singure pentru noi.

Anne zâmbi spre Graham, aflat la câţiva paşi distanţă, care nu ştia despre ce vorbeau. Claire se îndrăgostise de el – bietul om!

Capitolul 32

Nu! Voi merge înainte şi voi şterge orice urmă a ruşinii care s-a abătut asupra tatălui.

Putoarea cadavrelor în descompunere şi mucegaiul umed nu îi mai afectau stomacul lui Connor Stuart de luni bune. Jurase să nu devină niciodată imun la jeluirea celorlalţi prizonieri din celulele din jurul lui, dar fusese nevoit să o facă, pentru a nu înnebuni. În cele mai multe dintre zile sau nopţi, pentru că nu putea face diferenţa, se ruga ca moartea să vină să-l ia. Dar încă trăia, de parcă singurul lui scop pe lumea asta era să îi frustreze pe Lambert şi pe ceilalţi generali. Nu se mai temea de pedeapsa care îl aştepta pentru că nu voia să spună ce ştia. O aştepta, sperând ca următoarea lovitură să fie cea care avea să îl omoare.

Ba chiar încetase să se mai îngrijoreze cu privire la

surorile lui. Avusese nevoie de mult timp, dar, în cele din urmă, ajunsese să accepte faptul că nu avea să le mai vadă niciodată, că nu le putea ajuta.

Drumurile pe care le alesese pentru ele începuseră deja. Dar, Doamne, de ce nu i-o dăduse pe Claire lui James, în locul lui Anne? Aşa, măcar ar muri ştiind că Claire avea să îl ucidă pe ticălos – probabil, la câteva ore de la căsătorie.

Mai era un alt lucru care-l ţinea în viaţă. Răzbunarea îi cresta inima, o tăietură proaspătă în fiecare moment al existenţei sale mizerabile. El mânca, bea, îşi făcea nevoile şi dormea gândindu-se la noi metode prin care să îl facă pe prietenul său cel mai apropiat să plătească pentru ce făcuse, nu doar lui, ci şi surorilor lui.

Un şobolan trecu peste piciorul său, şi el îi trase un şut în timp ce uşa grea de lemn a celulei sale se deschise scârţâind. Lumina de la singura lumânare de pe podea pâlpâi. Ştia că nu erau cizmele gardianului, lustruite bine, care bocăneau pe podea. „Care dintre generali e astăzi?” se întrebă el, fără să se ostenească să ridice capul.

— Cum te simţi azi, Connor?

Lambert. Connor zâmbi cu faţa în genunchii îndoiţi, amintindu-şi câţi dintre oamenii generalului ucisese.

— Ţi-e foame? Se lăsă pe vine în faţa lui Connor, puţind a parfumul dulce al bărbaţilor din nobilime, trăsăturile lui ascuţite fiind iluminate de flacără. Am şterpelit asta de pe farfuria lui Fleetwood. Băgă mâna în pungă şi scoase o pară pe jumătate mâncată. Ai vrea să ţi-o dau?

Când Connor încuviinţă din cap, Lambert i-o întinse fără ezitare.

— Mai am şi altele, zise el în timp ce Connor îşi înfigea dinţii în fructul copt.

— Budinci şi tarte calde unse cu miere, vânat proaspăt şi bere rece, ca să dai totul pe gât. Tot ce-ţi doreşti, şi nu trebuie decât să-mi spui de ce se asociază Monck cu rebelii.

— Nu pot să vorbesc acum. Am gura plină.

Lambert râse, dar sunetul îl zgârie pe Connor ca raşpelul în urechi.

— Haide, zău, Stuart! Trebuie să-ţi fi dat seama de acum că e fără speranţă cauza ta. O să mori aici. Şi pentru ce? Un sentiment de falsă loialitate pentru bărbatul care te-a trădat?

Connor mestecă în tăcere, nederanjat de cuvintele lui Lambert, pentru că el ştia cine-l trădase.

— De ce nu ne spui, pur şi simplu, ce vrem să ştim? Despre ce era vorba la întâlnirile tale secrete cu generalul Monck? Eşti vărul lui Carol, un rebel regalist până la moarte, da? Ce ai în comun cu Monck?

Pe boaşele râncede ale Satanei, nu puteau fiii ăştia de târfe să se gândească la întrebări noi? Mereu acelaşi lucru, zi după zi, săptămână după săptămână. Nu puteau să înţeleagă cu capetele lor seci că el nu avea să le spună nimic? Indiferent de cum îl torturau, indiferent de ce îi promiteau, el nu avea să îşi trădeze regele. Azvârli cotorul de pară la o parte şi îi oferi acelaşi răspuns pe care-l dădea de când îl închiseseră în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

— Ai fost informat greşit. Nu au existat întâlniri.

Lambert se ridică, tonul lui greţos de dulce fiind înlocuit de furie când vorbi din nou:

— Buchanan ne-a spus…

— Atunci, întrebaţi-l pe Buchanan, fir-ar să fie, şi lăsaţi-mă pe mine în pace!

Cizma pe care o primi în burtă aproape că îl făcu să verse puţina pară pe care o mâncase.

— Fiu de căţea arogant, mârâi Lambert deasupra lui. O să mă bucur să te văd spânzurat.

Connor se chinui să nu leşine şi îşi ridică, în sfârşit, privirea spre duşmanul său. Nu era furie, nici promisiunea răzbunării în ochii lui adânci şi albaştri, doar satisfacţia adevărului pe care Lambert şi oamenii lui i-l dezvăluiseră.

— La fel de mult cum mă bucur eu să aflu cât de mult vă e frică de Monck?

Lambert era un bărbat mic de statură, dar pumnul lui coborî ca un ciocan în maxilarul acoperit de barbă al lui

Connor.

— Eu nu mă tem de nimeni, mârâi el şi apucă în pumni tunica murdară a lui Connor, ridicându-l de pe podea. O să-ţi dovedesc asta când te voi lua cu mine să pornesc împotriva Scoţiei. Îi rânji lui Connor în faţă. Vom afla atunci cât de mult îţi preţuieşte Monck viaţa – când ţi-o voi lua în faţa ochilor săi. Da, va fi foarte revelator. Dacă susţine rebeliunea regelui aşa cum susţine parlamentul, o să-l văd în ştreang. Îl trase pe Connor în faţă şi îl lovi cu capul de peretele din spatele lui, lăsându-l inconştient. Gărzi! strigă el peste umăr. Duceţi-l la grajduri! Plecă de acolo şi zâmbi în timp ce ieşea din turn. Marele rebel, într-adevăr.

*

Claire îşi trase tartanul gros în jurul coapselor, încercând să ţină departe frigul de noiembrie întunecat şi disperarea neagră pe care o aducea cu el. Plecaseră din Skye cu trei zile în urmă, şi, cu fiecare leghe care îi aducea mai aproape de Anglia, speranţa de a-şi găsi fratele în viaţă se estompa. Cu câtă vreme în urmă îi scrisese acea scrisoare? Nu avea de unde să ştie. Voia să creadă că el era încă în viaţă, dar trecuseră trei luni de când fusese capturat. Dacă era prea târziu? Dacă fusese aşa ocupată să se răzbune pe Monck şi încercând să o salveze pe Anne, în timp ce fratele ei era spânzurat? Şi, dacă era în viaţă, cât avea să mai rămână aşa? Avea să le ia cel puţin trei săptămâni să ajungă la Londra – două dacă mergeau în ritmul de acum.

Fusese ideea lui Graham să călărească toată noaptea, fără oprire. Norocul, îi spusese el, era de partea lor. Luna plină le oferea destulă lumină ca să înainteze în siguranţă în timp ce ea dormi, cuibărită în braţele lui, câteva ore, după care el o trezi, îşi prinse calul de al ei şi dormi în şa, în timp ce ea îi conducea peste terenuri luminate de lună.

Claire era bucuroasă că el era cu ea. Ziua, conversaţia lui uşoară şi zâmbetele calde îi ţineau gândurile departe de

soarta fratelui ei. Când îi vorbea despre grijile ei, el o consola iute şi îi spunea că, după părerea lui, Connor era în viaţă.

Nu vorbiră despre ce se întâmplase între ei la Skye. De fapt, el evită subiectul căsătoriei complet când ea aduse vorba despre nunta lui Robert şi a lui Anne. În primele zile ale călătoriei, Claire era prea mult cu mintea la Connor ca să îi pese. Dar seara, ca acum, când stătea cu capul sprijinit de pieptul său, cu braţele lui puternice strânse în jurul ei, ea se întreba dacă nu cumva revendicarea lui avea mai puţin de-a face cu aroganţa lui şi mai degrabă cu inima lui. Ce urma să se întâmple cu ei după ce aveau să îl găsească pe Connor şi să îl ucidă pe James? Avea să o lase Graham să iasă din viaţa lui când nu aveau să mai fie în Ţinuturile înalte şi uniunea lor nu avea să mai fie validă? Nu-i păsa de planurile generalului Monck de a o căsători cu Robert. Putea fi cu adevărat prietenul lui Connor, dar nu era regele ei. Şi, în afară de asta, Robert şi Anne probabil erau deja căsătoriţi. Dar cum rămânea cu Carol? Dacă era reinstaurat, avea să îi permită să se căsătorească cu Graham? Dar Connor? Da, fratele ei ar ajuta-o să-l convingă pe rege că o uniune dintre Stuarzi şi scoţienii din Ţinuturile înalte era în interesul regatului.

Gândul de a nu-l mai vedea pe Graham niciodată era mai chinuitor decât ce simţise atunci când aflase despre moartea lui Connor. Iar acum, ştia şi de ce. Îl iubea. Fir-ar să fie, îl iubea mai mult decât ar fi crezut că era posibil, mai mult decât avea să îi mărturisească lui vreodată. Câte femei şoptiseră că îl adoră în urechea lui nestatornică? De câte ori fusese nevoit să le desprindă degetele înamorate de pe inima lui şi să fugă iute pe cea mai apropiată uşă?

Ea oftă lipită de el şi îşi închise ochii, rugându-se ca somnul să îi cuprindă inima tulburată.

— Totul va fi bine, Claire, vorbi el tandru din spatele ei, netezindu-i cu mâna părul de pe creştet, înainte să o sărute tot acolo. O să-ţi revezi fratele, îţi promit!

El vorbi despre Connor şi ea zâmbi, dorindu-şi… având nevoie să îl creadă. Dar…

— Dacă te înşeli?

— Nu mă înşel. Monck tace de mult în chestiuni care tulbură Anglia, distanţându-se de ceilalţi. Armata l-a capturat, dar nu l-a ucis pe liderul rezistenţei, singurul bărbat care – după cum au fost informaţi de către Buchanan – ştia ce plănuia Monck. Fratele tău ar ceda sub tortură?

Ochii lui Claire se întunecară, şi lacrimile părură gata să se reverse, dar ea şi le reţinu şi scutură din cap.

— Nu, nu ar face-o.

Vocea lui Graham deveni blândă la urechea ei.

— Atunci, nu e mort.

El avea dreptate, aprecie Claire, simţind cum i se ridica o piatră de moară de pe umeri. Jalnic sau nu, avea să îl iubească mereu pe Graham pentru că mergea cu ea, pentru că nu o certase niciodată pentru ce alesese să fie şi pentru că nu o lăsa să creadă tot ce era mai rău despre soarta fratelui ei.

— Îl ţin pe Connor în viaţă pentru că ceea ce ştie e prea valoros.

— Da. Claire zâmbi şi se cuibări mai tare lângă el. Îmi eşti un prieten foarte bun, Graham.

Ea îl simţi cum se încordează în spatele ei. Îşi mişcă faţa de lângă a ei şi scoase un sunet de parcă vorbele ei i-ar fi provocat durere.

— Nu poţi să dormi? întrebă el un moment mai târziu, foindu-se inconfortabil.

— Nu, nu pot. De ce nu dormi tu mai întâi? Pot să văd foarte bine, şi nu o să ne conduc într-un copac, ca seara trecută.

De îndată, braţul lui se strânse mai bine în jurul taliei ei.

— Stau bine aici unde sunt.

— Pari obosit.

— Nu sunt.

— Şi nervos.

El îşi dădu capul pe spate şi bombăni ceva care aducea suspect de mult cu „o afurisită de femeie

încăpăţânată”. Când ea îşi îndreptă spatele, el o trase înapoi la pieptul lui.

— Încetează să te mai cerţi cu mine!

Claire se desprinse de el şi se uită peste umăr la el.

— Încerci să-mi iei gândurile de la Connor făcându-mă să vreau să te arunc de pe calul meu?

El zâmbi şi apoi râse încet şi îşi plecă faţa spre ea. Respiraţia lui îi încălzi gura, şi ea îşi desfăcu buzele, aşteptând, dorind ca el să o sărute. Dar el se retrase, lăsând-o cu parfumul ademenitor al gâtului său.

— Vorbeşti despre teama pe care o simţi cu privire la fratele tău, dar nu vorbeşti despre el. Spune-mi despre bărbatul care a venit odată cu tine pe lume.

Ea nu vorbise despre Connor cu nimeni şi simţea nevoia. Doamne, chiar simţea nevoia.

— Ce vrei să ştii?

— Cum a reuşit să câştige aşa un loc în inima ta?

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui Graham şi îşi închise ochii, amintindu-şi.

— Am avut o copilărie dificilă. Nu aveam nimic în comun cu celelalte domnişoare de la curte. Nici măcar cu Anne. În timp ce ele învăţau cum să brodeze şi să cânte la lăută, în rochiile lor imaculate, eu eram aruncată cu fratele meu şi prietenii lui la picioarele tatălui nostru, acuzaţi şi vinovaţi de intimidarea celorlalţi băieţi din parohie. Pedepsele mele erau aspre, dar rapide, pentru că am impresia că, dincolo de faptul că tata se ruşina de comportamentul meu, îi făcea plăcere să ştie că eram la fel de curajoasă ca fiul lui. Nu a recunoscut niciodată totuşi şi a insistat mereu să mă port mai mult ca Anne. Le uluiam pe mama şi pe fiecare altă mamă din gospodăria noastră, şi în cele din urmă au început să-şi ţină fiicele departe de mine, ca să nu dezvolte dorinţa nefirească de a purta hainele fraţilor lor şi de a mânui săbii.

— Singurul loc unde mă potriveam era alături de Connor, şi el m-a luat cu el în fiecare zi, fără să se plângă şi fără să ne certăm. Era mulţumit de mine aşa cum eram.

— Ştia, deci, că erai perfectă.

Claire deschise ochii şi îi zâmbi.

— Ştia că nu eram şi totuşi mă iubea.

— Cred că o să-mi placă de el, şopti Graham lângă tâmpla ei.

— Aşa cred şi eu, răspunse ea, iubindu-l şi mai mult pentru convingerea nestrămutată că nu aveau să ajungă prea târziu ca să-l salveze pe Connor.

La Camlochlin, ea nu se dusese în patul lui, încercând, pentru prima dată în viaţă, să se poarte ca o femeie din nobilime. Graham nu avea să ştie niciodată cât de dificil fusese pentru ea să stea departe de el. Cum stătuse noapte după noapte trează în pat, lângă Anne, gândindu-se la el.

El nu o atinsese din ziua în care sosiseră la Skye. Iar acum, cu timpul petrecut împreună poate apropiindu-se de sfârşit, ea voia mai mult decât orice să-l sărute din nou, să îi simtă mâinile pe ea. Nu îi păsa dacă era o târfă jalnică ori o zdreanţă regală, voia să facă dragoste cu el încă o dată, fie că el o iubea, fie că nu.

— E vreun han în apropiere?

— Da, la câteva leghe de aici, îi spuse el. Vrei să ne oprim? O să ne întârzie, dar…

Ea îl făcu să tacă oferindu-i un sărut tandru de-a lungul liniei bărbiei şi apoi încă unul, până când îi simţi inima bătând tare lângă ea.

— Du-mă acolo!

Ea zâmbi când el îşi coborî gura asupra ei.

Da, ea îl iubea mai mult decât pe oricine din viaţa ei şi, dacă se temea prea mult de reacţia lui ca să îi spună, atunci avea să îi arate.

Capitolul 33

Aveţi răbdare. Fiţi vigilent. La fel de multă onoare se câştigă şi suferind cu răbdare privaţiuni în război, şi luptând cu curaj.

Flăcările care trosneau în şemineu scăldau încăperea într-o lumină roşiatică ce se asorta cu bujorii delicaţi de pe

obrajii lui Claire. Graham o privea cum păşea în jurul patului şi îşi trecea degetul peste plapuma din blană. El stătea la uşă, ezitant, fermecat de invitaţia pasională din ochii ei de un albastru fumuriu. El intenţionase să-i facă curte aşa cum se cuvenea, să nu facă dragoste din nou cu ea până nu îi captura inima şi ea era de acord să se căsătorească cu el. Când ea îl numise prietenul ei, speranţele sale de a o câştiga se spulberaseră. Dar nici măcar atunci nu fusese dispus să o piardă. Dacă nu putea fi niciodată mai mult decât un prieten pentru ea, atunci un prieten avea să fie.

La naiba, ea îl tulbura. „Ce pune la cale?" se întrebă el în timp ce ea îşi dădea jos tartanul gros de pe umeri.

Ea nu îl sărutase ca o prietenă, ci ca o iubită, făcându-i vintrea să tânjească după ce voia ea să-i ofere. Simţea de parcă ar fi trecut un secol de când o atinsese ultima oară în intimitate. Corpul şi inima lui tânjeau după ea.

Privirea lui o devora în timp ce ea îşi despletea coada şi îşi desfăcea părul spectaculos, ca o mantie blondă. Se răzgândi cu privire la prima decizie şi se duse pe după pat, după ea. Dacă voia un prieten, la Skye erau destui. El avea să o posede… în fiecare mod posibil.

Ea se răsuci în braţele lui când el ajunse lângă ea, şi sclipirea de căldură şi excitaţie din ochii ei îl făcură să se întărească.

Ea se ridică pe vârfuri, îşi întinse curburile delicioase pe toată lungimea lui şi îi şopti în barba ţepoasă:

— Ai vrea să mă dezbraci, războinice?

Curbura senzuală a gurii lui îi oferi răspunsul pe care-l căuta. Muşchii lui se încordară de cât se abţinea să nu îi smulgă hainele de pe ea, să o lipească de perete şi să o posede până nu mai putea sta în picioare. Se întinse după centură şi îi prinse buza de jos cu dinţii, trăgând-o mai aproape. Dar ea se desprinse, tachinându-l cu un zâmbet provocator în timp ce se dădea înapoi. Privirea ei se îndreptă spre denivelarea lungă de sub kiltul său, şi se linse pe buze.

Mădularul îi pulsă când se gândi la limba aceea pe el, gura sugându-l până când…

— Deşi tu m-ai revendicat, eu încă nu m-am decis dacă te vreau.

El râse la auzul jocului timid. Ei îi plăcea vânătoarea la fel de mult ca lui.

Îşi dădu jos cizmele şi kiltul şi îşi luă bărbăţia enormă în mână.

— Fie că mă vrei, fir că nu, tot mă vei avea.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el.

— Aşa să fie?

— Da, îi promise el pe un ton profund, baritonal, şi se îndreptă spre ea. Îşi lăsă mâna să alunece în sus pe mădular, la capul umflat şi înapoi în jos. Am fost destul de răbdător. Fiecare muşchi din corpul său se încorda, iar el se întări şi mai mult, devenind mai definit în lumina focului. Se întinse din nou după centura ei şi de data asta nu mai rezistă. Dar mai întâi vreau să gust aceşti sâni copţi.

Îşi plecă uşor capul şi supse un sfârc prin materialul tunicii. Când ea îi exclamă numele, ţinându-l de umeri, el îi trase tunica peste cap, prinzându-i încheieturile în mâneci şi ţinând-o nemişcată în timp ce îi prinse un sfârc între dinţi şi îşi trecu limba peste vârful sensibil.

Când ea se încordă spre el şi îl muşcă de gât drept răspuns, el scoase un mârâit profund, îi dădu drumul şi îşi înfipse degetele adânc în părul ei. Cu o mână şi un pic de presiune, îi ghidă sărutările înfometate spre abdomen, în timp ce cealaltă mână şi-o strânse în jurul lăncii şi i-o ghidă spre gură.

Senzaţia buzelor ei moi şi umede în jurul capului mădularului său era extaz pur. Dar, când ea începu să sugă, el aproape se slobozi în gura ei. O trase în sus, îi dădu jos pantalonii şi o întinse sub el pe pat. Cu un zâmbet care îi promitea capitulare şi dominaţie complete, el se afundă în ea.

*

Mai târziu, Claire stătea în braţele lui sub pătura groasă de blană. Actul lor de uniune era perfectă, pasiune

pură amestecată cu tandreţe extraordinară. Era tot ce voia ea să îi dea şi mai mult.

Cu toate astea, ei îi venea să plângă. La naiba, credea că era mai puternică de atât. Credea că avea să poată trăi doar cu amintirea lui. Dar acum, în orele de după ce se iubiseră aşa intim, ea ştia că nu avea să fie de ajuns. Viitorul era prea nesigur. Se putea descurca cu Carol şi cu Connor. Dar pe ea o speriau deciziile lui Graham, stilul lui de viaţă era cel care o chinuia, noţiunea de familie şi de iubire, de o viaţă alături de el. Putea el să-şi predea inima unei singure femei? Putea să o iubească destul cât să stea dinaintea regelui şi să îşi proclame dragostea?

Închise din nou ochii, cu faţa lipită de trăsăturile dure ale pieptului lui, şi îl ascultă cum respiră, memorând fiecare sunet al pulsului său puternic, mirosul lui, senzaţia de a fi lângă el. S-ar putea să fie tot ce îi rămânea.

— Ce te tulbură, Claire?

Ea deschise ochii, dar nu se mişcă, lăsând vocea profundă, melodioasă să îi pătrundă în oase ca un mied cald.

— Nimic nu mă tulbură, minţi ea.

Cum putea să-i spună adevărul? Era aproape sigură că, dacă i-ar spune că voia să-i facă o duzină de copii, el ar sări afară pe uşă şi nu l-ar mai vedea niciodată.

— Atunci, de ce unghiile tale îmi lasă găuri în braţ?

Ea slăbi strânsoarea şi murmură nişte scuze blânde. Câteva minute mai târziu, îi şterse o lacrimă şi înjură în barbă. El se ridică imediat în fund şi o trase după el.

— Claire, de ce plângi?

— Nu fi ridicol, replică ea, ştergându-şi încă o lacrimă şi ferindu-şi privirea de el. Ar trebui să pornim mai departe.

— Da, aşa e, fu el de acord şi îi mângâie părul pe toată lungimea lui. Dar, mai întâi, îmi spui de ce plângi.

— Mă gândeam la fratele meu. Îţi va rămâne dator.

Ea dădu să-şi treacă picioarele peste marginea patului, dar Graham o prinse şi o opri înainte să plece de lângă el.

— O să mă asigur că îţi dă tot ce îţi doreşti.

— Te doresc pe tine.

Oricât o durea să facă asta, ea se uită la el de parcă ar fi vrut să-şi întipărească imaginea lui în minte. Doamne, era superb, aşezat acolo, fără nimic altceva pe el în afară de plapuma din blană şi un zâmbet tandru pe buze. Lumina flăcărilor dansa în jurul trăsăturilor sale, aprinzând strălucirea lascivă din ochii lui.

— M-ai avut pe mine, zise ea, din vocea ei răsunând o notă de înfrângere care îi alungă lui zâmbetul de pe buze.

O primă expresie de îngrijorare apăru pe faţa lui, dar se transformă iute în supărare.

— Înţeleg. Deci asta nu a însemnat nimic pentru tine?

Dacă el nu ar fi arătat aşa periculos, aşezat acolo, pregătit să sară pe ea, Claire i-ar fi râs în faţă sau ar fi izbucnit în lacrimi.

— Pentru mine? Ea îşi duse mâna la piept. Glumeşti?

— Nu despre asta, zise el cu vocea cu o octavă mai sus ca un mârâit, sfredelind-o cu ochii lui verzi.

— Foarte bine, atunci, îţi voi spune. Ea îşi ridică bărbia, pregătită să îi dezvăluie tot adevărul jalnic o dată pentru totdeauna. A însemnat totul pentru mine. Ce ţi-am oferit nu am mai oferit altcuiva.

Expresia dură de pe chipul lui se înmuie.

— Ştiu asta.

— Chiar ştii? Ochii ei îi cercetară pe ai lui, fără să-i mai pese că ai ei vărsau lacrimi. M-ai mişcat aşa cum nu a mai făcut-o nimeni şi nimeni nu o va mai face vreodată şi mă tem că pentru tine nu am fost decât o cucerire.

— O cucerire? Acum, el suna la fel de jalnic cum sunase ea mai devreme. Femeie, mi-am aruncat arsenalul la picioarele tale şi ţi-am permis să-mi străpungi inima. Unde e cucerirea aici? Crezi că am vrut să mă îndrăgostesc aşa tare de tine, încât fiecare zi fără tine e mai rea pentru mine decât o capitulare pe câmpul de luptă? Eu…

— Ce ai spus? se smiorcăi Claire, întrerupându-l.

El se holbă la ea de parcă inima i-ar fi fost pe cale să-i sară din piept şi el nu avea puterea să o oprească.

— Gândul că…

— Nu, înainte de asta, zise ea şi se trase mai aproape de el, fără să fie sigură că auzise bine. Partea despre cum te-ai îndrăgostit aşa tare de mine. Chiar aşa e? Te-ai îndrăgostit de mine?

— Da, recunoscu el şi îşi trecu degetele prin păr, încruntându-se la ea. Din ce alt motiv crezi că am devenit aşa o panseluţă?

În loc să-i răspundă, Claire se aruncă în braţele lui, împingându-l pe pat. Îl sărută de-l înnebuni sub vălul gros al buclelor ei blonde. Când se retrase în cele din urmă, doar atât cât să-şi recapete amândoi suflarea, ea se uită în ochii lui şi zâmbi.

— Dacă te-ai înmuiat – şi dă-mi voie să te asigur că nu ai făcut-o –, am fost prea preocupată să mă îndrăgostesc de tine ca să observ.

Pe obrajii lui apărură gropiţele, şi Claire se topi peste el.

— Ai fi putut să mă scuteşti de o săptămână de griji dacă mi-ai fi spus asta mai repede.

— Şi am fi putut fi căsătoriţi de preot dacă mi-ai fi zis.

Claire îi muşcă uşor buza şi râse când el o rostogoli pe spate.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi spun acum, zise el tandru, aşezat deasupra ei. Te iubesc, Claire!

O sărută şi îşi petrecu restul nopţii dovedindu-i cât de mult o iubea.

Capitolul 34

Fie ca hotărârea soldatului să nu fie niciodată mai trainică şi curajul său mai de neînvins ca în ziua bătăliei.

James Buchanan aştepta în scaunul incomod cu spătar tapiţat înalt care-l făcea să se aplece în faţă. Scaunul arăta îmbietor din uşă, dar, când se aşezase, lemnul sculptat bogat de pe margini îl împunsese şi făcuse

aşteptarea pentru o audienţă cu Charles Fleetwood greu de suportat. Se lăsă pe spate şi se foi neliniştit. Când observă că mâinile îi tremurau uşor, se blestemă în gând. Nu avea niciun motiv să se teamă. Îşi dovedise valoarea pentru Fleetwood şi la fel şi pentru Lambert. Nu aveau să îndrăznească să pună mâna pe bărbatul care putea să anihileze rezistenţa scoţiană cu un singur cuvânt. Aveau să fie furioşi pe el că venise la Londra, dar era un risc pe care era dispus să-l accepte. Dacă, la întoarcerea regelui – dacă regele avea să se întoarcă –, Connor avea să fie în viaţă, James ştia că moartea sa avea să fie rapidă. De ce naiba îl ţineau pe ticălos în viaţă?

Se uită în jur prin biroul spaţios, sperând că Elizabeth avea să vină la el înainte să apară tatăl ei. Ea avea să îl ajute, poate chiar să se furişeze în Turn. Se gândea la modalitatea cea mai rapidă de a-l ucide pe Connor când uşa din lemn aflată în capătul celălalt al biroului se deschise cu un scârţâit.

Înalt, de vârstă mijlocie, generalul Fleetwood avea ochi întunecaţi, pătrunzători, care văzuseră destule lupte, deşi acum bărbatul prefera să acţioneze mai degrabă ca un politician decât ca un războinic.

— A, Buchanan, ce te aduce la reşedinţa Wallingford?

Generalul intră în birou cu buclele lungi, roşcate tresăltându-i uşor pe umeri.

James se ridică de pe scaun ca să-şi întâmpine gazda cum se cuvenea şi apoi se aşeză la loc în clipa când Fleetwood trecu bocănind de el. Oftă uşurat ca pentru sine văzând că generalul nu dădea semne că l-ar deranja sosirea lui.

— Am fost informat că trădătorul Connor Stuart trăieşte, zise el, simţindu-se un pic mai relaxat.

— Şi ce legătură are asta cu tine? ripostă Fleetwood şi ridică scurt privirea în timp ce-şi turna ceva de băut.

— Sunt curios de ce nu a fost omorât, aşa cum am stabilit.

— Aşa că ai venit să mă iei la întrebări.

Generalul îi aruncă lui James o privire rece,

dispreţuitoare şi sorbi din vin.

— Nu, eu…

— Nu? Atunci, de ce ai venit? Să-l omori tu însuţi pe Stuart, poate? Râse, dar sunetul nu era deloc amuzat când se aşeză în spatele biroului masiv, din lemn sculptat. Teama îi urmează adesea pe cei mai ticăloşi dintre oameni. Asta îi mână. Dar aş vrea să ştiu de ce te temi de el atât de mult, încât să renunţi la siguranţa caracterului tău anonim şi să baţi tot drumul până la Londra ca să te asiguri de tăcerea lui. Te temi că va scăpa şi va veni după tine? Sau te temi de cu totul altcineva?

— Milord, făcu James şi se uită la cupa din mâna lui Fleetwood, înghiţind în sec şi dorindu-şi o duşcă de alcool, ca să-i liniştească nervii. Sunt sigur că nu ştiu despre cine altcineva vorbiţi.

— Sigur că vorbesc despre rege. Cred că ştii mai multe decât noi despre ce pune Monck la cale. El zâmbi, ignorând tăgăduirea lui James. Prietenul nostru, guvernatorul, s-a declarat public dispus să susţină autoritatea parlamentului. Parlamentul pe care noi l-am dizolvat. De săptămâni întregi, reprezentanţii lui sunt angrenaţi în negocieri cu Comitetul de Siguranţă, ca să rezolve chestiunea fără vărsare de sânge. Cu toate astea, chiar în acest moment, a adunat o armată de câteva mii de oameni şi a pornit spre Anglia. Îl susţine şi pe rege? Speraserăm să obţinem informaţii de la Stuart, dar el a rămas de neclintit, în ciuda numeroaselor noastre… metode creative de a smulge adevărul de la el. Tu ai fost singura persoană prezentă la întâlnirile clandestine dintre Monck şi Stuart.

— Nu, v-am spus că nu am avut acces la discuţiile lor, insistă James, trecându-şi mâneca peste frunte.

Ceva era în neregulă, îngrozitor de în neregulă.

— Ştiu doar ce mi-a spus Connor în secret. Că generalul Monck a fost de acord cu el în privinţa tulburărilor civile de aici, din Anglia, şi că plănuia să facă ceva în privinţa asta.

— Poate să-l reîntroneze pe rege?

— Poate, răspunse James, tresărind pe scaunul lui când uşa se deschise din nou. Nu… nu ştiu sigur.

Când o văzu pe Elizabeth intrând cu două dintre gărzile tatălui ei, inima mai că i se opri în piept.

— O ştii pe fiica mea.

Vocea lui Fleetwood deveni îngrozitor de rece.

— A fost de acord să mă ajute să te facă să te întorci dacă o iert pentru că s-a culcat cu o creatură aşa dezgustătoare ca tine. Am bănuit că, în clipa în care vei afla că Stuart trăieşte, îţi vei face apariţia la uşa mea. Acum, spune-mi de ce eşti aşa dornic să-l vezi mort, altfel vei fi spânzurat împreună cu el!

— Eu nu ştiu nimic! James sări de pe scaun când cele două gărzi o lăsară pe Elizabeth şi se îndreptară spre el. Nu, nu mă poţi ucide! Ai nevoie de mine! Eu sunt cel care…

— Ai dreptate, zise Fleetwood şi le făcu semn celor două gărzi să-l imobilizeze pe James. Am nevoie de tine să-mi spui tot ce ştii despre George Monck. Vei avea destul timp să te gândeşti la asta în Turn. Singurul meu regret, adăugă Fleetwood în timp ce James era dus afară din birou, este că nu te vei reîntâlni cu bărbatul care visează să te ucidă. Îi zâmbi amabil când James se opri să se uite la el peste umăr. Stuart e în drum spre Scoţia, cu generalul-maior Lambert. Când rămaseră singuri, Fleetwood îşi ridică privirea îngreţoşată spre fiica lui. Jură-mi că nu ţi-ai dăruit inima unui bărbat atât de vrednic de dispreţ încât doar moartea celui mai bun prieten să îl poată satisface.

Elizabeth se uită spre uşă pentru ultima dată, apoi îşi plecă privirea ca să ascundă adevărul de tatăl ei.

— Îţi jur!

*

Doamne, cât era de obosită! Vântul rece care îi amorţea obrajii nu o ajuta. Claire ştia care era efectul degetelor seducătoare ale iernii. Connor o făcuse să exerseze de două ori mai mult în lunile de iarnă, când aerul era atât de rece, încât îi ardea plămânii şi îi slăbea puterea.

A ceda epuizării într-o luptă – sau ispitei somnului pe un deal acoperit de zăpadă – ar ucide-o, aşa că o obligase să înveţe cum să stea trează. Dar, la naiba, acum era diferit. Nu era slăbită sau confuză şi abia dacă tremura, dar se simţea ca naiba. Se întoarse uşor pe cal să se uite spre Graham, dorindu-şi confortul braţelor sale.

„Munteni”, se gândi ea, simţind cum un val de căldură îi cuprinde pieptul şi o face să zâmbească. El abia dacă simţea efectul iernii care se apropia.

— Arăţi cam palidă, zise el, încetinind pasul. Ai vrea să ne oprim în următorul sat ca să dormi într-un pat în noaptea asta?

— Nu. Nu vreau să ne oprim din nou. Oriunde e Connor, sunt sigură că îi e mai frig decât mie. El are nevoie să ne grăbim.

Călăriră întins în următoarea oră, înainte să-şi încetinească armăsarii obosiţi. În timp ce mesteca o bucată de carne uscată – mulţumită, în mod surprinzător, lui Maggie, care insistase să pună la pachet pentru drum ce rămăsese din carnea de vită –, Claire se ruga pentru a suta oară ca fratele ei să mai fie în viaţă.

— Connor nu o să fie de acord cu modul în care m-ai revendicat, după legile din Ţinuturile înalte, zise ea, rupând tăcerea confortabilă dintre ei în timp ce mâncau.

Graham ridică din umeri şi îşi linse degetele.

— Atunci, o să mă căsătoresc cu tine aşa cum trebuie. Vom trimite după părintele Lachlan când ne întoarcem la Skye.

— Vom locui acolo, atunci?

— Da, răspunse el fără ezitare, apoi ridică ochii şi îi aruncă o privire îngrijorată. Nu vrei să locuieşti aici, nu-i aşa?

Acolo, unde era familia lui, era căminul său. Claire ştia că lui îi plăcea să locuiască acolo şi ea voia să fie oriunde era el.

La naiba, trebuia să fie nebună să accepte să-şi petreacă restul vieţii într-un loc aşa sumbru.

— Fratele meu va locui în casa noastră din Athol, şi

Anne se va duce la Inveraray cu Robert, aşa că, da, Skye e pentru mine un loc la fel de bun ca oricare altul.

Chipul lui se lumină de un zâmbet care ei i se păru înveselitor şi chinuitor de sexy.

— E un loc bun pentru a creşte copii.

Ea se opri din mestecat şi se uită la el, simţind cum i se umezesc ochii dintr-odată. Gândul de a avea un fiu sau o fiică de la el o încânta, şi, cu toate astea, iat-o pe cale să izbucnească în lacrimi. O, ce naiba era cu ea?

— Mi-ar plăcea un fiu ca Rob. Când Graham se încruntă la ea, îl lămuri: Băiatul lui Callum şi al lui Kate.

Zâmbetul lui reveni.

— N-o să-ţi lipsească viaţa de rebelă?

— O, voi fi mereu o rebelă, Graham.

Ea îi aruncă un zâmbet, iar el râse şi apoi ridică privirea, implorând cerurile să-i dea puterea necesară pentru o asemenea soţie.

— Cum rămâne cu tine? N-o să-ţi lipsească… aventurile?

— Nu, abia dacă reuşesc să ţin pasul cu tine. Dar, dacă simt nevoia unei călătorii departe de Skye, atunci vei veni cu mine.

— Eu… Claire se legănă uşor pe cal şi apoi îşi duse mâna la burtă.

— Ce este? o întrebă Graham şi se apropie de ea, cu o expresie îngrijorată.

— Nu e nimic, zise ea iute, ca să-l calmeze. Cred că e posibil să fi fost carnea cam veche.

El îi aruncă o privire îngrijorată şi se oferi să se ducă să prindă nişte vânat proaspăt. Când ea se făcu palidă şi îşi duse mâna la gură, el se uită în jos la burta ei.

— Ce e? făcu Claire curioasă când îi surprinse zâmbetul.

— Ar putea fi carnea, dar cred că s-ar putea să avem un copil mai devreme decât ne-am fi aşteptat. Am destule surori ca să ştiu ce se întâmplă cu o femeie când poartă un copil în pântece.

Claire făcu ochii mari, căscând şi gura la fel de mare

şi lăsând mâna să cadă.

— Dar cum se poate?

Gura lui se curbă într-un zâmbet lent, senzual, amintindu-i cum se putea.

— Ştiu cum, zise ea dându-şi ochii peste cap. Vreau să spun… O, nu contează. O să fie mai rău?

— Da, o să fie.

— Pe toţi dracii!

Graham se aplecă să o sărute. Începu să-i spună cât de fericit îl făcea, dar se retrase, arătând mai rău decât se simţea ea.

— Ce este? întrebă ea, întinzându-se ca să-i cuprindă obrazul în palmă.

— Nu m-am gândit până acum, zise el cu vocea ca o tobă goală, când privirea lui îngrozită se îndreptă asupra ei. Totul s-a schimbat, îmi porţi copilul. Nu pot să te las să vii cu mine la Londra.

Claire se holbă la el, încercând să decidă dacă să râdă sau să ţipe.

— Să nu mă laşi? repetă ea cu buzele strânse, lăsându-şi mâna să cadă.

— Nu pot. Mă vei aştepta în afara oraşului, în siguranţă la un han, cât îl eliberez eu pe Connor. Nu vreau să pui în pericol nici viaţa copilului, nici pe a ta.

— Nici măcar nu ştim sigur dacă aştept un copil, Graham! protestă ea.

El îşi dădu basca pe spate şi se uită la ea cu puterea neînfrântă a comandantului în ochii săi de smarald.

— Mă vei aştepta.

Cu nările fremătând şi cu o expresie hotărâtă pe chip, Claire se uită la el când îşi îndemnă armăsarul înainte, spre Anglia.

Ba pe naiba avea să o facă!

Capitolul 35

Căci oamenii poartă arme nu pentru că se tem de pericole, ci pentru că nu se tem de ele.

Claire se gândi că avea să moară, în timp ce se sprijinea de un copac şi vărsa micul dejun. Nici nu mai ştia de câte ori făcuse asta în ultima săptămână. Tot ce mânca îi venea înapoi. Abia dacă mai putea călări câte un sfert de oră înainte să înceapă să se legene în şa, obligându-i să se oprească. De parcă asta nu ar fi fost de ajuns de rău, plânsese ca un copil cu două nopţi în urmă, fără nici un alt motiv decât faptul că trecuseră, în sfârşit, în Anglia.

Graham era minunat de răbdător, dar mai insistent ca niciodată ca ea să-l aştepte la un han când ajungeau la Londra. Claire nu se certa cu el – de cele mai multe ori. Se simţea prea rău – şi mai exista un motiv pentru tăcerea ei. În fiecare zi, vedea cum iubitul ei se transforma tot mai mult într-un comandant, alert, atent la totul din jurul lor, înflăcărat de un singur scop – să-i ducă şi să-i scoată din Londra în viaţă. Nu avea de gând să contrazică un astfel de comandant.

Ar fi atras prea mult atenţia să intre în oraş purtând tartanul, aşa că achiziţionase o jiletcă şi o pereche de pantaloni de la un hangiu din Northumberland, ambele cam strâmte, şi lăsaseră în urmă un puritan beat doar cu tunica şi izmenele. Cu alte câteva monede, Graham cumpărase două schimburi din în şi o manta din lână aspră, închisă la culoare, pentru Claire.

— Cum ai de gând să procedezi?

Călărind în trap uşor pe lângă ea, Graham îi aruncă lui Claire o privire dură.

— Voi găsi o cale de acces în Turn. Tu vei…

— Cum?

— O să flutur o ispită prin faţa generalilor; una prea tentantă ca să-i reziste. O să le spun că ştiu care sunt intenţiile reale ale generalului Monck.

Claire îşi muşcă buza şi scutură din cap.

— N-o să te creadă.

— Mă vor crede dacă le spun că i-am însoţit pe

Connor Stuart şi pe James Buchanan la întâlnirile cu Monck, întâlniri despre care nu ştie nimeni în afară de fratele tău, Buchanan şi generalii.

Când Claire zâmbi, înţelegând ideea, el continuă, cu o sclipire diavolească aprinsă în ochii lui verzi.

— Aşa voi obţine accesul. Odată ce intru, îl voi scoate pe fratele tău de acolo până a doua zi dimineaţă.

Ea nu îi mai puse alte întrebări. Omul era un şarpe, capabil să se strecoare chiar şi în sufletul cel mai bănuitor. Nu avea nevoie de alte dovezi în privinţa asta. Cu toate astea, se temea pentru el. Nu voia ca el să facă asta singur.

— Dacă ei…

Zgomotul mai multor cai care se apropiau o opri în mijlocul propoziţiei.

Claire duse mâna la sabie, dar Graham o opri.

— Sunt soldaţi. Stai liniştită!

Ea miji ochii spre primul grup care trecu de copaci.

— Sunt oamenii generalului Monck. Uite, îi poartă stindardul. Graham încuviinţă din cap văzându-l fluturând în vânt. O chemare la război împotriva armatei, poate?

— Hai să-l întrebăm!

Fără să mai aştepte răspunsul lui, Claire plesni din hăţuri şi îşi înfipse călcâiele în burta lui Troy, lăsându-l pe Graham să se uite după ea cu gura căscată.

El o prinse din urmă destul de repede, riscând o săgeată în piept dacă se dădea ordinul să tragă în nebunul care galopa spre ei. Dar nu veni niciun astfel de ordin. În schimb, călăreţul din frunte ridică mâna înmănuşată şi îi opri pe ceilalţi din spatele său.

— Generale Monck, îl salută Claire rece în timp ce se postă în faţa bărbatului pe care-l urâse luni în şir.

Arătând uşor bolnav, generalul îşi scoase pălăria cu pene, o rămăşiţă din zilele în care îl servea pe regele Carol I, şi-o puse peste piept şi îşi înclină capul.

Când şi-l ridică din nou, o sclipire de afecţiune îi apăru în ochii cenuşii ca de oţel, dar trecu repede, şi privirea îi rămase dură şi tăioasă.

— Au trecut mulţi ani de când te-am văzut ultima

oară, Lady Stuart, dar sclipirea revoltei încă străluceşte puternic în ochii dumitale.

— Mai puternic ca niciodată, generale, îl asigură Claire, dovedindu-şi afirmaţia cu o uşoară curbare a buzelor.

— Asta explică de ce nu sunteţi la Skye, acolo unde vă e locul.

— Sunt acolo unde mi-e locul, replică ea, apoi, fără altă explicaţie, se uită peste umărul său şi îi studie trupele. Aţi adunat aşa mulţi oameni ca să îmi salvaţi fratele?

— Nu, i-am trimis o misivă lui Robert Campbell, ca să facă asta. El m-a asigurat că sunteţi în grija lui. El îi aruncă o privire prevăzătoare lui Graham. Cum aţi ajuns să fiţi despărţită de el?

— Am plecat din Skye de îndată ce v-am primit misiva, îi spuse Claire. Aveţi…

— Aţi plecat? Monck se uită îngrozit la ea, apoi se înfurie şi privi spre Graham. Cine sunteţi? Spuneţi-mi că Argyll nu v-a trimis singur să faceţi ce i-am poruncit.

Graham deschise gura să răspundă, dar Claire o făcu pentru el:

— Nu e singur. E cu mine.

— Dumneata… Generalul nu reuşi să rostească cuvintele cu voce tare. În cele din urmă, scrâşni din dinţi. Trebuia să fiţi ţinută în siguranţă. Văd acum că Argyll a fost o alegere proastă ca soţ. Vă permite să…

— Într-adevăr, o alegere proastă, fu Claire de acord, cu un început de nerăbdare în glas. Dar asta e ceva ce putem discuta după ce îl scot pe fratele meu din Londra.

Monck se albi brusc la faţă.

— Draga mea, eu nu pot permite aşa ceva.

Graham i-ar fi spus că nu avea motive să se îngrijoreze, căci el nu avea să o lase pe Claire nicăieri în apropierea Londrei. Dar, încă o dată, ea îl întrerupse. Nările îi fremătau într-o atitudine războinică, dar, când vorbi, vocea îi era surprinzător de calmă.

— Mă tem că nu este alegerea dumneavoastră, domnule general. Mergem la Londra ca să-l salvăm pe

Connor, şi, dacă sunteţi îngrijorat că nu sunt destul de pricepută ca să îndeplinesc această sarcină, aduceţi-mi-l pe cel mai bun soldat al dumneavoastră şi vă pot demonstra competenţa şi hotărârea mea, ca să vă domolesc temerile.

Preţ de o clipă, generalul Monck se uită cu gura căscată la ea, surprins şi şocat de declaraţia ei îndrăzneaţă.

Apoi, pentru că recunoscu în ochii ei aceeaşi hotărâre de neclintit pe care o văzuse şi în ochii fratelui ei, el oftă resemnat.

— Nu am îndoieli că vă consideraţi capabilă să intraţi în Londra cu…

Îşi întoarse privirea spre tovarăşul ei, aşteptând prezentările care nu fuseseră făcute la început.

— Graham Grant, zise Graham şi făcu o plecăciune uşoară, din şa. Primul comandant al clanului MacGregor din Skye.

Arătând un pic mai uşurat, Monck continuă:

— …Cu comandantul Grant, ca să-l salvaţi pe Connor. Dar pot să vă asigur că încercarea voastră va eşua.

— De ce? întrebă Claire încet, temându-se să-i audă răspunsul, dar simţind nevoia să ştie. E mort?

— Nu, draga mea, sunt asigurat că e în viaţă. Dar nu e la Londra.

— Atunci, unde este? întrebă Claire.

În loc să îi răspundă, generalul Monck se întoarse spre Graham şi îl întrebă cu o expresie neliniştită:

— Voi doi sunteţi cu adevărat singura lui speranţă? Armata voastră nu e pe drum?

— Nu aş conduce o armată de trei sute de oameni împotriva unei armate nenumărate.

— Atunci, cum speraţi să îl salvaţi pe Stuart?

— Cu viclenie.

Monck păru vag amuzat de o astfel de aroganţă nebunească, dar apoi privirea lui atentă îl studie pe scoţianul deghizat.

— Tu eşti comandantul MacGregor care s-a strecurat în fortăreaţa lui Duncan Campbell de la Inveraray, în urmă cu câţiva ani?

— Eu sunt.

— Cunosc bine povestea. Ai reuşit să obţii încrederea inamicilor moşierului tău şi apoi i-ai condus pe toţi la moarte.

— Nu pe toţi, îl corectă Graham.

— Ah, da, l-ai lăsat în viaţă pe tânărul Robert Campbell, legat de poarta de fier din Kildun. De ce?

— Pentru că nu mai era duşmanul meu.

Generalul Monck îi întoarse zâmbetul lui Graham.

— Prea bine, atunci, vă voi spune unde se află Connor. Doar că va trebui să-mi dai cuvântul că o vei apăra pe Lady Claire cu preţul vieţii.

— Îl aveţi, răspunse Graham imediat.

Monck aprobă din cap şi îi aruncă lui Claire o ultimă privire îngrijorată.

— Stuart e împreună cu generalul Lambert, ca prizonier al său, în drum spre Scoţia. Lambert a pornit cu zece mii de oameni spre Scoţia, acum ceva vreme.

— Zece mii? făcu Claire şi îi aruncă lui Graham o privire deprimată.

— Curaj, draga mea, zise Monck blând. Mulţi dintre oamenii ăştia l-au părăsit pentru că nu i-a plătit şi pentru că vremea a fost severă. Mi s-a spus că au rămas cu el în Newcastle doar câteva sute.

— Atunci, vom porni spre Newcastle, anunţă Claire întorcându-se spre Graham.

— Oamenii mei au stat în şa continuu în ultimele două zile şi au început să obosească, le spuse Monck. Vom campa aici pentru noapte. Vă rog, rămâneţi cu mine un pic mai mult. Mâncaţi şi odihniţi-vă pentru călătoria care urmează. Va trebui să fiţi puternici.

— Nu avem timp, refuză Claire, dar Graham îşi îndemnă calul spre ea şi îi puse mâna pe braţ.

— Trebuie să te odihneşti. Nu voi pleca până nu o faci.

*

Instalarea taberei dură aproape două ore. Corturi

nenumărate fură ridicate printre copacii rari, şi în adăposturile temporare ardeau acum sute de lumânări, oferind o lumină blândă. Afară, focurile asigurau căldură şi apă caldă. După ce plasă peste două duzini de oameni în jurul perimetrului, ca să păzească tabăra, generalul Monck intră în cele din urmă în cortul spaţios, unde aşteptau Graham şi Claire.

— Stai comod, draga mea? o întrebă Monck pe Claire, întinzându-i încă o pătură înainte să-şi îndoaie picioarele şi să se aşeze în faţa ei, pe un pat gros din lemn.

— Ridicol de comod, replică ea, ronţăind o bucată de pâine neagră, tare. Nu mi-a mai fost aşa cald de peste o săptămână.

Graham îi zâmbi, în vreme ce Monck îi turnă o cupă de bere.

— De ce a venit Lambert în Scoţia? îl întrebă pe general, acceptând băutura.

— Fleetwood şi alţi generali mi-au cerut susţinerea în încercarea lor de a conduce ţara, dar am refuzat să le-o acord. Pentru că era foarte posibil ca Anglia să ajungă sub cea mai aberantă şi degradantă guvernare, una de completă tiranie. Într-adevăr, de la dizolvarea parlamentului, se întâmplă deja asta. Am declarat public că voi reduce puterea militară pentru a fi subordonată celei civile. Lambert a venit într-o ultimă campanie, ca să mă convingă să-l urmez mai degrabă decât să lupt împotriva lui.

— Şi… Claire abia dacă avu timp să ducă mâna la gură ca să-şi acopere un căscat. Mă scuzaţi, zise ea, fără să remarce zâmbetele celor doi bărbaţi care o priveau. Intenţionează să-l folosească pe Connor ca să vă convingă?

— De asta nu v-aţi dus armata la Newcastle?

— E parte din motiv, îi spuse Monck. Nu cred că Stuart i-a spus ce îşi doreşte să afle.

— Sunt de acord, zise Graham încet.

— Nu pot risca să afle Lambert ceva înainte să ajung la Londra.

— Să afle despre ce?

Claire căscă din nou şi se sprijini cu un cot de patul de campanie.

— E mai bine să nu ştiţi. Monck îi aruncă lui Graham o privire, sperând că înţeleptul comandant nu desluşise deja lucrurile de unul singur.

— Deci Connor ştie ceva ce nimeni altcineva nu ştie, rezumă Claire, abia mai reuşind să-şi ţină ochii deschişi.

— Da, şi, dacă aş porni spre Newcastle, nu mă îndoiesc că Lambert s-ar folosi de viaţa lui Connor ca să mă oblige să-i spun.

— I-aţi spune, ca să îi salvaţi viaţa lui Connor?

Generalul se uită la ochii ei adormiţi cu o expresie solemnă.

— Mă tem că da.

El observă cum ochii ei de safir se încălziră în lumina aurie a flăcărilor de la lumânări, expresia mereu sfidătoare a gurii ei relaxându-se într-un zâmbet cald.

— M-am înşelat în privinţa dumneavoastră, domnule general, mărturisi ea, închizându-şi ochii. Mă bucur că nu v-am ucis.

Când sunetul respiraţiei ei deveni uşor şi regulat, Monck se uită de la ea la Graham, dar comandantul ridică doar din umeri, citindu-i întrebarea din ochi.

— Ea credea că dumneavoastră l-aţi trădat pe Connor. Dar acum, ştie că trădătorul a fost James Buchanan.

— Da, mi-am dat seama că el era trădătorul când am citit scrisoarea lui Connor. Mă voi asigura că va fi pedepsit cum trebuie.

Monck mai turnă câte o cupă de bere şi i-o întinse lui Graham pe a lui.

— Trebuie să îţi mulţumesc, comandante, că nu a pătruns în fortăreaţa mea ca să-mi taie gâtul în miez de noapte?

Când Graham îi aruncă o privire nesigură, generalul trase de guler ca să îi arate o cicatrice mică într-o parte a gâtului.

— Exact acolo l-am găsit pe Connor cu patru ani în urmă: stând agăţat deasupra patului meu, cu un cuţit la

gâtul meu. Doar prin graţia lui Dumnezeu am avut o dovadă care să-l convingă că eu nu eram duşmanul şi care i-a oprit mâna. După acea noapte, am devenit prieteni, deşi el nu mi-a spus niciodată cum a trecut de gărzile mele. Sunt sigur că ea ştie cum a reuşit Connor.

Graham zâmbi uitându-se la ea, atât de angelică în somn. Îşi aminti hotărârea ei de a-şi salva sora când o întâlnise prima dată, încrederea ei îndrăzneaţă că avea să reuşească să intre în Edinburgh în ciuda sutelor de gărzi care patrulau pe zidurile înalte. Ar fi putut trece de sistemele de apărare la fel ca fratele ei? El ştia că ea şi-ar fi dat viaţa încercând. Scutură din cap. La naiba, ea era minunată, o forţă de care să ţii seama, iar el o iubea mai mult decât putea inima lui să îndure.

— Eşti îndrăgostit de ea.

Graham dădu pe gât berea şi îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Capitularea bietei mele inimi este atât de evidentă?

— Ea e promisă altuia.

Graham râse şi se întinse pe patul său.

— Generale, va trebui să mă omorâţi ca să reuşiţi să îndepliniţi acea promisiune. În afară de asta, inima lui Robert Campbell îi aparţine lui Anne.

— Lui Anne? întrebă generalul gânditor. Hmm, mă întreb ce va crede Connor despre asta. El sperase să obţină o alianţă cu Campbellii, pentru viitor.

— O va avea, îi spuse Graham. Şi cu clanurile MacGregor şi Grant.

Ochii lui Monck străluceau ca două săbii în lumina focului în timp ce se uita la el pe sub sprâncenele groase.

— Şi, dacă ar fi ca regele să se întoarcă în Anglia, i-ai jura credinţă şi i-ai convinge şi pe ceilalţi şefi de clan din Ţinuturile înalte să facă acelaşi lucru.

— Da, bineînţeles.

Generalul îi aruncă o privire lui Claire.

— Interesant, murmură el absent. Nu ne gândiserăm la o alianţă cu Ţinuturile înalte. Se uită din nou spre Graham. Îţi dai seama ce înseamnă asta pentru tine – dacă

regele acceptă oferta asta?

— Ce va însemna pentru mine? întrebă Graham, punându-şi un braţ sub cap.

— Cum Connor e în viaţă, nu îi vei primi pământurile, dar vei deveni lord prin căsătoria cu Claire.

Graham zâmbi, închizându-şi ochii.

— Pot trăi cu asta. Doar să nu încerce nimeni să facă o lady din femeia mea.

Capitolul 36

Şi este foarte sigur că vitejia celor puţini îi poate birui pe cei mulţi.

Flacăra tremură. Bărbatul ghemuit într-un colţ se grăbi spre ea în patru labe, rugându-se în timp ce se ţâra. „Nu te stinge! Te rog!”

Privirea îngrijorată a lui James Buchanan se îndreptă în sus spre grătarul de fier din tavanul de piatră şi apoi înapoi spre singura lumânare.

„Te rog!”

Se poticni înainte şi ajunse la colţul iluminat. Speranţa îi aduse pe chip un zâmbet în timp ce îşi folosea corpul ca să protejeze flacăra lumânării de curent. Fusese foarte atent să-şi pună lumânarea departe de grătarul de deasupra li i, dar pala de aer rece se lovea de pereţi şi îşi găsea mereu drumul spre flacără. Ar fi protejat lumânarea cu cămaşa lui, renunţând bucuros la puţina căldură pe care i-o oferea, dacă ar fi avut vreo posibilitate de a prinde materialul de pereţi.

Dar în celula lui nu era nimic altceva în afară de o găleată mică în care să îşi facă nevoile şi de lumânare.

Doamne, cum rezistase Connor să nu le ofere duşmanilor lui informaţia pe care o căutau? Fleetwood spusese că Stuart rămăsese de neclintit. Cum? Cum, când doar ameninţarea întunericului îl tenta pe James să ţipe şi

să nu se mai oprească.

Ridică mâinile ca să protejeze flacăra în scădere şi îl blestemă pe Connor. Dacă ticălosul le-ar fi dat ce voiau să ştie, James ar fi acum la Ravenglade, savurând îmbrăţişarea unei muieri dornice.

Lumina se făcu şi mai mică. Privi cu disperare neajutorată până când mica scânteie se albăstri.

Luptându-se cu nevoia de a urla, el se prăbuşi lângă peretele rece. Nu avea să îl ajute cu nimic dacă îl lăsau nervii, pentru că avea gâtul prea uscat şi coardele vocale prea îndurerate ca să scoată până şi un geamăt.

Şobolanii aveau să vină curând, curajoşi în întuneric şi la fel de înfometaţi ca el. Îl cuprinse panica, alungând orice resentiment faţă de Connor. Închise ochii şi aşteptă batalionul de rozătoare chiţăitoare şi agitate, cu dinţii lor ascuţiţi, care ciupeau şi muşcau, încercându-i carnea şi mintea.

Dar celula lui era tăcută, cu excepţia paşilor prevestitori care bubuiau dincolo de uşă.

— Nu ştiu nimic, strigă el într-o şoaptă joasă, întorcându-se cu faţa la perete în timp ce cheia se răsucea în broască şi uşa se deschidea.

Paşii care se grăbeau spre el erau uşori, iar vocea – dulce ca a unui înger, rostindu-i numele.

— James, o, dragul meu James!

El se opri din scâncit şi îşi deschise ochii spre faţa iluminată de torţa de lângă ea. Elizabeth.

— Haide, dragul meu, zise ea cu voce şoptită, aruncând o privire speriată peste umăr. Te voi scoate de aici.

*

Graham studia ce mai rămăsese din armata masivă a lui Lambert de pe un deluşor împădurit aflat la câteva sute de metri distanţă, în timp ce acesta mărşăluia spre nord, de-a lungul râului Tyne. Zâmbi uşor în vântul rece care trăgea de mantaua lui. Nu erau mai mult de cincizeci de

soldaţi. Postura a cel puţin jumătate dintre ei îi spunea lui Graham că erau obosiţi şi neatenţi la ce se întâmpla în jurul lor. Călătoreau de mult cu hrană puţină şi pe bani la fel de puţini. Orice promisiuni de glorie le făcuse şeful lor fuseseră anulate, rând pe rând, de vremea îngheţată. Cu cincisprezece dintre oamenii lui Monck alături, putea să călărească direct spre ei şi să doboare probabil cel puţin zece înainte ca tovarăşii lor să poată reacţiona.

Dar Connor era undeva printre ei, iar Graham nu putea risca să îl lase pe Lambert să-l folosească drept scut. Îi promisese lui Claire, când plecase de dimineaţă, lăsând-o în paza a cinci dintre cei mai aprigi soldaţi ai generalului, că avea să îi aducă fratele în viaţă. Intenţiona să-şi ţină promisiunea.

— Pregătiţi-vă, le spuse oamenilor din jurul lui. Şi amintiţi-vă ce v-am spus. Trebuie să-i luăm prin surprindere. Să îi prindem cu garda jos. Fie şi doar pentru câteva clipe, e cea mai bună şansă a noastră. Şi, indiferent de ce se întâmplă, protejaţi-l pe Connor Stuart cu orice preţ.

— Credeţi că Lambert va avea impresia că venim să-l ajutăm, comandante? întrebă unul dintre soldaţii din stânga lui.

Graham aprobă din cap, lăsându-şi privirea pătrunzătoare să alunece peste trupele care înaintau cu greu la distanţă, sub ei.

— Da, asta va crede. Îşi scoase basca şi îşi îndemnă calul la drum. Îl voi face să creadă.

Porni, conducând armata de cincisprezece oameni pe deal în jos, în văzul inamicului său.

Nu-şi încetini galopul bubuitor până când oamenii lui Lambert nu începură să-şi dea jos mantalele şi să-şi scoată săbiile. Erau puţini, dar aceşti soldaţi care rămăseseră cu Lambert îi erau loiali. O dovediră imediat, strângând rândurile şi protejându-l din toate părţile.

— Milord! strigă Graham, ridicându-şi sabia într-o mână, într-un gest de supunere, în timp ce încetinea. Am venit din Scoţia ca să vă oferim serviciile noastre.

Deşi era mic în şa, John Lambert avea suficientă aroganţă în postura sa mândră în timp ce-l studia pe Graham cu un rânjet precaut.

— Scoţia, zici? Nu am susţinători în Scoţia.

— Ba da, aveţi, milord, zise Graham cu pronunţia lui englezească perfectă, plecându-şi capul în semn de respect. Eram cam o sută dintre noi sub generalul Monck. De curând, ne-a gonit din pricina lipsei de loialitate faţă de el şi a faptului că nu eram de acord ca el să susţină parlamentul. El e soldat şi, cu toate astea, renunţă la conducerea militară a regatului.

Buzele lui Lambert se ţuguiară şi pe chipul lui apăru o expresie încruntată, dar ochii atenţi ai lui Graham nu ratară subtila aprobare din cap şi umbra de satisfacţie care apăru în treacăt pe chipul lui Lambert în timp ce asculta.

— Ce te face să crezi că mi-aş dori ceva de care generalul Monck s-a dezbărat?

— Cu tot respectul, domnule general-maior, nu e important ce vreţi, ci de ce aveţi nevoie.

— Presupui cam multe… făcu Lambert, ridicând dintr-o sprânceană, aşteptând ca Graham să se prezinte.

— Maiorul Alan Hyde, îi spuse Graham. În dreapta mea, este maiorul Richard Lindsey. În stânga mea, căpitanul Charles Cosworth. Oamenii pe care îi vedeţi în spatele meu sunt soldaţii noştri cei mai loiali.

Lambert nu părea impresionat. De fapt, rânji şi îşi plesni hăţurile, ca să plece.

— Întoarceţi-vă la mine peste trei zile cu câteva mii de oameni, şi mă voi gândi dacă să vă permit să vă alăturaţi nouă.

— Peste trei zile, generalul Monck va fi ajuns la Londra. Da, zise el când Lambert se opri, cu pupilele dilatate de furie. A pornit spre oraş de câteva săptămâni. Permiteţi-ne să mergem alături de dumneavoastră, şi putem să îi interceptăm trupele înainte să traverseze Tamisa. Are mai puţin de o mie de oameni cu el.

— Chiar dacă ţi-aş da crezare, ce te face să crezi că putem să-l oprim, nebunule? Suntem sub o sută de oameni.

Rânjetul lent care se întinse pe buzele lui Graham fu de ajuns să-i convingă măcar pe unii din oamenii lui Lambert că spunea adevărul.

— Nu veţi avea nevoie de mai mulţi cu mine alături.

Când Lambert îşi dădu capul pe spate şi râse, Graham zâmbi, apoi făcu semn spre cel mai mare şi mai alert dintre oamenii lui Lambert.

— Permiteţi-mi să vă demonstrez!

Lambert oftă, dar curiozitatea îi fusese stârnită. Dintr-o fluturare a mâinii, îi făcu semn omului său să vină în faţă.

— Să-l termini repede, locotenente…

Graham nu aşteptă ca el să-şi ducă ordinul la bun sfârşit, ci îşi făcu armăsarul să se cabreze, scoţându-şi sabia în acelaşi timp. Îşi pogorî calul şi lovi cu partea lată a săbiei direct în tâmpla locotenentului.

— Spuneţi-mi că nu acesta era cel mai bun soldat, zise Graham în timp ce adversarul său cădea din şa inconştient.

Lambert îl privi pe cel de-al treilea comandant al său alunecând pe pământul tare, apoi clipi, întorcându-şi privirea uimită spre Graham. Plesni din degete, şi alţi doi bărbaţi care-l păzeau îl atacară pe Graham. Fură doborâţi la fel de iute ca primul.

— Spune-mi cine eşti, ceru Lambert, conducându-şi calul din raza de acţiune a lui Graham.

— V-am spus…

— Nu, susţii că eşti englez, dar lupţi ca un scoţian şi ai şi sabia lor.

— Un dar, zise Graham şi ridică sabia ca să o admire. De la un MacGregor, după ce i-am tăiat capul. Dintr-o mişcare a încheieturii, întoarse sabia şi i-o oferi cu mânerul înainte lui Lambert. Lucrătura e superbă. Uitaţi, simţiţi greutatea şi cât de bine stă în mână.

Lambert se dădu înapoi, suspiciunea făcându-l să mijească ochii.

— Încerci să-mi câştigi încrederea sau vrei să mă dai cu fundul de pământ ca pe ceilalţi?

— Doar încrederea dumneavoastră, milord, îi spuse

Graham serios.

Dar Lambert încă nu era convins.

— Dacă e aşa cum spui şi am nevoie de tine alături, atunci, câştigă-mi încrederea şi taie braţul unuia dintre oamenii ăştia.

— Cum doriţi.

Graham se pregăti din nou, dar nu ieşi niciun soldat în faţă. În schimb, Lambert strigă numele lui Connor Stuart.

Dat jos de pe calul său, fratele lui Claire aproape se prăbuşi în genunchi când fu împins în faţă de un alt soldat.

Păstrându-şi o expresie stoică, Graham se minună de hotărârea sălbatică a lui Connor de a rămâne în picioare. Îmbrăcat în zdrenţe, cu mantia ruptă fâlfâind în vântul rece, el îşi ridică ochii albaştri ca gheaţa spre Graham – o privire încărcată cu aceeaşi sfidare şi cu acelaşi refuz încăpăţânat de a se preda ca al surorii lui.

— Ce e asta? făcu Graham tărăgănat, cu vocea uşor dezgustată. Vă bateţi joc de priceperea pe care v-o ofer şi îmi aduceţi un fazan jumulit cu care să mă lupt?

— Acesta este Connor Stuart, liderul rezistenţei regaliste, zise Lambert. O mişcare a rebelilor care se întinde adânc în tabăra lui Monck. Dovedeşte-mi că generalul nu te-a trimis să-l ajuţi, şi te voi face adjunctul meu.

Graham zâmbi şi descălecă. Dădu târcoale prizonierului, trecându-şi lama uşor peste clavicula lui Connor.

— Am auzit de tine, Stuart. Un mare războinic înveşmântat în gerul iernii mi-a spus despre priceperea ta.

Respiraţia lui Connor se poticni uşor, dar asta fu şi singura dovadă că înţelesese despre ce vorbea bărbatul din spatele lui.

Lambert scuipă la picioarele lui Connor.

— Da, arată-i maiorului Hyde cât de curajos eşti acum!

— Da, zise Graham, acum faţă în faţă cu Connor, ai cărui ochi sclipeau de speranţă şi neîncredere, şi îi aruncă un zâmbet uşor. Arată-mi!

Îi întinse lui Connor sabia chiar când Lambert dădu să protesteze.

— Doar nu vă aşteptaţi să mă lupt cu un om neînarmat, nu, milord? Graham îi aruncă lui Lambert o privire dezaprobatoare. Doar am şi eu onoarea mea, ceea ce… Se întoarse spre Connor, în timp ce scotea un pumnal de la cingătoare… Sora ta ar protesta pe faţă.

Connor zâmbi în timp ce Graham făcea o crestătură mare pe pieptul soldatului aflat cel mai aproape de el şi oamenii din jurul lui se treziră brusc la viaţă.

Aşa cum bănuise Graham, oamenii lui Lambert erau slabi şi obosiţi şi mai bine de jumătate dintre ei căzură în primele zece minute ale luptei.

Connor, constată Graham mulţumit, se lupta destul de bine, având în vedere starea în care se afla. Dar nu avea să reziste mult în faţa luptătorilor mai buni ai lui Lambert. Graham trebuia să-l scoată de acolo.

În timp ce oamenii lui Monck îi căsăpeau pe restul, Graham îl aruncă pe fratele lui Claire peste umăr şi alergă spre calul său. Îl auzi pe Lambert strigându-l pe numele fals în timp ce-l punea pe Connor în şa şi încăleca în spatele lui. Nu încetini, ştiind că oamenii lui Monck aveau să oprească pe oricine ar încerca să-l urmărească.

Aproape ajunsese la liziera pădurii, când auzi o împuşcătură şi simţi o durere în piept şi în braţ, ca o flacără lichidă. Se uită şi văzu o pată roşiatică apărând pe haina lui. La naiba, ticălosul avea un pistol! Chiar şi aşa, nu se opri, ci trecu printre copaci ca o săgeată trasă într-o căpiţă de fân. Auzi un strigăt; o voce de femeie, dar mintea lui refuza să înregistreze cine era. Ea nu ar fi făcut asta! Niciun bărbat nu-i arătase nesupunere în luptă. Apoi o văzu, cu coada lungă şi blondă fluturând în urma ei, cu sabia ridicată, pregătită să taie pe oricine îi ieşea în cale, în vreme ce Troy galopa printre copaci.

Graham simţi cum i se opreşte inima când ea trecu în goană pe lângă el.

— Claire! urlă el, apoi îşi îndreptă privirea ucigătoare spre cei cinci bărbaţi care veneau în urma ei.

Îşi întoarse calul, jurând să-i omoare pe toţi pentru că nu o ţinuseră ascunsă în siguranţă.

— Fratele meu, zise Connor şi trase de hăţuri, încetinind calul. Nu poţi să te întorci în luptă. Vom muri cu siguranţă.

Graham îl ignoră şi îşi înfipse călcâiele în burta calului.

Doamne sfinte, ea se lupta! Nu avea să ajungă la ea la timp!

— Uite, zise Connor şi ridică un deget subţire spre luptă. Oamenii tăi sunt în spatele ei şi în faţa oamenilor lui Lambert. Generalul însuşi se retrage. Las-o să lupte! E cel mai bun om al meu.

— Ea nu e omul tău! strigă Graham la el. E soţia mea!

Încercă să ajungă la ea, dar, urmându-i ordinele, trei dintre oamenii lui îşi folosiră caii ca să-i blocheze calea, protejându-l pe Connor cu orice preţ.

Nu putea decât să se uite la ea pe cât de îngrozit, pe atât de uluit de priceperea şi de puterea ei. Busculada mai dură câteva momente, dar lui Graham i se păru că trecură secole. Ea bloca, para, împungea şi tăia cu o pricepere sălbatică. În cele din urmă, când nu mai rămăseseră decât câţiva dintre duşmani, ea strigă un ordin către oamenii lui Monck, care se retraseră imediat.

Graham se holbă la ea în timp ce venea spre el, un amestec de furie oarbă şi teroare pură întunecându-i trăsăturile. Fără să se oprească, ea îi apucă hăţurile şi îl urni din loc.

Călăriră în tăcere, înconjuraţi din toate părţile de oamenii generalului Monck, dintre care nu pierise niciunul, până când ajunseră la o distanţă sigură. În momentul în care se opriră, Claire sări de pe cal şi îl ajută pe Graham să-l coboare pe fratele său în braţele ei.

— Am crezut că ai murit, strigă ea iar şi iar, în timp ce îi scălda faţa în lacrimi şi sărutări. Am crezut că nu o să te mai văd niciodată.

Connor îşi trase sora în braţe şi închise ochii, ţinând-o de parcă nu ar mai fi vrut să-i dea drumul.

— M-am rugat în fiecare zi să-ţi mai văd faţa măcar o

dată. Să te aud cum te cerţi cu mine.

Ascultându-i, Graham aproape că zâmbi.

— Spune-mi, sora mea, zise Connor retrăgându-se din îmbrăţişare şi uitându-se adânc în ochii lui Claire, unde e Anne? Spune-mi că nu a trebuit să se mărite cu James Buchanan.

— Nu. Graham şi Robert au bănuit că el e trădătorul şi au respectat ordinul lui Monck de a o duce la Skye.

— Slavă sfinţilor! exclamă Connor cu mare uşurare. Vorbeşti despre Robert Campbell, contele de Argyll?

— Da.

Connor aprobă din cap şi se uită spre bărbatul care îi salvase viaţa.

— Ştiam că Robert Campbell e un om bun, în care se poate avea încredere. Presupun, aşadar, că tu eşti Graham?

— Da, răspunse Claire pentru el. El e Graham Grant, comandant al… Doamne, Graham, umărul tău! Eşti rănit.

Ea încercă să-l tragă de pe cal, dar el doar scutură din cap, ţinându-şi privirea dură şi neclintită asupra ei.

— Nu e nimic, e o rană minoră. Glonţul a ieşit pe partea cealaltă. Sunt bine.

— Aiureli, îl certă ea, părând aproape isterică. Coboară ca să pot să mă uit.

— Am spus că sunt bine.

Ea îl privi, confuzia şi îngrijorarea fiind vizibile în încruntarea sprâncenelor. Văzându-i îngrijorarea, Connor se aplecă la urechea ei.

— Soţul tău e furios pe tine pentru că ai dat buzna în luptă. Dă-i timp să…

— Nu sunt soţul ei, îl corectă Graham rigid.

— Dar ai spus că e soţia ta.

— Soţia mea nu ar refuza să mă asculte.

Bosumflându-se pe loc, Claire îşi încrucişă braţele la piept şi se uită urât la el.

— Soţul meu nu mi-ar da ordine.

— Ar face-o dacă ar fi de părere că te simţi prea rău ca să lupţi din pricina copilului pe care-l porţi, dar de care nu pare să-ţi pese!

— Copil? Connor clipi uimit mai întâi spre sora lui şi apoi spre Graham. Porţi un copil în pântece?

Dar Claire era prea ocupată să se uite la Graham cu furie mută ca să-i răspundă fratelui ei.

— Ar face-o, reluă Graham cu vocea tot mai înfierbântată de emoţie, dacă ar crede că să te vadă rănită şi să vadă sângele tău vărsat pe pământ l-ar aduce în pragul nebuniei! Nu am mai simţit teroare pe câmpul de luptă – până astăzi –, femeie încăpăţânată! Jur că a fost pentru ultima oară!

Îşi întoarse calul ca să plece de lângă ea, dar se opri când o piatră mică îl lovi în spate. Se întoarse încet şi se uită urât la ea, apoi descălecă şi se îndreptă spre ea asemenea unui vânător spre prada lui.

— În caz că ai uitat, am fost împuşcat.

— Ai spus că eşti bine. Ea îi înfruntă privirea aceea cruntă şi îşi puse mâinile în şolduri. Ai de gând să mă părăseşti?

— Crezi că mă vei împiedica dacă arunci cu pietre în mine?

— Da. Voi face orice ca să-i ţin lângă mine pe cei pe care-i iubesc.

În timp ce el se apropia, supărarea ei se spulberă când văzu sângele care îi păta haina. Mirosul lui, vederea lui şi sunetul lui, toate îi deprimau apărarea, aşa cum se întâmplase de la bun început. Inima se lăsă învinsă, ea predându-se lui complet.

— Îmi pare rău că nu te-am ascultat, dar am auzit împuşcătura, şi gândul de a te pierde m-a adus în pragul nebuniei.

Expresia lui se îmblânzi, ochii lui verzi se încălziră ca o poiană pe timp de vară când ajunse la ea.

— Ce ai spus?

— Am spus că gândul de a te pierde…

— Nu, înainte de asta.

Când îşi dădu seama la ce se referea el, ea îi oferi un zâmbet.

— Am zis că-mi pare rău.

Graham se uită la fratele ei.

— Ai auzit asta, da? Apoi, o luă pe după talie şi o trase spre el, atent la rana din umăr. Asta înseamnă că de acum o să mă asculţi?

Claire îşi ridică faţa spre el ca să-l sărute, apoi se ridică pe vârfuri şi îi şopti la ureche:

— Graham, iubirea mea adevărată, voi face cum spui tu de-acum încolo. Acum, te rog, lasă-mă să mă ocup de umărul tău şi să-ţi curăţ rana.

Când sora lui se duse la calul ei ca să aducă nişte apă, Connor Stuart observă rânjetul îngâmfat al lui Graham şi scuturâ din cap cu milă.

— Doar nu crezi toată aiureala aia cu ea care o să te asculte, nu-i aşa?

Graham îi oferi lui Claire un zâmbet fermecător când ea se întoarse să le zâmbească amândurora.

— Sigur că nu. Dacă va trebui să lupt din nou cât e ea în această condiţie delicată, o s-o leg de un copac.

Connor râse uşor.

— Va roade funia şi se va elibera. Prinse un măr pe care i-l aruncă Claire din desagă. Muşcă din el şi gemu de plăcere, apoi se întoarse spre Graham. Deci eşti sigur că o să o poţi îmblânzi? Mulţi au încercat înaintea ta şi au eşuat.

— Nu, admise Graham, îndreptându-şi privirea iubitoare spre ea.

Dacă avea să îl mai sperie vreodată aşa ca acum, avea să o strângă de gât, dar el…

— Pe toţi dracii! blestemă Claire, vărsând apa şi întrerupându-i şirul gândurilor.

El nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nu intenţionez să o îmblânzesc. Absolut deloc.

Epilog

A venit vremea să facem cunoscut adevărul. Tot ce doriţi se află în mâinile mele, şi vă voi oferi totul fără

reţineri. Capitulare.

E un cuvânt aşa puternic, şi nu-i niciunul mai dulce pentru urechile unui războinic adevărat. Voi obţine victoria, dar gloria vă va aparţine. Am ţinut prea mult sub tăcere dorinţa inimii mele. Dar, curând, pământul se va cutremura la venirea mea, iar cel care a pierdut totul va câştiga iarăşi tot. Dar să ştiţi că eu sunt un soldat care nu are nevoie de nimic altceva. Fac asta nu în speranţa de a obţine măreţie, ci de teamă că, dacă mă voi supune, nimic nu va mai fi sigur.

Să fiu dezarmat pe câmpul de luptă sau să mă înveşmântez în echitate şi să fiu pregătit?

Să las copilul credincios să moară în vreme ce omul cel rău prosperă? Nu! Voi merge înainte şi voi şterge orice urmă a ruşinii care s-a abătut asupra tatălui. Aveţi răbdare! Fiţi vigilenţi. La fel de multă onoare se câştigă şi suferind cu răbdare privaţiuni în război, şi luptând cu curaj. Fie ca hotărârea soldatului să nu fie niciodată mai trainică şi curajul său mai de neînvins ca în ziua bătăliei. Căci oamenii poartă arme nu pentru că se tem de pericole, ci pentru că nu se tem de ele. Şi este foarte sigur că vitejia celor puţini îi poate birui pe cei mulţi.

Aşa că, Maiestate, nu vreau să aduc război, ci să ofer poporului gustul dulce al păcii şi avantajul unei vieţi civile.

Regele Carol al II-lea termină de citit misiva trimisă de generalul George Monck. Cu inima mai uşoară decât în ultimii cinci ani, o împături şi o ascunse în sipetul său. În sfârşit, se întorcea acasă.

*

Armata generalului George Monck a restaurat parlamentul în primăvara lui 1660. Pe 3 martie 1660, generalul-maior John Lambert a fost trimis în Turn, de unde a scăpat o lună mai târziu. În luna mai a aceluiaşi an, Războiul Civil din Anglia s-a încheiat, şi Carol al II-lea a revenit pe tron.

Anglia şi poporul ei îşi găsiseră din nou pacea – toată lumea, mai puţin James Buchanan, care acum era vânat de un războinic foarte tenace, pe care îl trădase.

Dar asta este o altă poveste.

Sfârşit